

Dr. Jan Příhoda

Adolf Hitler – studie vyvolencovy krycí legendy

Vyšlo jako zvláštní vydání časopisu Týdeník Politika,
září 1991 © Dr. Jan Příhoda

Nyní jako vydání katolických internetových stránek
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Dr. Jan Příhoda

Adolf Hitler

Poznámky k životopisné legendě

Obsah

Úvodní slovo editora	5
Na úvod	6
1. Předmluva	7
2. Historické pozadí	8
3. J. L. Liebenfels o zednářství	11
4. Hitlerovo židovství	14
5. Fyziognomie	20
6. Rukopis	22
7. Charakteristika	23
8. Hitler a Židé	32
9. Hitlerova filosofie a dualismus osobnosti	39
10. Hitlerova působivost	43
Vegetariánství	43
Řečnictví	44
Osobní odvaha	45
Návaly zuřivosti	48
11. Hitler ve Vídni	50
12. Hitler a zednáři	53
13. Hitler a křesťanství	65
14. Finanční prameny	70
15. Hitler a ženy	81
16. Hitler a Němci	88

Úvodní slovo editora

V úvodu studie autor říká, „že si neosobuje nárok na vyčerpávající úplnost pojednávaných bodů. Je nepochybné, že citované doklady a prameny by bylo možné v řadě případů doplnit o další svědectví a dokumenty dosud nedostupné, utajené či autorovi neznámé.“ Od té doby se skutečně objevilo množství vynikajících vědeckých pramenů, které předpoklady a úvahy autora bohatě dokládají a plně potvrzují, a jimiž jsme autorovo dílo na příslušných místech doplnili buď citátem, nebo přímým odkazem (vždy výhradně v poznámce pod čarou). To také bylo – vedle stále aktuální hodnoty díla – důvodem k nové edici.

Vzhledem k doslova nesmírnému množství pramenů ohledně Hitlerových finančních zdrojů, jeho skutečného původu, aktivní spolupráce se sionisty na vzniku státu Izrael prostřednictvím tzv. dohody Haawara, a pod. odkazujeme čtenáře alespoň na oba svazky knihy Robina de Ruitera „Třináct satanských pokrevních dynastií“, jmenovitě na kapitoly „Tajná dohoda s Hitlerem“, „Hitler a založení státu Izrael“, „Adolf Hitler: Rodinná záležitost“, kde jsou uvedeny početné prameny. Dalším důležitým pramenem k danému tématu je dílo: Francis R. Nicosia, „Hitler und der Zionismus“, Literatur-Report GmbH, Sonderausgabe 2001, jež vyšlo v anglické a německé verzi.

Dr. Příhoda dále uvádí, že „opticky snad bude na překážku ‚přemíra‘ uváděných a doslova citovaných svědectví“. Na poměrně drobnou studii je jich opravdu hodně, avšak je to nezbytné pro argumentační rozbití mýtů systematické a všudypřítomné zednářské propagandy kolem osoby Adolfa Hitlera. Proto čtenáře upozorňujeme, že nejsou pouze obvyklým odkazem na použité prameny, ale rovněž zdrojem mnoha cenných doplňujících informací.

Snad nebude od věci ještě dodat, že když byl Týdeník Politika novou mocí zastaven a jeho šéfredaktor Josef Tomáš postaven před soud, jedním z bodů obžaloby bylo i zvláštní vydání „Hitlera – Studie vyvolencovy krycí legendy“ jako údajná „propagace hitlerovského nacismu“... K tomu opravdu nelze dodat nic jiného, než slova autora:

„Je to současně také důkazem trvajícím moci jeho přátel. Pouze důvod záka-
zu se změnil: dnes je to propagace nacismu... Důvod poněkud absurdní, ale
svou funkci plní dokonale.“

Na úvod

Svazek „Tomáš Garrigue Masaryk (Studie vyvolencovy krycí legendy)“ naznačil paralelu mezi TGM a Hitlerem. Ta spočívá v souběhu působnosti dvou historických politických osobností a jejich vlivu na evropskou politiku. Podstatou paralely je záměrnost expozice osob s krycí životopisnou legendou, nasazovaných skrytou světovou vládou.

Cílem předkládané studie není podat podrobné curriculum vitae Adolfa Hitlera, ani chronologický popis událostí od konce 19. století do první poloviny 20. století. Práci tohoto druhu byla napsána dlouhá řada. Tato studie je věnována různým událostem a osobám, souvisejícím nějakým způsobem s osobností A. Hitlera. Pohled je veden z několika úhlů, především v těch směrech, kde v historiografii existují nejasnosti a pochybnosti.

Autor si neosobuje nárok na vyčerpávající úplnost pojednávaných bodů. Je nepochybné, že citované doklady a prameny by bylo možné v řadě případů doplnit o další svědectví a dokumenty dosud nedostupné, utajené či autorovi neznámé. To však není pro vědeckou výpověď a historickou dokladovost této studie podstatné.

Opticky snad bude na překážku „přemíra“ uváděných a doslova citovaných svědectví. Autor se však domnívá, že takový postup je přijatelný při publikování událostí a svědectví s odstupem téměř jednoho století v zájmu ověření autentičnosti příslušných dokladů a jejich původních autorů. Souhrn citací je podkladem pro budoucí studie, které bude nutno vypracovat v zájmu odhalení jednoho z největších podvodů evropských dějin a tajemství evropské politiky.

Člunek létá, stav tkalcův úpí,
tkáme usilovně dnem i nocí –
staré Německo, tkáme ti pohřební sukno,
vetkáváme ti trojnásobné prokletí.
Tkáme, tkáme!

Heinrich Heine, *Tkalci*

1. Předmluva

Odvaha v boji s nepřítelem je rysem, který židovskému národu nikdy nechyběl. Dokonce mu odvaha nechyběla ani v těch případech, kdy si nepřítele zvolil sám.

Vilémovské Německo bylo zemí, v níž Židé drželi ve svých rukou značnou hospodářskou a finanční moc. Jejich soukmenovci měli dokonce stalý přístup k císařskému dvoru a v některých případech zastávali i funkce císařských rádců (W. Rathenau). Vykonavali i značný vliv na veřejné mínění svou literární a publicistickou činností. Nejlepším příkladem toho je Maxmilian Harden. Všichni tito muži bez výjimky – včetně vůdců sociální demokracie – svým postojem **vmanévrovali vládu a císaře do války**. A nejen to; kupř. Harden ještě před válkou císaři veřejně vyčítal přílišnou povolnost vůči zahraničním vládám, slabost ba dokonce zbabělost. **Vůdci sociální demokracie, kteří byli z velké části židovského původu, uzavřeli s císařem tzv. Burgfrieden,¹ aby již nic nestálo v cestě vstupu Německa do války. To jim ovšem nijak nebránilo v roce 1917 i později stále otevřeněji obviňovat císaře z rozpoutání světové války.**

Proč však právě Německo?

Odpověď zní: **Němci byli, jak se ukázalo již koncem 19. století, populačně nejzdravějším a technicky nejschopnějším evropským národem.**

Proč však právě I. světová válka a po ní i Hitler s II. světovou válkou?

Odpověď lze otázkou: **Proč existují zákony Talmudu?**

Babylonský Talmud (Sabath, fol. 89, str. 699) říká:

„Rabín Chisda a Rabba, syn rabína Hony, řekli: Co značí hora Sinaj? (tj. jaký je pravý význam slova Sinaj, kde byl dán Židům Zákon?) „Hora, ze které sestoupila nenávist na všechny národy“ (nenávist je hebrejsky sinah). Rabín Abahu pravil, že jménem té hory je Sinaj, ale též Choreb, poněvadž skrze tuto horu přišlo zpusťování (hebr. choreb) na všechny národy světa.“

Vedle těchto samozřejmě existují i jiné zákony, které mají opačný smysl, ale ty neruší smysl těch prvních. Právě v tom je klíč k oběma světovým válkám i ke zmatkům moderní doby.

Proti námitce, že tyto zákony jsou přece příkazy židovské náboženské organizace, která stojí mimo politické dění, a také že navíc většina dnešních Židů není ortodoxních, lze konstatovat, že sám Lenin, který rovněž nebyl ortodoxním Židem, přesto přijímal rady a pokyny od rabínů. V roce 1968 mohli diváci v československých kinech vidět příslušný dokumentární šot.

¹ Doslova „hradní mír“, tj. dočasné a účelové zastavení politického boje.

2. Historické pozadí

Pro zásadní pochopení problematiky kolem osoby Adolfa Hitlera je nutné si nejdříve vybavit dobovou atmosféru, sociální strukturu, mocenské vztahy i náboženské cítění, a v neposlední řadě je nezbytné vystopovat existenci různých neveřejných, o to však vlivnějších nadnárodních a nadstátních organizací, jež měly v druhé polovině 19. století svou pevnou pozici ve všech státech Evropy.

Je obecně známým a nepopíratelným faktem, že židovské obyvatelstvo je dnes (tak jako bylo i v 19. století) soustředěno převážně v hlavních a největších městech každého státu, která jsou středisky obchodu, kulturního dění a kde se rozhoduje o změnách všeho druhu v daném státě i mimo něj.

Stejně tak tomu bylo i v případě Vídně, hlavního města Rakousko-uherského císařství. I zde byla soustředěna podstatná část židovského obyvatelstva německého Rakouska, tvořící ve Vídni převážně židovskou a intelektuální buržoasii, zaujímající však rovněž zdaleka nepoměrně vysoká zastoupení ve školství, lékařství, soudnictví a dalších intelektuálních oborech. Souhrnně lze říci, že Židé v tehdejší Vídni měli téměř výsadní zastoupení v zaměstnavatelské části obyvatelstva za podmínky, že zaměstnavatelem je každý, kdo platí třeba jen služebnou na plný úvazek. Potřeba držet si služebnou v domácnosti byla tehdy v měšťanských kruzích naprostou samozřejmostí.

Na druhé straně stála armáda továrních a pomocných dělníků všeho druhu, drobných řemeslníků, služebného personálu a pradlen, jimž jejich finanční poměry dovolovaly právě jen zajištění vlastní existence.

Taková sociální polarizace obyvatelstva Vídně druhé poloviny 19. století nebyla způsobena technickou nebo inteligenční méněcenností nežidovského obyvatelstva. Vysvětlení otázky nám poskytne beze zbytku organizační struktura židovské náboženské menšiny, což však tehdy – jako i dnes – splývalo v jedno s mnoha jejími, více či méně neznámými institucemi, zastupujícími a bránícími zájmy řečené menšiny.

Židé v Rakousku-Uhersku již tehdy požívali úplné náboženské autonomie, měli ústavy pro své sirotky, pohřební společenstva a vedli matriky svých členů i jejich rodin. Zřejmě i zde existovala organizace židovského kahalů, i když značně volnějšího charakteru, než jak fungovala tou dobou v carském Rusku.

Není kupř. znám případ, že by Žid zažaloval u státního soudu jiného Žida, přestože vzájemné hospodářské vztahy Židů a jejich obchodní činnosti byly velmi čilé a mnohostranné, což s sebou přirozeně přináší občasně spory, které je nutno řešit (alespoň v některých případech) soudně. Jestliže k projednávání takových sporů mezi Židy u státních soudů vůbec nedocházelo, je to důkazem, že židovské obce měly i vlastní soudní orgány pro své členy.

Jedním z nenápadných, avšak spolehlivých pilířů moci rakouského Židovstva byly již tehdy lóže zednářů a podobných organizací, jež měly znovu pevné a vlivné spojení na všechny sesterské lóže celého světa. Jako na názorný příklad této moci lze poukázat na případ Leopolda Hilsnera v Polně.

Tuto organizační strukturu Židovstva lze prokázat dávno před rokem 1717, aniž by bylo nutné zvláště dokazovat, že založení první zednářské lóže v Anglii bylo

myšlenkou i dílem světového Židovstva a uskutečňováním jeho světového programu. Tato otázka však stojí mimo rámec naší práce.

Nebude na škodu zde stručně uvést, že základní předpoklad pro situaci konce 19. a začátku 20. století byl dán v Rakousku již za vlády Marie Terezie. Svobodomyšlná panovnice začala zcela plánovitě a soustavně omezovat vliv jezuitů jak v tehdejší rakouském školství, tak i přímo u císařského dvora. Jejich ztracené pozice zaujímali postupně členové společnosti pozdních jansenistů. Ve volnomyšlenkářském duchu byly vychovány i děti Marie Terezie.²

Marie Terezie jistě ani ve snu nepomyslela na to, jaký osud její dceři Marii Antoinettě připraví akční přátelé jansenistů ve Francii o několik let později.

Historické skutečnosti Evropy 18. až 20. století byly podmíněny vynikající schopností konspirativní organizace i hereckým talentem židovské rasy na jedné straně, a na druhé straně byly umožněny důvěřivostí mnoha nejen rakouských, nýbrž obecně evropských vládců, stejně jako lidskou slabostí, která se projevovala úplatkářstvím a korupcí mezi mnoha státními úředníky.

K plnému pochopení politického vývoje Evropy od konce 18. až do poloviny 20. století by bylo zapotřebí podrobnějších znalostí židovské otázky zmíněné doby, a to jak ze židovských, tak i z nežidovských historických pramenů. Vzhledem k prakticky nemožné svobodné badatelské činnosti má tato poznámka trpký nádech ironie. V dané souvislosti je nutné uvést alespoň fakt, že židovské vedení – bez ohledu na konkrétní titul či název – žilo od nepaměti zásadou, že je nutné udržovat neustálé spojení svého židovského zástupce s královským či císařským dvorem příp. s danou formou existující vlády, aby tam zajišťoval zájmy židovského vedení.³

Je nutné objektivně konstatovat, že díky nejrůznějším okolnostem byli tito židovští zástupci úspěšní na nejrůznějších stupních tehdejší společnosti. Výsledkem organizačního systému Židovstva bylo získání nadvlády nejen v ekonomice a průmyslu, nýbrž ve všech rozhodujících oborech života národů a států.

Jako příklad židovské nadvlády lze uvést případ profesora Augusta Rohlinga ve Vídni, který se po dlouhá léta zabýval překladem Talmudu a také se snažil s ním seznámit rakouskou veřejnost. Byl ve své činnosti postupně omezován, mnohokrát soudně stíhán pro publikační činnost, zbaven práva profesorského úřadu, přístupu k císařskému dvoru a nakonec přinucen k úplné rezignaci a naprosté izolaci.

Proti nadvládě židovské menšiny stála v Rakousku – podobně jako v Německu – drtivá většina obyvatelstva, jež však židovskou otázku znala jen z denního života. Protižidovská literatura ve starém Rakousku z konce 19. století existovala jenom v skromném rozsahu – také díky silnému vlivu Židů u císařského dvora i rakouské vlády.

Dokladem protižidovského vědomí českého národa z té doby jsou jména např. K. H. Borovského, J. Nerudy, později P. Bezruče, dr. A. Rašína a dalších.

U rakouského dvora pocíťoval nejvíc – ale zatím jen pasivně odmítal – židovský vliv arcivévoda a následník trůnu František Ferdinand, jenž v zájmu

² Viz např. Peter Hersche, *Der Spätjansenismus in Österreich*, Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaft, Vídeň 1977.

³ Z důvodů stručnosti bude dále užíváno označení Židé nebo Židovstvo.

další existence rakouského císařství těžce nesl národní útisk Slováků a Rumunů ze strany Maďarů, Čechů, Jihoslovanů a dalších národností ze strany rakouských Němců.

Mluvčími rakouských Němců v zápase s židovskou nadvládou bylo několik málo jedinců, např.:

Karl Lueger (1844-1910), lidový tribun v boji proti liberalismu a Židovstvu, zastánce říšské rakouské myšlenky a stoupenec Františka Ferdinanda.

Georg Ritter von Schönerer (1842-1921), člen rakouské poslanecké sněmovny, jeden z vůdců mladého národně-německého (deutschnational) hnutí. Bojoval proti židovské nadvládě v Rakousku a zasazoval se také o co nejužší spojení Rakouska s Německem.

Prof. August Rohling (1839-1931), dvorní kazatel, publikoval talmudské spisy v němčině. Ve vleklých soudních sporech s rabíny přišel o jmění, císařem i církví byl zbaven úřadů a zemřel v naprosté izolaci v Salzburgu.

V sousedním Německu však již v té době byla v protižidovském smyslu literárně činná celá plejáda vynikajících autorů:

Eugen Dühring (1833-1921), filosof, fyzik, ekonom a literární historik. Záhy poznal různorodost a význam jednotlivých ras. Roku 1880 vydal knihu „Židovská otázka jako záležitost rasového charakteru a jeho škodlivosti pro národní existenci, mravy a kulturu“.⁴ Pojednává o židovské otázce jako o problému rasovém, nikoli náboženském. Tím na sebe uvalil nenávisť všech Židů od rabínů až po Marxe. Byl zbaven profesorského úřadu. Po operaci očí zcela oslepl. Skončil bez prostředků v naprosté izolaci.

Paul Anton de Lagarde (1827-1891), orientalista, kritik školství i církve. Propagoval vysídlení polských i německých Židů do Palestiny. „Není možné trpět národ v národě, protože Židé nejsou jen náboženská společnost.“

Otto Glagau (1834-1892), roku 1876 v časopisu „Gartenlaube“ dokázal, že pustošivý krach gründerů nebyl způsoben kapitalistickým hospodářským systémem, nýbrž působením židovských spekulantů a lichvářů.

Max Liebermann von Sonnenberg (1848-1911), založil německo-národní spolek s antisemitským programem, který měl od roku 1887 asi čtyři miliony voličů a tucet poslanců v Reichstagu.⁵

Theodor Fritsch (1852-1933), spoluzakladatel Německé sociální strany, roku 1901 založil časopis „Hammer“ s cílem průběžně informovat německou veřejnost o židovské otázce. Napsal řadu spisů s touto tematikou. Ještě v 70 letech věku byl roku 1928 odsouzen do vězení za rouhání se (židovskému) Bohu.

Adolf Stoecker (1835-1909), dvorní kazatel, přenesl židovskou otázku z oblasti literární do lidových schůzí a tím do praktické politiky. Pro otevřenou kritiku Židů upadl v nemilost u kancléře Bismarcka a později i Viléma II., a roku 1891 byl na přání dvorních Židů propuštěn z císařských služeb beze slova uznání.

Mezi tyto osobnosti patří ještě jména jako *Adolf Wahrmund*, *Willibald Hentschel*, *Wilhelm Marr*, *Treitschke* aj.

⁴ V originále *Die Judenfrage als Frage des Rassencharakters und seiner Schädlichkeiten für Existenz und Kultur der Völker*.

⁵ Tj. Říšském sněmu; pozn. editora.

Tvrzení, že antisemitismus byl do Německa importován z carského Ruska,⁶ je zcela scestné. Německý antisemitismus některými událostmi v Rusku – Protokoly sionských mudrců, rituální vraždy na území Ruska, a pod. – pouze získal další argumenty pro své opodstatnění.

V Německu na sklonku 19. a na počátku 20. století vznikla literatura, čerpající z denní praxe i ze židovského ortodoxního fondu, dosáhla vynikající vědecké úrovně a mohla sloužit jako pramen poučení ostatním antisemitským hnutím v Evropě. Antisemitské hnutí sílilo i v dalších evropských státech, např. ve Francii, Polsku, v rakouských zemích i jinde. Se vzrůstem hospodářské, finanční a politické moci Židů ve státě sílila i nenávisť lidu k nim v každé zemi. Důkazem síly antisemitského hnutí v Evropě 19. století bylo pořádání antisemitského kongresu v roce 1881.

Je třeba hned upozornit, že nacionálně-socialistická antisemitská literatura existovala v Německu před Hitlerem, bez Hitlera a v některých případech také proti Hitlerovi.

„... např. Hans Grimm, autor ‚Národa bez prostoru‘, nebyl nikdy členem strany (NSDAP). Adolf Bertels, nejohnivější antisemita mezi spisovateli a literárními kritiky své doby, by se členem strany nikdy sám nestal, kdyby jej Hitler roku 1942 u příležitosti jeho 80. narozenin nebyl jmenoval čestným členem...“

Tak úspěšný propagátor nacionálně-socialistické ideologie, jakým byl lidově náboženský antisemita Arthur Dinter, jeden z prvních poslanců zemského sněmu NSDAP a župní vedoucí Durynska, byl již před rokem 1933 vyloučen ze strany a zůstal persona non grata. Hans Heinz Ewers, který ‚za noci vnikl‘ do nacionálně-socialistického tábora, byl odmítnut jako ‚konjunkturální literát‘ a jeho ‚Horst Wessel‘ – prototyp nacionálně-socialistického románu – byl zakázán. Osoby, které po světové válce založily nacionální socialismus jako stranicko-politické hnutí, těžily ideologicky z literatury ‚vzdělané revolty‘ vilémovské doby, světové války i raného poválečného období...“

Při troše politické prozíravosti bylo lze předpokládat, že plody protižidovské literatury dříve či později široce proniknou z Německa i do rakouských zemí; bylo v nich až příliš mnoho pravdy, i když hořké, ba v mnohých případech zoufalé. Pro Židovstvo klíčilo nebezpečí masového šíření organizovaného národního protižidovského hnutí, jehož vzplanutí se zdálo být jen otázkou času. A tomu tajné židovské vedení přirozeně nemohlo nečinně přihlížet.

3. J. L. Liebenfels o zednářství

Midraš Rabba (Esther I, 17): „... deset dílů pokrytectví bylo dáno celému světu, z toho devět dílů Jeruzalému a jeden díl ostatnímu světu.“ A cituje proroka Jeremiáše (23,15): „... neboť od proroků jeruzalémských vyšlo pokrytectví do celého světa.“

⁶ Konrád Heiden.

O vývoji zednářství v Rakousku té doby nemáme podrobnější zprávy. Je však možné předpokládat, že nadnárodní, protistátní organizace – bez ohledu na to, zda se nazývaly zednáři, (pozdní) jansenisté, ilumináti, karbonáři a pod. – neměly v rakouském mocnářství v 19. i počátkem 20. století žádné vážné potíže. Přesněji řečeno, soudě podle vlivu, který měly, i podle ochrany, jaké tyto organizace i Židé požívali ve státě, lze usuzovat, že panství Židů a tím i zmíněných organizací bylo ke konci 19. století téměř dokonalé (např. případ prof. Rohlinga nebo vražda A. Hruškové v Polně). Jistě měla na takovém stavu do určité míry vinu i nepřírozeně dlouhá vláda císaře Františka Josefa I.

„... Zednářstvo se v Rakousku rozšířilo zejména za vlády Marie Terezie, protože její manžel František I. a podle všeho i syn Josef II. byli zednáři. Rovněž bratr Josefa II., císař Leopold II., byl nejen svobodný zednář, ale také iluminát. Francouzská revoluce vystrašila rakouskou byrokracii do té míry, že od té doby bylo zednářství v Rakousku zakázáno a dnes jest pouze trpěno v tom smyslu, že Rakušan smí být příslušníkem svazu svobodných zednářů, ale za člena se smí dát přijmout jen v cizině, buď v Uhrách nebo v Německu. U nás v Rakousku zakládati lóže není dovoleno... Proto zednáři nuceni jsou scházeti se pouze v tak zvaných nepolitických kroužcích a spolcích, věnovaných humanitním účelům.“⁷

Že pozice zednářstva byla již koncem 19. století nadmíru silná, ilustruje názorně fakt, že právě z rakouského území mohli zednáři vést jeden z nejzákeřnějších ideových nájezdů proti papežskému stolci. Celý případ podrobně popisuje zednář Jörg Lanz-Liebenfels v brožuře „Taxilův švindl“.⁸ Aby se vyvrátila jakákoli pochybnost, že autory celé akce byli zednáři, je spisek opatřen předmluvou, jež sáhodlouze líčí zednářstvo jako čistě humanitární organizaci, která se politikou vůbec nezabývá. Dialektika o to pozoruhodnější, že právě „Taxilův švindl“ byl jedním z politických triumfů, které zednářstvo pod titulem Volná myšlenka v oněch neklidných letech před I. světovou válkou slavilo nad katolickou církví. Stručný obsah Taxilova případu je zhruba tento:

Bývalý zednář Leo Taxil vykonal v roce 1885 obsáhlou zpověď, jež podle Liebenfelse trvala tři dny, a na to začal vydávat tiskem nejrůznější smyšlenky o zednářství, zvláště pak o vzývání a zjevování se ďábla při seancích vyšších zednářských stupňů. Jeho líčení působilo tak věrohodně, že získal důvěru nejvyšších církevních kruhů včetně papeže. Později vystoupili jeho další spolupracovníci, autoři podobných fantasmagorií, takže Liebenfels dochází zcela právem k pojmu „firma Taxil a spol.“ (str. 42 brožury). Později si Taxil získal takovou důvěru papeže, že r. 1887 jím byl přijat v soukromé audienci.

Do publikování „protizednářské“ literatury se později zapojili „bývalí“ zednáři Paul Rosen, dr. Charles Hack, Domenico Margiotta a další. Jejich činnost vzbudila ve střední a západní Evropě takový zájem, že od roku 1894 začal Taxil vydávat „Revue mensuelle“. Liebenfels, plný hrdosti na své kumpány, píše:

„Taxil a Hack, nevyčerpatelní ve vynalézání a vymýšlení ďábelských kousků, pořád ještě nebyli spokojeni se svými úspěchy. Sotva se uklidnila zbožná

⁷ Jörg Lanz-Liebenfels, *Taxilův švindl*, Praha 1908, str. 15.

⁸ V originále *Der Taxil-Schwindel*.

srdce příslušníků římské církve jezuitské... ihned je překvapila nová senzace v Revuii mensuelle... (str. 72-73).“

„Taxil dohrál podivuhodnou komedii s čertem šťastně až do konce. Podařilo se mu znamenitě obalamutit veškerý vysoký a rozhodující klérus i s jezovity. Dosáhl toho, oč usiloval celých deset let. Nyní jen hleděl nadělat co nejvíce rozruchu svým vyznáním. Chtěl, aby celá švanda skončila pořádným rámušem...“

Již na kongresu trientském se utvořila proti Taxilovi silná strana v německém kléru. Zamračení pekelní učenci nyní konečně poznávali, že Taxil je zcela nestydatě obelhal. Nejdříve se rozbřesklo v klerikálním táboře... v hlavě jezovity Grubera, právě toho Grubera, jenž tak vřele doporučoval lživé Taxilovy spisy německému čtenáři... (str. 96).“

„S obdivuhodnou virtuozitou Taxil a spol. dokázali, že zájem čtenářstva dostoupil vrcholu. Tu vyhodil ten kejklíř svůj poslední a nejsenzačnější trumf: sám si strhl masku a nekonečně tím blamoval své dosavadní přátele, tj. celý katolický svět od papeže a kněžourů až po bezvýznamného porýnského kaplána. Dokonce to zařídil tak dovedně, že jeho přiznání se stalo důležitou událostí, která pobouřila tisk celého světa (str. 106).“

Taxilův případ v podstatě skončil, když sám: „... 19. dubna 1897 otevřeně prohlásil, že celá věc není nic než čtverácký kousek, kterým chtěl napálit klerikální svět“ (str. 116).“⁹

Jorg Lanz-Liebenfels nemohl podat lepší důkaz své zednářské identity než sepsáním a vydáním shora zmíněné brožury „Taxilův švindl“. Vzhledem k tomu je tvrzení některých autorů o Hitlerově členství v (nikdy blíže neurčené) „antisemitické organizaci“ – v některých případech ještě doplněné jménem J. L. Liebenfelse – jen neomalenou lží, vypočítanou na politickou neinformovanost či dokonce naivitu čtenáře. Jméno Jorg Lanz-Liebenfels se v souvislosti s Hitlerem objevuje jen velmi vzácně, nebo – což je mnohem častější případ – vůbec ne. A když, tak je v tom případě J. L. Liebenfels líčen vždy jako zavilý antisemita, případně navíc sexuálně patologický.¹⁰ Pro takové nařčení však chybí jakýkoli důkaz. **Prokazatelná zůstává nadále jeho vysoce kvalifikovaná zednářská činnost.**¹¹

⁹ Jörg Lanz-Liebenfels, *Der Taxil-Schwindel* (Taxilův švindl), Praha 1908. – Pozn. editora: Od té doby až dodnes je Taxil zednářskou propagandou představován jako obratný šibal, který svými fantastickými výmysly o nejnějnějších záležitostech zednářstva dlouho klamal interesovanou veřejnost i Církev včetně papeže. Je však mnohem pravděpodobnější, že Taxil mnohá z nejdůležitějších tajemství vysokých lóží ve svých knihách skutečně vyradil a vyděšeným vůdcům zednářstva zbývalo jediné řešení. Obvyklá fyzická likvidace zrádce nepřipadla v úvahu, protože by jen znovu prstem ukázala na nemilosrdnou mstivost lóží přesně tak, jak ji Taxil mj. líčil. Způsobem, který asi už navždy zůstane tajemstvím, se jim podařilo zrádce donutit k veřejnému prohlášení, že všechno v jeho knihách byl z jeho strany jen záměrný žert a výsměch Církvi. Pro tuto tezi mluví mj. fakt, že mnozí z nejserioznějších protizednářských autorů z řad vysokého duchovenstva z Taxilových děl i poté dál citovali.

¹⁰ Wolfgang Ruge, str. 26.

¹¹ „Žid Georg Lanz von Liebenfels (vl. jm. Adolf Josef Lanz), považovaný za jednoho z hlavních „předválečných vídeňských mentorů“ Hitlera, se narodil 1874 ve Vídni. Roku 1893 vstoupil do noviciátu cisterciáckého opatství Heligenkreuz u Vídně, který r. 1899 opustil. V roce 1900 založil ve Vídni zednářskou organizaci Ordo Novi Templi, o níž tvrdil, že obnovuje dávný zákon,

4. Hitlerovo židovství

Císařská Vídeň byla rodištěm či aspoň působištěm mnoha slavných mužů. Mimo jiných v ní strávil většinu svého života světoznámý židovský psychoanalytik Sigmund Freud, před I. světovou válkou tam působil revolucionář Trockij (Bronštejn) a z ní zahájil svou vítěznou životní cestu T. G. Masaryk.

Rovněž Adolf Hitler začal ve Vídni svou samostatnou životní pouť po skončení školní docházky. Avšak podle shodného svědectví většiny dostupných autorů Hitler svou ranou minulost – původ, rodinné vztahy i působení ve Vídni – zahaloval neproniknutelným tajemstvím.

Georg Mac o tom říká:

„O původu jeho (Hitlerovy) rodiny se toho ví málo. Mluvil o ní málokdy a všechno, co k tomu mohl říci, zůstává nejasné a nekontrolovatelné. Na cestě k moci pochopil, že je užitečné, aby přicházející prorok vzešel z lidu. Avšak aniž by popíral svůj nízký původ, neustále jej velmi pečlivě zamlžoval...“¹²

Walter Lang konstatuje podobně:

„Hitlerovo rané životní období, kdy byly bezpochyby zformovány jeho základní životní postoje, je přísně střeženým tajemstvím, zejména pokud se to týkalo jej osobně. Byl nesmírně opatrný a sděloval jen minimum o tomto období svého života, které je nyní otevřeno serióznímu bádání...“¹³

Další autor (mimochodem zednářský) ve své téměř reklamní ódě na Hitlera konstatuje, že: „... o roce 1931 (!) nejsou k dispozici svědectví, a proto že je odkázán na Hitlerovo vlastní líčení.“¹⁴

O stejném duchu zamlžování vlastní rané minulosti svědčí Hitlerova slova v rozhovoru s H. Rauschningem:

„Moji lidé nejsou, ví Bůh, žádní andělé. Jsou to lancknechti a tak to zůstane... Nestarám se o jejich soukromý život; mě také rozčiluje, když mi někdo čmouchá v mém soukromí...“¹⁵

Vzhledem k ostentativně zdůrazňovanému antisemitismu Adolfa Hitlera od jeho prvního kroku na veřejnou dráhu by logicky nemělo být o jeho árijském původu nejmenších pochybností.

K. Heiden mezi jinými vyslovil domněnku, že snad Hitler na základě zjištění, že jeden z jeho dědečků byl Žid, pojal bezmeznou nenávist vůči celému židovskému národu. Podle Heidena rakouský kancléř Dollfuss vysvětloval Hitlerův antisemitismus právě jeho židovským původem. Lze však vážně pochybovat o tom, že by byl býval Dollfuss tak naivní.

Mnohem věrohodnější je zcela opačný předpoklad, a sice že Dollfuss pro Hitlera představoval nebezpečí v tom, že pátráním v Hitlerově rané minulosti

který shořel na hranici se svým mistrem Jakubem de Molay. Od r. 1905 vydával časopis Ostara, tendenčně zaměřený „protižidovsky“ a oslavující „čistotu rasy.“ (Pramen: Polonica.)

¹² Georg Mac, *La Vie et la Mort d' Hitler*, str. 6, Paříž 1946.

¹³ Walter C. Langer, *The Mind of Adolf Hitler*, str. 141.

¹⁴ Billung, *Rund um Hitler*, Bernhard Funck Verlag, Mnichov 1931.

¹⁵ Hermann Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 95.

byl na nejlepší cestě odhalit nejen jeho konkrétního židovského dědečka, nýbrž i další podobné trapné nebo ještě trapnější detaily o jeho původu, případně i z počátků Hitlerovy životní dráhy.

W. C. Langer o tom říká:

„Například Thyssen a Koehler zjistili, že kancléř Dollfuss nařídil rakouské policii důkladné prošetření celé Hitlerovy rodiny. Výsledkem vyšetřování je tajný dokument, který dokazuje, že Maria Anna Schickelgruberová byla v době svého pobytu ve Vídni těhotná. Pracovala tehdy jako služebná v domě barona Rothschilda. V okamžiku, kdy rodina zjistila její těhotenství, odcestovala zpět domů do Spitalu, kde se Alois narodil. Je-li pravda, že jeden z Rothschildů je skutečným otcem Aloise Hitlera, pak je Adolf Hitler z jedné čtvrtiny Židem. Podle těchto zdrojů věděl Adolf Hitler o existenci dokumentu i o skutečnostech, které obsahoval. Ve snaze získat materiál se podílel na událostech v Rakousku a inicioval zavraždění kancléře Dollfusse...“¹⁶

Dále W. Langer uvádí některá fakta na podporu hypotézy, že Johann G. Hiedler není pokrevním dědečkem Adolfa Hitlera:

1) Je nepravděpodobné, že by mlynářský pomocník z malé vesnice v tom kraji mohl zanechat takové dědictví.

2) Je podivné, že Johann Hiedler neměl žádné „tělesné“ požadavky až do svých 35 let, kdy se oženil a kdy jeho matka zemřela.

3) Pokud dědictví, které Johann Hiedler zanechal, bylo podmíněno tím, že Alois převezme jeho jméno, nemohl je změnit na „Hitler“.

4) Inteligence i chování Aloise – stejně jako jeho dvou synů – jsou zcela odlišné od chování, běžného v rodinách rakouských vesničanů. Naznačuje to, že ambicióznost a výjimečnost politické intuice jsou mnohem více v souladu s tradicí Rothschildů.

5) Alois Schickelgruber odešel z rodné vesnice v raném věku, aby se pokusil najít štěstí ve Vídni, kde pracovala jeho matka.

6) Mohlo by se zdát podivné, že si Alois v době, kdy pracoval jako celní úředník v Braunau, vybral Žida jménem Prinz, aby se stal kmotrem Adolfa, pokud by se necítil být spřízněn se Židy.¹⁷

¹⁶ Walter C. Langer, str. 101. – Pozn. editora: „Početné další prameny zmiňují barona Rothschilda z Vídně jako Hitlerova dědečka, jako např. spisovatel a psychoanalytik Walter Langer, který ve své knize *The Secret Wartime Report – The Mind of Adolf Hitler*, New York 1972, zmiňuje řadu pozoruhodných skutečností, jež zmíněnou tezi potvrzují. W. C. Langer se tam opírá o důvěrnou zprávu americké *Office of Strategic Service* (OSS). Podle ní rakouský ministr Dollfuss r. 1934 přikázal tajné policii prozkoumat Hitlerův původ. Policie zjistila, že Hitlerova babička, Maria Anna Schickelgruberová, pracovala jako služka v rodině barona Rothschilda.

Roku 1837 otěhotněla. Poté, co to Rothschildové zjistili, poslali ji porodit do nemocnice v jejím rodném městě Strones. Po anexi Rakouska Hitlerem 13. března 1938 mělo být ve spisech jméno změněno na „Frankenberger“! Protože však neexistovaly žádné informace o muži jménem Frankenberger, bylo pátrání později zastaveno.

Ve Strones poté Anna Schickelgruberová porodila syna, jemuž dala jméno Alois. Odmítla však úřadům sdělit jméno otce. V letech 1837 až 1851 pak měla od Rothschildů dostávat alimenty. Kromě toho také měla mít po léta písemný styk s Rothschildy. (Robin de Ruiter, *13 satanských pokrevních dynastií*, díl II).

¹⁷ Walter C. Langer, str. 102.

Georg Mac dokonce říká:

„Tvrdí se, že pradědeček (sic!) kancléře Třetí říše z otcovy strany byl rakouský Žid. Jeho jméno bylo objeveno v archivu synagogy v Polné,“
aniž by však věc upřesnil o pramen, z něhož čerpal. Uvádí rovněž, že mnoho židovských rodin ve východní Evropě se nechalo přejmenovat, když jméno Hitler začalo být příliš známé. V židovské sekci ústředního hřbitova ve Vídni se prý jméno Hitler vyskytuje na řadě hrobů.¹⁸

O židovském původu Hitlerova děda je zřejmě přesvědčen i R. G. Waite:

„Bodem průměrné psychologické a historické důležitosti není to, je-li pravdou, že Hitler měl židovského kmotra, ale spíše, že věřil, že to může být pravda. On tomu věřil a tato skutečnost ho formovala jak osobnostně, tak i politicky.“¹⁹

Ideální možnost zjistit všechny okolnosti Hitlerova původu měl zřejmě – kromě Dollfusse – Hans Frank, Hitlerův právní zástupce a jeho osobní přítel. Napsal o tom v norimberském vězení před popravou (1946) ve spisu „Tváří v tvář šibenici“:²⁰

„Babička Adolfa Hitlera, Maria Anna Schickelgruberová, sloužila v domácnosti židovského obchodníka Frankenbergera ze Štýrského Hradce... Porodila nemanželské dítě, chlapce, jehož otcem byl Frankenbergerův syn, devatenáctiletý mladík. Tehdy narozené děcko, později legitimované jistým Hitlerem, se pak stalo otcem Adolfa Hitlera.“²¹

Když se na základě uvedeného zjištění H. Franka – že otcem Aloise, otce Adolfa Hitlera, byl devatenáctiletý Žid – již zdálo být možné tuto verzi akceptovat, končí autor článku „senzačním“ prohlášením Wenera Masera, podle kterého prý na základě údajných vyšetřování ve starých matrikách a dalších úředních dokumentech nekolovala prý v Hitlerových žilách ani kapka židovské krve. **Věc však má malý háček – W. Maser sám je Žid.**

Lze tak bezpečně usoudit z následujícího faktu: Na publikaci knihy Liny Heydrichové, manželky Reinharda Heydricha „Můj život s válečným zločincem“²² se Werner Maser ojedinelým způsobem podílel tím, že vlastními komentáři a poznámkami usiloval o zpochybnění, případně vyvrácení vývodů autorky. Lina Heydrichová přistoupila na tuto „spolupráci“ zřejmě proto, že by v opačném případě neprosadila vydání díla. Není zvláště obtížné vycítit, že Maserovy poznámky v knize psal Žid-sionista.

O Hitlerově matce Kláře podává drtivá většina dostupných autorů velmi příznivou, sympatickou charakteristiku. W. C. Langer o ní píše:

„... děvče, pocházející ze starého selského rodu, snad dokonce zámožnějšího, podle dobových snímků velice půvabné... Byla houževnatá, energická, zbožná a svědomitá... Její domácnost byla vždy bezvadně čistá, všechno tam mělo své místo, na nábytku ani smítka prachu. Byla velmi oddána svým dě-

¹⁸ Georg Mac, str. 6.

¹⁹ Walter C. Langer, *The Mind of Adolf Hitler*. R. C. L. Waite in the afterword, str. 234.

²⁰ V originále *Im Angesicht des Galgens*.

²¹ Věstník židovských náboženských obcí XI., 1976.

²² V originále *Mein Leben mit einem Kriegsverbrecher*.

tem a podle Williama Patrice – zřejmě však bez osobní sympatie – i typickou macechou svým nevlastním dětem.²³

Alois Hitler ji přijal ze svého prvního manželství jako schovanku; jako taková také žila až do jeho rozchodu s první manželkou. Tehdy odešla do Vídně jako služebná. Bylo to pro venkovské děvče té doby zřejmě běžné podobně, jako se stal velkou módou útěk chudých venkovských děvčat do Prahy po první světové válce.

John Gunther (podle Gordona Tailora) o Hitlerově matce Kláře říká:

„... citlivá dívka s velkýma očima, která pracovala jako služebná pro první ženu jejího (budoucího) muže. Asi v patnácti letech utekla do Vídně... a po svém návratu se provdala za Aloise.“²⁴ – „... Podle doktora Blocha, ošetřujícího lékaře rodiny, byla Klára velmi tichá, milá a laskavá žena, středem jejíhož života byly (její) děti a zvláště Adolf, který byl jejím miláčkem.“²⁵

Při pozornějším pohledu na oficiální verzi původu Aloise Hitlera, otce Adolfa, se objevují určité okolnosti, které uváděnou „otcovskou“ verzi zpochybňují:

1) Klára Poltzel byla podle zachovaných dobových fotografií bez nadsázky půvabná mladá žena, když se provdala za Schickelgrubera-Hitlera. Byla dokonce o 23 roky mladší než on.

Cézar a Černý navíc uvádějí, že Klára pocházela „z poměrně zámožné selské rodiny“. Ale i kdyby tomu tak nebylo, je jen těžko pochopitelné, že mladá žena, navíc obdařená od přírody nevšední krásou a všemi shora uvedenými kladnými vlastnostmi, se ve svých 24 letech spojí pro celý život s člověkem, jenž by mohl být jejím otcem a byl nadto hrubý, bezcitný alkoholik.²⁶

Georg Mac uvádí, že

„... starý (otec Adolfův) pije a řve po celý den. Předci z otcovy strany (byli) alkoholici a (duševně) narušení.“²⁷

John Gunther (podle Gordona Tailora):

„... podle vyprávění místních vesničanů zbožňoval Hitler svou matku a nenáviděl otce. Jeho otec byl typem vulgárního tyрана s mohutným knírem a prasečíma očkama, který surově bil syna.“²⁸ A dále: „... Hitler je vším, čím jeho otec nebyl. Alois byl pijan, Adolf je abstinent. Alois měl pochopení pro své slabosti, Adolf je asketa. Alois měl tři manželky, Adolf nikdy neměl životní lásku.“²⁹

I když toto srovnání v detailech pokulhává za skutečností, je přesto jeho první věta nanejvýš pravdivá! Snad jen židovský rodinný lékař, dr. Bloch, líčí život rodiny Kláry a Aloise Hitlerových téměř idylicky:

„... O svém manželství i o životě, který spolu vedli, se vyjadřovala příznivě... Klára cítila jako křivdu na dětech, že ztratily otce v tak útlém věku...“³⁰

²³ W. C. Langer, str. 103.

²⁴ Gordon Tailor (dále jen G. Tailor), *Hitler – A Biography*, Londýn, str. 30.

²⁵ G. Tailor, str. 30.

²⁶ G. Tailor, str. 31.

²⁷ George Mac, str. 5.

²⁸ G. Tailor, str. 30.

²⁹ G. Tailor, str. 30.

³⁰ W. C. Langer, str. 105.

Bez ohledu na to, že při svých návštěvách v rodině, jež byly – předpokládejme – pouze služebního charakteru, nemohl dost zasvěceně vniknout do hloubky citových vztahů jednotlivých členů rodiny, rozchází se s jeho úsudkem snad všichni ostatní autoři, pojednávající podrobně o rodinných poměrech Aloise a Kláry.

W. C. Langer např. píše:

„Rodina nebyla jen nešťastná a důkladně rozložená během čtyř let. Byla celkově podrážděná tím, že otec pravidelně pil a po příchodu domů dělal strašné scény, při kterých bil ženu a pokoušel se bít i malé dítě.“³¹

Nabízí se otázka, jaký záměr sledoval dr. Bloch svým zřejmě křivým svědectvím? Logickým motivem mohla být snaha, líčením pokud možno ideálního vztahu Aloise a Kláry vyloučit podezření, že mezi nimi byl někdo třetí... A. Bullock podává vztah Aloise a Kláry velmi stručně:

„... Alois Hitler nebyl jen mnohem starší než Klára... ale co horší, byl nepříjemný a popudlivý. Jeho rodinný život – tři manželky, jedna o 14 let starší, druhá o 23 let mladší – a sedm dětí včetně jednoho nelegitimního a dvou dalších, které se narodily krátce po nabídce k sňatku, ukazuje na složitý a vášnivý temperament... Alois Hitler se stával zatrpklým všemi zklamáními, možná způsobenými dědičnou zátěží...“³²

Těžký a prudký temperament muže, který překročil padesátku a má už tři roky doma ženu – byť o 23 roky mladší než je sám? Nebyl to u něho v tom stádiu manželství spíše temperament z povinnosti?

A ona zmíněná zatrpklost z nějakého zklamání se zřejmě jemně dotýká již dříve vyslovené domněnky o dědictví ze strany svého strýce, mlynářského pomocníka. Taková domněnka je pouze nedoloženým dohadem, postrádajícím reálné zdůvodnění: kde by mlynářský pomocník v malé vsi nabyl jmění, které by stálo za trpké pocity zklamání? Kromě toho byl Alois finančně zajištěn svým duchodem, tedy jen o důvod víc, aby ho nějaké dědictví nevyvedlo z duševní rovnováhy.

Vážné starosti mu v jeho letech mohl působit pouze věkový rozdíl mezi ním a Klárou tak, jak je to běžné snad v každém manželství s velkým věkovým odstupem.

2) Klára odešla v patnácti letech do Vídně, kde zřejmě pracovala jako služebná po dobu pěti až deseti roků.

„... ve věku kolem patnácti utíká Klára do Vídně na dobu deseti let... a po návratu se provdá za Aloise...“³³

Tento fakt se uvádí jen velmi vzácně, ale vždy bez udání konkrétního zaměstnavatele, přátel a známých jakož i bez dalších okolností, který by poskytl představu o jejím několikaletém životu ve Vídni.

A. Bullock ve své jinak rozsáhlé studii překládá její odchod do Vídně až na dvacátý rok jejího věku s tím, že tam šla pracovat jako služebná.³⁴ Ani on však neuvádí žádné podrobnosti z jejího minimálně pětiletého pobytu ve Vídni.

³¹ W. C. Langer, str. 107.

³² Alan Bullock, *Hitler – A study in Tyranny*, Oxford 1962, str. 25-26.

³³ G. Taylor, str. 30.

³⁴ Alan Bullock, str. 25.

Je známa pouze jedna událost, navazující na její život ve Vídni: po návratu se provdala za Aloise. 7. ledna 1889 byla svatba a již 20. dubna téhož roku porodila syna.³⁵

Zbývá ještě zjistit, kdy Klára odešla z Vídně a vrátila se do Leondingu, aby bylo možné bezpečně určit, zda otcem byl Alois či zda Klára byla nucena opustit Vídeň, protože byla v té době již gravidní. Druhé eventualitě nasvědčuje skutečnost, že Klára ve svých 24 letech a se shora popsanými vlastnostmi by si jistě za normálních okolností mohla vybrat k sobě muže po všech stránkách vhodnějšího. Vzhledem k jejímu charakteru lze téměř vyloučit, že by se na vrcholu či dokonce ještě před vrcholem svých společenských možností dobrovolně rozhodla pro sňatek výlučně z rozumu.

3) W. C. Langer dokládá, že krize Klářina manželství dosáhla dokonce stupně, kdy se v prvních čtyřech letech dočasně rozešlo:

„... Během těchto čtyř let, kdy byli rodiče na čas rozloučení, jezdíval jeho otec často do Vídně...“³⁶ W. C. Langer tvrdí, že v onom přechodném období rozchodu odešel Alois do Vídně. Není však zcela absurdní ani úvaha, že se do Vídně v letech 1887 až 1889, než se narodil Adolf, mohla stejně tak dobře krátkodobě vrátit i Klára, protože byla v té době bezdětná, bez závazků v zaměstnání a měla rovněž své přátele či známé z doby svého tamního nejasného působení v letech 1880 až 1885.

4) Hanisch se ve své knize (podle W. C. Langera) zmiňuje o tom, že později, když měli s Adolfem Hitlerem ve Vídni mimořádnou nouzi, šel s ním požádat o pomoc zámožného Žida, o němž Hitler prohlásil, že je to jeho otec...

W. C. Langer se domnívá, že se Hanisch přeslechl a místo „kmoť“ (Pate, Taufpate) slyšel „otec“ (Vater, v zběžné výslovnosti „fate“). Jen to by, podle Langera, dávalo smysl a svědčilo by o tom, že Hitler měl již dříve styky se svým židovským kmoťem.³⁷

O tom, že Hitler neměl na mysli svého kmoťe,

a) svědčí fakt, že je to z hlediska církevních předpisů vyloučené;³⁸

b) dokládá nám to rovněž Robert G. L. Waite v doslovu ke knize W. C. Langera: „... jeho kmoť nebyl Žid.“³⁹

Dnes je zřejmé, že i kdyby Hanisch slyšel správně, že půjdou navštívit jeho (Hitlerova) otce, by to neznamenal vůbec nic nesmyslného. Právě naopak.

Pozdější vývoj ukázal až příliš přesvědčivě, že to, co se v roce 1910 zdálo být neuvěřitelně absurdním, se projevilo za tři a půl desetiletí jako historická tragika německého, ale nejen německého národa, ve své podstatě tragika nepochopená ani německým národem, ani všemi těmi, kteří – ačkoli potenciální přátelé Němců – k nim v oné době cítili většinou jen nenávisť či škodolibost, nebo alespoň lhostejnost.

³⁵ G. Tailor, str. 30.

³⁶ W. C. Langer, str. 107.

³⁷ W. C. Langer, str. 181.

³⁸ Tehdy nemohl být nepokřtěný Žid kmoťem křesťanského dítěte; pozn. editora.

³⁹ W. C. Langer, (R. C. L. Waite in the afterword), str. 233.

5. Fyziognomie

Fyziognomie Adolfa Hitlera byla odedávna předmětem širavé kritiky a úspěšným námětem šeptané propagandy – hlavně však během druhé světové války, kdy Němci vznášeli územní nároky vůči východoevropským národům podle Hitlerovy zásady „... jen silný má pravdu“ a dokládali je poukazem na nadřazenost nordické rasy.

Její autoři však ani zdaleka neměli v úmyslu uvádět lidi v pochybnost o Hitlerově árijském původu. Proto se také na veřejnost nedostaly v tom směru naprosto žádné objektivní informace.

Sám Hitler i příslušní činitelé v nacistickém vedení potlačovali jakoukoli kritiku Vůdce již od doby, kdy se mu podařilo uchvátit moc ve straně. Jedním z projevů potlačení kritiky bylo rovněž udělení monopolního práva Heinrichu Hofmannovi fotografovat Hitlera a snímky publikovat.

Zřejmě si Hitler a jeho přátelé již záhy uvědomili, že některé jeho fotografie bez retuše by byly schopné vyvolat ve veřejnosti nežádoucí úvahy o jeho fyzickém vzhledu a případně i další, závažnější pochybnosti.

Zákaz publikování „závadných“ snímků Adolfa Hitlera platí dodnes. Zřejmě existuje nadále obava, aby jeho fyziognomie neprozradila až příliš mnoho o jeho původu. Je to současně důkazem trvající moci jeho přátel. Pouze důvod zákazu se změnil: dnes je to propagace nacismu. Důvod poněkud absurdní, ale svou funkci plní dokonale.

„... Hitler v tomto období (kolem roku 1910 ve Vídni) vypadal hodně židovsky, takže jsem s ním často žertoval, že musí mít trochu židovské krve, protože tak mohutný vous roste na tváři křesťana jen zřídka...“⁴⁰

Hitler měl zřejmě velká chodidla, zato kratší nohy. Pokud jde o Hitlerovy vlasy a vousy, jsou všichni autoři včetně Hanische zajedno, že jejich barva byla černá.⁴¹

Je veřejně známa alespoň jedna fotografie, na které je Hitler v krátkých kožených kalhotách (Landsberg 1924). Zde má Hitler nohy spíše kratší, zato však trochu do „X“ a rovněž se zdá, že číslo bot je větší.

H. Rauschning nepochybuje ani na okamžik o upřímnosti Hitlerova antisemitismu, přesto však lze z jeho slov: „Hitler sám by se podle norimberských rasových zákonů nedal označit za Árijce...“⁴² vyčíst značnou dávku pochybností o jeho nežidovském původu. Nutno zde podotknout, že H. Rauschning byl mimořádně bystrý a spolehlivě objektivní pozorovatel, i když je současně třeba vzít v úvahu, že jeho znalost židovské otázky odpovídá spíše duchu osvícenské doby.

Bezesporu Hitler sám věděl nejlépe, proč si nepřál, aby se kdokoli z nezasvěcených hlouběji zajímal o jeho minulost.

„... Hitlerovo rané mládí, kdy se bezpochyby formovaly jeho základní postoje, je přísně střeženým tajemstvím, zejména pokud se týká přímo jeho oso-

⁴⁰ W. C. Langer, str. 119, cituje Reinholda Hanische, *I Was Hitlers Buddy*, The New Republic, 12. 4. 1939, str. 272.

⁴¹ R. Hanisch podle Rudolfa Oldena, *Hitler the Pawn*, Londýn 1936, str. 45, cit. in: Alan Bullock.

⁴² Kurt Gossweiler, *Kapital, Reichswehr und NSDAP 1919-1924*, Berlín 1984, str. 216.

by. Byl mimořádně opatrný a sdělil nám jen velmi málo o tomto životním období... dodnes je to otevřená otázka pro badatele...⁴³

W. C. Langer se při svém hodnocení dovolává Hanfstaengla:⁴⁴

„... jeho (Hitlerovo) myšlení je plné přihrádek a jejich rozdělení je pečlivě roztríděno. Co již bylo jednou uloženo do některé přihrádky, nikdy nesmí být smícháno s ostatním. Všechno je pečlivě zamčeno v jeho mysli a otvíráno, jen když potřebuje materiál... Vytrvale odmítal sdělit svým spolupracovníkům cokoli o své minulosti...“ – „Hovořil skoro nepřetržitě o všem možném pod sluncem... kromě sebe sama! Co mu skutečně prochází hlavou, je stejně velkým tajemstvím jako jeho minulost...“⁴⁵

I pro Hanfstaengla je Hitlerova minulost jedna velká záhada. Naproti tomu Gordon Taylor, jemuž zřejmě Hitler tak trochu učaroval, jej vidí takto:

„... jeho vzhled je dobrý, krunýř silný a chladně modré oči jsou jasné. Husté černé vlasy bez sebemenší stopy šedivění jsou charakteristickým způsobem hladce vykartáčovány přes levý spánek. Možná, ke svému překvapení, nabýváme dojmu sympatické, senzitivní osobnosti... Jeho osobní magnetismus... je darem Hitlerovi od Boha...“⁴⁶

Tedy obdarován Bohem – pro Angličany zvláště přesvědčivé.

Psal se tehdy rok 1939. Nyní ještě Rauschningův osobní postřeh o Hitlerových očích a pohledu:

„Kdo se s tím mužem setkal tváří v tvář, střetl se s jeho letmým pohledem bez hloubky nebo vřelosti, a s očima, které vypadají tvrdě a vzdáleně, ten cítil, že upřený pohled se stává krutým a každý jistě měl zlověstný pocit: Ten muž není normální...“⁴⁷ – A další Rauschningův pohled do Hitlerových očí: „Hitler neměl v sobě nic přitažlivého. To je dnes zřejmé každému, ale tehdy se bájilo o jeho hlubokých modrých očích... Nebyly ovšem ani hluboké, ani modré; dívaly se strnule a vyhasle... Jeho očím chyběl lesk a třpyt skutečné oduševnělosti... Temně, cize znějící zabarvení Hitlerova hlasu bylo pro Severoněmce odpuzující. Tón jeho hlasu byl huhňavý jako při rýmě...“⁴⁸

Skoro jako v pohádce o císařových nových šatech; jenom s tím rozdílem, že Hitlerovi mocní přátelé měli k dispozici také mocnou techniku, o jaké se žádnému králi v pohádce ani nesnilo.

William Shirer poměrně přesně odhalil Hitlerovy fyzické nedostatky:

„... co do výšky, je trochu podprůměrná, jeho kyčle jsou široké a ramena úzká. Jeho svaly ochablé, nohy krátké a tlusté... Má nepřiměřeně dlouhý trup

⁴³ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, Vídeň 1940, str. 221 ad.

⁴⁴ Ernst Sedgewick Hanfstaengl, řečený „Putzi“, byl absolventem Harvardu a osobním přítelem Roosevelta. Jako dítě bohaté německo-židovské rodiny se počátkem dvacátých let vrátil do Německa, kde jej americký vojenský atašé v Berlíně představil Hitlerovi. „Putzi“ se brzy stal Hitlerovým oblíbencem a kromě jiného zastával – alespoň oficiálně – funkci šéfa NSDAP pro styk se zahraničním tiskem. Tedy další ze židovských spolupracovníků Hitlera. (Pramen: Polonica.)

⁴⁵ W. C. Langer, str. 99.

⁴⁶ G. Taylor, str. 220.

⁴⁷ H. Rauschning, *The Voice of Destruction*, str. 255, in: Walter C. Langer, *The Mind of Adolf Hitler*, str. 99.

⁴⁸ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 19.

a propadlý hrudník, takže se říká, že tam má uniformu vycpanou. Z fyzického hlediska by určitě nebyl vybrán do své elitní gardy...⁴⁹

Profesor Max Gruber z univerzity v Mnichově vypracoval následující posudek o Adolfu Hitlerovi:

„Obličej a lebka odhalují špatnou rasu. Nízké, dozadu ubíhající čelo, linie nosu bez krásky, velké vystouplé oční panenky, oči malé, tmavé vlasy... Fyziognomický výraz člověka, jenž není zcela pánem nad sebou, naznačuje neklid, jdoucí do extrému...⁵⁰

Je na místě doplnit genealogickou představu o Hitlerovi svědectvím W. C. Langer o Adolfově sestřenici Angele:

„... Po válce odešla do Vídně, kde vedla Židovskou akademickou jídelnu. Někteří z našich informátorů ji během té doby poznali a jsou zprávy o tom, že Angela ochraňovala židovské studenty před útoky a několikrát zahrnala árijské studenty ze schodů jídelny...⁵¹

Je samozřejmé, že vedoucím židovské jídelny mohl být pouze Žid resp. Židovka, jako tomu bylo v případě Angely.

Rovněž postoj Hitlerovy sestry Pauly svědčí přinejmenším o neexistenci antisemitismu z její strany. Židovský lékař dr. Bloch navštívil Paulu s prosbou, aby mu u Adolfa (zřejmě kolem roku 1940) zařídila povolení k vývozu jeho věcí:

„... dr. Bloch podrobně vysvětlil sousedovi Pauly svoji prosbu. Příští den, když se vrátil... mu soused oznámil, že Paula byla velice šťastná, když o něm od něj slyšela a že udělá cokoli, aby mu pomohla...⁵²

Fyziognomické charakteristiky Adolfa Hitlera téměř všech dostupných autorů jsou shodné v tom, že se přibližují obecné představě jedince židovského původu. V žádném případě ani zhruba nesplňují představy o člověku nordické rasy.

6. Rukopis

Z rukopisu jedince lze sotva odhalit genetický původ pisatele. Dají se však z něj bezpečně vyčíst různé charakterové rysy.

„Bonnský grafolog Hofrichter vydal knihu ‚Pravá tvář‘, v níž se zabývá také rukopisy některých známých lidí minulosti. Podle jeho názoru měli Kolumbus, Bismarck a Hitler slabou vůli a nechávali se ovlivňovat svým okolím...⁵³

Protože grafologie jako věda je poměrně spolehlivá, je v případě Adolfa Hitlera zřejmé, že přes optické zdání jeho absolutní všemoci stály po jeho boku resp. za ním vlivnější síly, než byl on sám.

⁴⁹ W. C. Langer, str. 43.

⁵⁰ George Mac, str. 53.

⁵¹ W. C. Langer, str. 109.

⁵² W. C. Langer, str. 110-111.

⁵³ „Lidová demokracie“, 16. 3. 1967.

7. Charakteristika

Sotva se najde osobnost, jejíž hodnocení by vykazovalo tak příkré rozpory, jako je tomu v případě Adolfa Hitlera, a to dokonce v době, kdy stále ještě žijí tisíce pamětníků, kteří mohou publikované práce konfrontovat s vlastní zkušeností a zážitky.

Mnoho bylo napsáno o tzv. dualitě Hitlerovy osobnosti. Nejedvážnější hypotézy v tomto směru zaznívají z USA; bohužel až příliš často na úkor objektivitu. Walter C. Langer říká:

„... Je to druh osobnostní struktury dr. Jekylla a pana Hyda, kdy dvě naprosto odlišné osobnosti oscilují a činí tím individuum nečitelným. Tato charakteristika je společná mnoha psychopatům.“⁵⁴

O stránku dále však – již zcela v souladu se skutečností – popírá, že by se jednalo o rozpolcenost osobnosti bez závislosti na jeho vlastní vůli:

„... Nicméně se tu nejedná o úplný rozpad osobnosti. V každém případě bychom mohli očekávat osobnosti, alternující spolu pod kontrolou individuality. To zcela jasně není případ Hitlera, který může přijmout roli více méně vůlí. Je alespoň schopen příležitostně indukovat vůdčovu osobnost, aby byla reálnou, když to situace vyžaduje... A to je právě to, co praktikoval při každém projevu.“⁵⁵

Tedy dokonalý herec, obelhávající miliony svých diváků ve hře, v níž jen on sám se svými přáteli ví, co je hra a co realita.

Přirozeně potřebuje nějakou dobu před publikem, než se mu podaří se svou rolí úplně splynout. To je však běžný jev, který prožívá každý, i sebelepší herec. Stejně tak každý dobrý herec splývá se svou rolí po dobu představení, a to silou vlastní vůle.

O tom, že to pro Hitlera nebylo vždy jednoduché, svědčí fakt, že v rozhovorech užíval často stejných vět, dokonce v jako by nazpaměť naučeném sledu, a že se neodvážil vybočit z této šablony, jednalo-li se o téma, kde si vzhledem k okolí nemohl dovolit vyslovit vlastní názor.

„Nejednou se mi zdálo, že se chce přiblížit lidem, a vyprávěl o osobních zkušenostech, např. ‚když jsem byl ve Vídni...‘ nebo ‚když jsem byl v armádě...‘ Ale i za těchto okolností klade důraz na všechno, co vypráví, a stále opakuje stejné příběhy v téže podobě, skoro jako by se je učil zpaměti. Podstata většiny těchto příběhů je obsažena v knize Mein Kampf. Jeho přátelé je slyšeli tisíckrát, ale to ho neodstraší, aby je s velkým nadšením stále neopakoval. Zdá se, že není schopen vydat ze sebe víc, než toto...“⁵⁶

H. Rauschning dokládá, jak Hitler, kdykoli byl nucen vyjádřit svůj názor k otázkám, na které nebyl připraven vhodně odpovědět, často reagoval jednou větou a hned na to začal hovor na zcela odlišné téma. Totéž píše K. Heiden:

⁵⁴ W. C. Langer, str. 128.

⁵⁵ W. C. Langer, str. 129.

⁵⁶ W. C. Langer, str. 84.

„Když si cizí diplomat dovolil otázku, zda pan Hitler někdy osobně poznal nějakého Žida, kancléř odpověděl, že on sám téměř nikdy nepřišel se Židy do styku. Jen kdysi, v dřívějších dobách, udělal špatnou zkušenost s jedním židovským obchodníkem s automobily, který bydlel ve stejném domě jako on. Potom obrátil hovor jiným směrem a dal tím najevo, že považuje jakoukoli diskusi o židovské otázce za bezpředmětnou...“⁵⁷

Hitlerova odpověď je doslova nabitá licoměrností a výsměchem. Vždyť celý jeho život je prokazatelně od nejútlejšího dětství propleten styky se Židy.

Jako malé dítě byl ošetřován dr. Blochem, který byl Žid, jak shodně konstatují všichni autoři včetně Hitlerovy sestry Pauly. Jeho rodokmen rovněž vykazuje bílé místo v rubrice děda z otcovy strany. A pokud se týká jeho otce, je zde řada okolností, které vážně zpochybňují úřední údaje.

Podle Hanische měl Hitler za svého pobytu ve Vídni ve velké oblibě Žida Neumanna, o němž často říkal, že je jedním z nejsprávnějších lidí, které kdy poznal.⁵⁸

W. C. Langer cituje R. Hanische:

„... Říkalo se, že žil s Židem Neumannem... Pak jsem ho nemohl celý týden najít. Dělal okružní prohlídku Vídne s Neumannem a trávil veškerý čas v muzejích.“⁵⁹

Sám říká:

„... v té době (ve Vídni) nebyl Hitler vůči Židům nijak nenávistný. V Mužském domově bydlela celá řada Židů a Hitler s nimi měl přátelské styky. Většina jeho kreseb byla prodána židovským obchodníkům, kteří v tom čase platili stejně jako árijští. Rovněž obdivoval Rothschilda pro tvrdošíjně setrvávání ve víře, zvláště když se tím odmítl uchránit před soudem... V té době Hitler rovněž poslal dvě pohlednice dr. Blochovi do Lince... On sám tehdy vypadal hodně židovsky...“⁶⁰

O útluku, ve kterém tou dobou Hitler bydlel i s Hanischem, Georg Mac tvrdí, že byl založen židovským filantropem.⁶¹ Pokud souhlasí informace W. C. Langer, pak se právě zde – a v době, o níž Hanisch tvrdí, že Hitler měl přátelské styky se Židy, např. s Neumannem – tak říkajíc učil nazpaměť svému antisemitismu:

„Večer se chtěl vrátit domů a slavnostně řečnit před svými spolupracovníky o politice a antisemitismu, ale svým žertováním ho příliš neobtěžovali... Naopak se zdá, že působili jako stimul pro další sbírání argumentů a vylepšování jeho názorů...“⁶²

Ze všech těchto důvodů je možno Hitlerovu odpověď výše zmíněnému diplomatovi považovat za jeden z vrcholů jeho licoměrnosti a nestoudnosti. O Hitlerově pochybném, vulgárním antisemitismu bylo již v roce 1933 mj. napsáno:

„Myslím, že se nemýlí autor, srovnávající Hitlera s Luegerem, takže konec konců by bylo možné v Německu i nyní vedle ‚Vaterland, magst ruhig sein‘

⁵⁷ Konrad Heiden, *Geburt des III. Reiches*, Curych 1934, str. 216.

⁵⁸ George Mac, str. 16-17.

⁵⁹ W. C. Langer, str. 118.

⁶⁰ W. C. Langer, str. 118.

⁶¹ George Mac, str. 15.

⁶² W. C. Langer, str. 184.

zpívat docela dobře také ‚Israel, magst ruhig sein‘!⁶³ Zdá se, že značná část Němců potřebuje velkohubosti, aby se naladila k práci, a že antisemitismus je té velkohubosti jakýmsi pojišťovacím ventilem.⁶⁴

Podle zprávy hlavního tlumočníka AA⁶⁵ se Hitler 18. 6. 1940 v hovoru s Mussolinim v Mnichově vyslovil o plánu vysídlení Židů na Madagaskar.⁶⁶

I když návrh takového řešení židovského problému lze na první pohled vykládat jako projev Hitlerova antisemitismu, v praxi by vysídleným Židům jen znamenal ohromnou službu. Je přece zřejmé, že by nezůstali na ostrově, oddávající se pastevectví a orbě stejně tak, jako by bylo pošetilé snažit se uhlídat pytel blech. Navíc šlo jen o verbální, nikdy nerealizovaný záměr.

Po atentátu na Heydricha, když pátrání po aktérech uvízlo na mrtvém bodě, uspořádal Hitler poradu gauleiterů (župních vedoucích), na níž vyhlásil českému národu ultimatum. Druhé Hitlerovo rozhodnutí znělo do konce roku 1942 vyhladit fyzicky všechny Židy Německa. Že to však Hitler s hrozbou vůči Židům nemyslel vážně, dokazují jeho pokračující důvěrné styky se svými „čestnými Árijci“.

I zde, jako ve většině jeho veřejných projevů, demonstrativní velikášství, kypící nenávistí k Židům, nemající ovšem praktický dopad, bylo vypočítané pouze na efekt v širokých masách německého národa.

V obdobném smyslu Hitler 21. 7. 1941 oznámil chorvatskému ministru obrany Kvaternikovi svůj plán na vyhubení půl milionu sovětských Židů do konce téhož roku, a to vzdor obecně (tedy i Hitlerovi) známému faktu, že sovětská vláda již od konce roku 1939 evakuovala židovské obyvatelstvo z pohraničních oblastí s Německem do hlubokého vnitrozemí, takže pod německou okupační správu se v roce 1941 dostalo jen zanedbatelné množství těchto lidí.⁶⁷

Se stejně okázalou nenávistí vůči Židům Hitler témuž Kvaternikovi sdělil:

„I kdyby jen jeden stát z jakýchkoli důvodů u sebe strpěl jedinou židovskou rodinu, ta by se stala semeništem bacilů pro nový rozklad.“⁶⁸

Na maximální propagandistický dojem byla rovněž vypočítána slova o Židech v Hitlerově projevu na sjezdu strany v Norimberku v září 1936:

„Jak by se jistě byli vysmívali, kdybych jim byl 30. ledna 1933 prohlásil, že... německá divadla budou slavit své opětné vzkříšení..., že německý národ bude mít živý podíl na této převratné duchovní obnově a to všechno se bude dít, aniž se už jediný Žid ukáže v duchovním vedení německého národa!“⁶⁹

To řekl Hitler v době, kdy se protižidovská opatření jen velmi těžce a pomalu rodila a kdy kromě několika známých židovských kulturních propagandistů zůstávalo

⁶³ Tj. „Otčino, můžeš být klidná!“ a „Izraeli, můžeš být klidný!“ pozn. editora.

⁶⁴ „Fronta“, 9. 2. 1933.

⁶⁵ Auswärtiges Amt, ministerstvo zahraničí; pozn. editora.

⁶⁶ P. Schmidt, *Statist auf diplomatischer Bühne 1923-1945* (Statista na diplomatické scéně...), Frankfurt/Main-Bonn 1953, str. 495, podle Klause Hildebranda v článku „Hitlers Programm und seine Realisierung 1939-1942“, a in: *Hitler, Deutschland und die Mächte*, Düsseldorf 1978.

⁶⁷ M. Broszat, *Anatomie des SS-Staates*, díl II., Olten Verlag Freiburg 1965, str. 360 ad.; H. Krausnik v článku „Judenverfolgung“.

⁶⁸ Klaus Hildebrand, str. 87.

⁶⁹ Konrad Heiden, *Jeden muž proti Evropě*, Praha 1938, str. 112.

všechno při starém. Za rok poté, 11. 10. 1937, se Goebbels cítil nucen si napsat do svého deníku:

„Počínání **nově přivandrovalých** východních Židů je už nadále nesnesitelné...“⁷⁰

A doplňující poznámka z 21. 10. téhož roku:

„Z nařízení gestapa budou všichni emigranti, Židé jako Árijci, při návratu do Německa zatčeni a dodáni do tzv. přeškolovacích táborů. Tento rok je nutný k zamezení přílivu navrátilců, především Židů.“⁷¹

Židé v Německu vyřešili svůj vztah k hitlerismu tak, jak to učinili již mnohokrát v historii, a to obsazením pokud možno klíčových funkcí ve všech táborech. Zdůvodnění, jako vždy, našli i tentokrát:

„Liberalismus ve své přechodné formě... není už nadále životaschopný, takže největší část německého Židovstva, zvláště když bylo ve svých hospodářských strukturách vyvráceno z kořene, se orientuje na přechod k ultralevici i ultrapravicí.“⁷²

Tomu odpovídající postoj zaujal i židovský tisk v Německu v rozhodujícím roce 1932. W. E. Mosse zodpovídá tento problém řečnickou otázkou a navíc – pochopitelně – v glazé rukavičkách:

„... aniž by se v nejmenším přeceňoval politický vliv (republikánského tisku)... lze si přesto položit otázku: nebyl to právě rozhodný postoj ‚liberálně-židovského‘ tisku, který se stal rozhodujícím jazýčkem na vahách?“⁷³

Na důkaz, že Židé na obou stranách byli schopni těch nejkřkolomnějších veletočů v politické areně a že také sklízeli aplaus u obojího publika, nechť poslouží tato tisková zpráva:

„Úroveň německého tisku nejlépe ilustruje případ domnělého mučedníka Bruno K. Weigla, německého státního občana, jenž byl pro důvodné podezření z vojenské a průmyslové špionáže vzat v Praze do vazby a později propuštěn... Po návratu do Říše vypravoval tamním úřadům hrůzostrašné historiky o svých zážitcích v ČSR, začež byla naše republika prohlášena říšským tiskem za barbarský stát...“

Četli jsme výňatky z deníků Lokalanzeiger, Berliner Tageblatt, Deutsche Allgemeine Zeitung a Angriff, které vesměs přijaly Weiglovy výpovědi za bernou minci a připojily k tomu ostouzeční a ponižující komentáře o našem státu... Je to krajní realizování programu ‚čisté rasy‘ v redakcích.“⁷⁴

Z předvedeného salta mortale měl zřejmě největší zábavu sám Žid Bruno Weigl.

H. Rauschningovi se Hitler svěřil, že měl finanční podporu Židů:

⁷⁰ Droste Geschichtskalendarium, Düsseldorf 1983.

⁷¹ Droste Geschichtskalendarium.

⁷² „Fronta“, 2. 9. 1937. Zd. Štědrý, „Úpadek novin a rozkvět politického eskamotérství v Třetí říši...“.

⁷³ Entscheidungsjahr 1932 (Rozhodující rok 1932), Tübingen 1966; Werner E. Mosse, Der Niedergang der Republik, str. 35.

⁷⁴ „Fronta“, 2. 9. 1937. Zd. Štědrý, „Úpadek novin a rozkvět politického eskamotérství v Třetí říši...“.

„Ostatně Židé byli připraveni mi pomoci v mém politickém boji. V počátcích našeho hnutí mne dokonce někteří Židé finančně podpořili. Potřeboval jsem pouze vystrčit malíček – a všichni se kolem mne tlačili. Věděli hned, kde je něco nového a životaschopného...“⁷⁵

Důvod byl prostý: Hitler opravdu představoval něco nového a živoucího.

Hitlera – podle souhlasného přesvědčení celého světa – vzrušovala představa milionů Židů škvařících se v ohni. Když se však jednalo o konkrétní případ, měl srdce na pravém místě:

„Potom předložil Viktor Brack říšskému vedoucímu Bouhlerovi návrh na sterilizaci Židů pomocí rentgenových paprsků. Návrh však neprošel, protože Hitler byl proti...“⁷⁶

Ani v tomto případě není třeba zvláštního komentáře. Strávit a logicky zdůvodnit Hitlerův manifestační, hrubý antisemitismus, nebylo lehké ani pro řadu autorů.

R. G. L. Waite je jedním z těch, pro něž je Hitlerův antisemitismus „velká neznámá“. Pochopitelně! Logickou úvahou, zdravým rozumem Hitlerův antisemitismus nelze pochopit. Brání tomu příliš mnoho zjevných protikladů:

„... ale on (Schramm) nebyl schopen vysvětlit Hitlerovu obrovskou nenávisť k Židům a zoufale rozhodl: ‚Musíme být spokojeni s výsledkem... To je vzhledem k Hitlerovu antisemitismu neznámý faktor...‘“

„Schramm spoléhal na to, že psychologie a psychiatrie přes svou rafinovanost... musí rovněž ukázat, že jsou konfrontovány s faktorem X... on sám konečně dospěl k závěru, že Hitlerův antisemitismus vyplývá z ‚bezejmenných démonů, kteří ho pronásledovali...‘“⁷⁷

Avšak Hitlera žádní démoni netrápili. Je dost důkazů, že uvažoval krajně racionálním způsobem, pokud ovšem nehrál svému okolí divadlo nebo se chtěl vyhnout nevyhovujícímu rozhodnutí. V případě Hitlerova antisemitismu existuje logické vysvětlení v tom smyslu, že zde žádný antisemitismus nebyl!

Zvláštním případem vidoucího a neúplatného muže byl generál Erich Ludendorff, který bil po léta na poplach odhalováním skutečného Hitlerova charakteru i jeho přátel s jejich tehdy ještě zastřenými cíli. Jeho slova však zůstala hlasem volajícího na poušti:

„Dnes hovoří nadstátní moci v Říšském sněmu pro využití německé touhy nacionálních socialistů po svobodě, aby tím umožnily jejich zavlečení do nové války.

Zpočátku bojoval nacionální socialismus otevřeně proti Židům a shromažďoval výrazně aktivní antisemitské stoupence. Dostával se stále zřetelněji do spojení s římským fašismem a stále ostřeji se projevoval jako ‚pozitivně křesťanský‘, jak to od něj jeho příznivci také očekávali. Tak mohla být koneč-

⁷⁵ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 224.

⁷⁶ G. Taylor, str. 24; *Unmenschliche Medizin*, díl I a II, Varšava 1959, str. 93.

⁷⁷ Percy E. Schramm, Introduction in: Henry Picker, *Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier 1941-1942*, str. 51-52, Stuttgart 1965, in: Kalter Langer, str. 222.

ně fašistická diktatura oslavována ze všech stran jako záchrana pro Německo, zvláště když i staropruské lóžové kruhy měly odpovídající pokyny.

Při tom nacionální socialismus stavěl boj proti Židům do popředí jen tehdy, když si to žádal lid. Staropruské lóže nebyly nikdy napadány od fašistické organizace Stahlhelm, od fašistického Všeněmeckého svazu ani od německy nacionální Lidové fronty. Zednáři ze staropruských lóží se usadili uvnitř nacionálních socialistů a vedli boj jen vnějškově. **Kryje se to s úmyslem zasvěcených Židů vtáhnout Německo do války a zabít tam vůli po svobodě. To také odpovídá snaze svobodného zednářstva...**

Prostřednictvím třenic a sporů měla být německá vůle po svobodě spolehlivě odstraněna, aby o to dříve mohla být uvržena do otroctví.

Nacionální socialismus nestavěl svůj antisemitismus na odiv nahodile až před volbami do říšského sněmu, nýbrž právě naopak shromáždil všechny antisemitské voliče, a navíc po zdevateronásobení svých mandátů do říšského sněmu učinil 25. 9. 1930 ‚Völkischer Blatt‘ nápadnou poklonu před Židy.

... Stále zřetelněji se ukazuje, že po jistém odbourání antisemitismu u nacionálně socialistického vedení nadstátní moci – byť z velmi rozličných důvodů – toto spojení bezbranného Německa s Itálií (které je v ostrém protikladu k Francii, po zuby vyzbrojené, i jejím silným spojencům) podporují a radostně vítají, když fašismus zakořeňuje v Německu. **Doufají, že tím mohou německou vůli po svobodě prostřednictvím vnější i vnitřní nacionálně socialistické politiky ubít v krvavých bojích.**

Těžko se to ovšem věří o idealistickém Německu, které tak rádo poslouchalo ‚aktivistická‘ slova svého Vůdce o příslibené svobodě...⁷⁸

Ludendorffova slova lze ještě vhodně doplnit jeho písemným proroctvím Hindenburgovi z 31. 1. 1933:

„Prorokuji Vám slavnostně, že ten neblahý člověk (Hitler) obrátí naši Říši v trosky a náš národ uvrhne do nepředstavitelných běd a utrpení. Příští pokolení budou Vaše jednání proklínat na Vašem hrobě...“⁷⁹

V celé historii se sotva kdy nějaké proroctví vyplnilo s tak krutou tragikou, jako v tomto případě. Sám Ludendorff mohl pouze tušit, že se jeho slova splní s tak neúprosnou logikou a v tak hrozných rozměrech.

Z Hitlerova názoru na historické osobnosti si lze vytvořit částečně představu o jeho pohledu na německé dějiny včetně vztahu k židovské otázce.

1) O básníku J. W. Goethovi je obecně známo, že byl tolerantním německým nacionalistou, i dnes moderním, jehož myšlenkový svět zahrnoval celou Evropu. Měl hluboké pochopení pro všechno lidské. Jeho citlivý smysl pro otázky dobra a zla bude vyvolávat úctu v každé zdravé společnosti. Přesto si nedokázal získat Hitlerovu přízeň:

„Goetheho rád nemám. Avšak pro jeden výrok jsem ochoten mu odpustit: ‚Na počátku byl čin!‘“⁸⁰

⁷⁸ Erich Ludendorff, *Weltkrieg droht auf deutschen Boden*,“ Mnichov 1930, str. 7-25.

⁷⁹ *Droste Geschichtskalendarium 1918-1945*, díl I, Düsseldorf 1982. – Pozn. editora: Ludendorff měl na mysli Hindenburgovo jmenování Hitlera říšským kancléřem.

Goethe a Heine tvořili dva protipóly německé kultury. Oběma bylo zřejmé, že mezi nimi nikdy nemůže dojít k přátelské dohodě. Oba totiž byli elitními prototypy představitelů dvou protikladných světů: světa bytostně německého a světa německo-židovského. U Heineho bylo možné o německví hovořit jen v souvislosti s německou řečí, jíž mluvil, a s německým chlebem, který jedl. Jeho nenávist k německví byla stejně silná jako nenávist Karla Marxe k německému národu a státu. Tito dva muži, oba Židé, si natolik důvěrně rozuměli, že Heine souhlasil s korekturami své literární tvorby z pera Karla Marxe. O jejich těsném vztahu existuje faksimile dopisu H. Heineho Karlu Marxovi, třebaže zmíněný dopis není zahrnut v ústředním seznamu písemností Karla Marxe. Tato okolnost mu však nijak neubírá na významu. Heinrich Heine se z nenávisti k německému národu a státu vyznává sám:

Přátelé vlci! Jsem št'asten, že mohu
dnes ve vašem středu dlít,
kde tolik vznešených myslí mě
s láskou v ústrety vytím pozdravuje.
Ovčí rouno, jež si občas navlékám,
jen pro zahřátí a oklamání,
mne nikdy, věřte, nepřiměje
abych pro ovčí štěstí horoval.
Nejsem psem, a nejsem ovčí,
dvorním radou či vysušenou treskou...
Vlkem jsem zůstal, mé srdce
i zuby jsou stále vlčí.⁸¹

Členství H. Heineho v zednářské lóži, vydržování Rothschildem přes intimní přátelství s Karlem Marxem, spojené i časovou linií se židovstvím a zednářstvím V. I. Lenina,⁸² vyjadřuje společnou cestu i cíl všech těchto mužů. Hitlerovi tento historický obraz – vzhledem k jeho vídeňské škole – jistě nezůstal utajen. Přesto se Rauschningovi svěruje se svou neláskou k J. W. Goethovi, a při jiné příležitosti označil H. Heineho za germánského básníka!⁸³

2) Další historickou osobností německého světa, která požívala Hitlerovy okázalé úcty, byl Bedřich II. Veliký. I o něm je notoricky známo, že byl čestným hodnostářem zednářů. Jeho lóžové insignie byly ještě v letech 1920-1930 pietně uchovávány, a sice meč v lóži „Zu den drei Weltkugeln“ a jeho kladivo v zednářském muzeu velkolóže „Zur Sonne“ v Bayreuthu.⁸⁴

„... Lóže ‚Société des acceptés Maçons libres de la ville de Hambourg‘, nazývaná také ‚Absolon‘, přijala... korunního prince Bedřicha Pruského a zís-

⁸⁰ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 210.

⁸¹ Heinrich Heine, *Deutschland, ein Wintermärchen*, Kaput XII, str. 740. *Heines Sämtliche Werke in 4 Bänden*, I. Bd., Leipzig 1887.

⁸² Jacob Katz, *Jews and Freemasons in Europe 1723-1939*, str. 99, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts 1970.

⁸³ Georg Mac, str. 20.

⁸⁴ Gregor Schwartz-Bostunitsch, *Die Freimaurerei. Ihr Ursprung, ihre Geheimnisse, ihr Wirken*, str. 270, 5. Aufl., Alexander Duncker Verlag, Výmár 1928.

kala si tím podporu samotného krále. Bedřich dovolil (zednářům) hned po nástupu na trůn založení první pruské lóže svobodných zednářů v Berlíně, nazvanou ‚Au trois globes‘ (U tří zeměkouli), která se později vyvinula ve ‚Velkou mateřskou lóži‘ ... Od Bedřicha Velikého pak byli pruští králové buď sami velmistry lóží tohoto směru anebo ‚dávali‘ jako velmistra jednoho z princů.⁸⁵

Obdobně se k členství Heinricha Heineho v zednářské lóži vztahuje následující údaj:

„... oni prostě zednáře Heineho akceptovali jako návštěvníka své lóže...“⁸⁶

A ještě k lóžovému členství V. I. Lenina:

„... i takové výrazy jako ‚vlast‘ a ‚otčina‘ byly spojené s mezinárodním Židovstvem, které pracovalo na tajném rozdmýchávání revoluce zednářstvem. Důkazem toho je ujištění prince Otto Salm-Horstmara v pruské sněmovně 19. července 1918, že ruští revolucionáři Trocký a Lenin jsou oba Židé a současně členové francouzského zednářského hnutí...“⁸⁷

Nejzávažnějším projevem politiky Bedřicha II. byly války s katolickým Rakouskem Marie Terezie i s dalšími německými státy. Celkem 11 let bojů Němců s Němci, jež vznikly převážně z jeho iniciativy. Nikdo už nespočítá tisíce mrtvých a raněných, kteří tvoří smutný základ jeho slávy. Bedřich II. vyznával osvícenský absolutismus. Pozval také ke svému dvoru filosofa francouzské zednářské revoluce Voltaira, s nímž jej po nějakou dobu pojilo důvěrné přátelství a obdivoval francouzskou kulturu. Naproti tomu zaujal příkře odmítavý postoj k mladému Goethovi, jehož génia velkopansky přehlížel.

Dnes je možné odhadnout, který z rysů Bedřicha II. Hitler ignoroval a který mu imponoval do té míry, že si získal jeho mimořádný obdiv.

3) Rovněž Bismarckova osobnost se těšila Hitlerově okázalé sympatii. Bismarck jako „železný kancléř“ požíval obdivu milionů Němců, takže všeobecné sympatie se zdají být na místě. Méně už je známo jeho důvěrné spojení se židovskými podnikatelskými kruhy v Německu. Bismarck byl stoupcem bezuzdného liberalismu. Židovští podnikatelé, ať průmysloví nebo finanční, si byli kdykoli jisti jeho mocnou ochranou. Bismarckův postoj se projevoval obzvláště kriticky při sporech dělníků s podnikateli, při nichž zaujímal zásadně protidělnické stanovisko. Navíc považoval za oprávněné potlačovat stávkový brutální násilím. Na rozdíl od Bismarcka bral císař Vilém II. v úvahu oprávněné požadavky dělníků a ostře se postavil proti násilí při potlačování stávek... To byl také jeden z důvodů propuštění Bismarcka z Vilémových služeb.

Je tedy na místě otázka, zda u Hitlera při hodnocení Bismarcka vážila víc jeho nenávisť k německému dělnictvu i císaři Vilémovi II., či Bismarckovy důvěrné styky se židovským kapitálem.

⁸⁵ Gregor Schwartz-Bostunisch, str. 270.

⁸⁶ Jacob Katz, *Jews and Freemasons in Europe 1723-1939*, str. 99.

⁸⁷ Jacob Katz, str. 177.

4) Richard Wagner je dalším z oněch několika málo Hitlerových historických vyvolenců. Je známo, že Wagnerova hudba tvořila téměř neustále zvukovou kulisu v Hitlerových sídlech. Zřejmě to mělo demonstrativně zdůrazňovat Hitlerův vypjatý nacionalismus.

Wagner sám žil tři roky v Paříži, kde se střetl s dominantním židovským vlivem v hudbě. V té době se zformovalo jeho protižidovské vědomí, jež bylo provázeno zápasem o evropskou hudbu proti židovskému vlivu. Následkem této činnosti bylo citelné hmotné strádání včetně jeho rodiny. Posléze vyčerpán a unaven zápasem o živobytí přistoupil na prodej výsadního provozovacího práva na své opery jedné kočovné společnosti. Pikantnost věci spočívá v tom, že zmíněná společnost byla židovská. Wagnerově operní tvorbě Hitlerův upřímný obdiv neplatil. Jeho pohrdání až nenávisť ke starým germánským tradicím a mýtům je z první poloviny třicátých let dokumentárně prokazatelná.

Hitler k Rauschningovi:

„Na čem nám jediné a výhradně záleží a zač jsou tito lidé (historici) place- ni, jsou dějinné představy, které v našem lidu posilují tak nezbytnou národní hrdost. Při celém tom pochybném podniku máme pouze jediný zájem – abychom to, co stavíme jako obraz budoucnosti pro náš národ, projektovali do šedé minulosti.

Celý Tacitus se svou Germanií je tendenční spis. Naše věda o němectví žila po staletí v klamu.“⁸⁸

Zřejmě to byl právě závěr Wagnerova protižidovského zápasu, jeho prohra a konečná rezignace, jež byly rozhodující v jeho hodnocení Adolfem Hitlerem.

5) Karel Veliký, král Franků a římský císař, rozšířil svou říši šťastnými výboji, takže ovládal území většiny dnešní Francie, Německa a Itálie. Za jeho vlády kvetla v říši řemesla, zemědělství i obchod. Podporoval i vědu, umění a školství v církevních, většinou klášterních ústavech.

„... Karel Veliký zvýhodňoval Židy kvůli jejich užitečné obchodní činnosti a využitelnosti (Verwendbarkeit). Do poselstva ke kalifu Harun al Rašídovi vybral také Žida R. Isaaka, a protože oba hlavní poslové cestou zemřeli, vykonal sám Isaak císařův příkaz, převzal od kalifa odpověď i čestné dary a byl císařem v Cáchách přijat ve slavnostní audienci.

Stejně jako o vzdělání křesťanských poddaných se císař také staral o vzdělání svých židovských poddaných; mj. tím, že nechal z Itálie povolat učence Calonima s rodinou a usadil jej v Mohuči jako rabína. Jiného Žida, jménem R. Machir, vyslaného na jeho žádost z Orientu Harunem al Rašídem, dosadil zase v Narbonne.“⁸⁹

Alfred Rosenberg měl ke Karlu Velikému výhrady pro velmi surové porobení Sasů v dlouhých a krvavých bojích (772-805). Rosenbergova námitka se však Hitlerovi vůbec nelíbila a proto mu dal příslušnou lekci:

⁸⁸ Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 214.

⁸⁹ Leopold Breuer, *Biblische Geschichte für die Israels Jugend II.*, Vídeň 1860, str. 301.

„Karel Velký byl jedním z největších lidí v dějinách tím, že dokázal dát dohromady celý německý zmatek. Rosenberg si však navykl označovat za řezníka Sasů hrdinu, jakým byl Karel Veliký.“⁹⁰

Hitler zřejmě hodnotil u Karla Velikého výše jeho sympatizující postoj vůči Židům než životy tisíců Sasů, padlých v bratrovražedných bojích s vojsky císaře.

6) Karl Lueger byl jednou z mála osobností, o nichž se Hitler ve své knize *Mein Kampf* zmiňuje s respektem a okázalou úctou.

Jako lidový tribun si Lueger získal sympatie vídeňského měšťanstva bojem proti liberalismu a Židovstvu. Od roku 1897 byl starostou Vídně. V posledních letech života však podstatně polevil v politickém, přesněji protižidovském radikalismu. – Zemřel roku 1910, takže Hitler ještě dva roky zažil Luegerovo starostenství, které nepochybně bylo již ve znamení tolerantního postoje vůči vídeňskému Židovstvu.

O smířlivé politice K. Luegera vůči Židům v posledních letech jeho života svědčí rovněž článek *Fronty*, jehož jedno heslo zní výstižně: „Israel, magst ruhig sein!“ – A v té větě lze nalézt nejpravděpodobnější důvod Hitlerovy sympatie ke K. Luegerovi.

Ohledně svého vztahu k vůdcům a zástupcům židovského národa tedy tři ze šesti obecně známých historických osobností – Karel Veliký, Bedřich II. Veliký a Bismarck, kteří u Hitlera podle jeho vyjádření požívali okázalé úcty – udržovali se Židy až do konce života přátelské svazky, takže byli v politickém i hospodářském ohledu do značné míry jejich nástrojem. Wagner a Lueger byli okolnostmi přinuceni ke spolupráci se Židy, a šestý Heine, sám Žid, zasvětil celý svůj život destrukci německého státu a v důsledku tohoto programu – ve spolupráci s Karlem Marxem – i postupnému zániku německého národa.

8. Hitler a Židé

Soudě podle Hitlera a jeho přátel, byl před jeho vystoupením v Německu po I. světové válce jen hospodářský chaos a nekontrolovatelný nepořádek, nehledě na Versailleskou smlouvu, reparace i dočasnou okupaci západní části Německa. A nad tím vším panství židovského kapitálu bok po boku s marxistickými vůdci dělnictva. Proti tomu však stálo (podle Hitlera a jeho přátel) politické vakuum.

Skutečnost však byla poněkud složitější. Většina německého národa **byla i bez Hitlera** po válce přesvědčena, že na porážce a chaosu, který po ní následoval, nesly hlavní vinu marxistické strany spolu se židovským kapitálem a židovskými rádci císaře.

Již před vstoupením Hitlera do polické arény existovalo v Německu silné protižidovské a protimarxistické hnutí jako v žádné jiné zemi na světě. **Hitler se pouze snažil celé antisemitské cítění německého národa obrátit a cílevědomě svést do řečiště své strany.** S tím hned od počátku souvisel jeho kategorický požadavek a systematicky sledovaný plán na dosažení neomezených pravomocí diktátora.

⁹⁰ Picker, *Hitlers Tischgespräche*, str. 100, 166.

Když I. světová válka skončila, odebral se Hitler do Mnichova, odkud krátce navštívil Vídeň. Účel jeho vídeňské cesty se nikdy nikomu nepodařilo objasnit. Podle většiny autorů zastával Hitler v té době funkci informátora o mínění vojáků. Později povýšil na jakéhosi armádního politruka (politického instruktora). Již v první fázi své poválečné činnosti v armádě roku 1919 vstoupil do strany DAP, roku 1920 přejmenované na NSDAP. Po roce 1993 hitlerovská propaganda a učebnice dějepisu tvrdily, že Hitler měl číslo 7 členské legitimace NSDAP. To však byl malý Hitlerův podvod. Jeho členské číslo bylo 55, které se z agitačních důvodů zvýšilo o 500 na 555. Číslo 7 měl Hitler pouze jako člen užšího výboru strany.

Řada kritických autorů tvrdí, že Hitler jako politický pracovník v armádě udával vojáky svého útvaru nadřazeným pro jejich politické smýšlení, což pak mělo údajně v mnoha případech za následek jejich smrt. Drtivá většina autorů se však plně shoduje v líčení Hitlerova pobytu v táboře Traunstein v letech 1919-1920 ve funkci špicla a udavače vojáků.

S touto činností zřejmě souvisely Hitlerovy pokusy o navázání kontaktů se soc. demokraty v táboře Traunstein za jeho tamního pobytu.⁹¹

Jakmile Hitler vstoupil do DAP, snažil se od první chvíle strhnout na sebe vedení strany. Hned zpočátku na sebe upozornil řečnickým nadáním. To mu spolu s nekontrolovatelnými finančními prameny postupně získalo ve straně neotřesitelnou pozici.

Lze s určitostí předpokládat, že za Hitlerem vstoupila do strany nenápadně celá řada lóžových bratrů, aby se mu snáze podařilo zmocnit se jejího vedení. Ti byli také iniciátory a tvůrci kultu neomylnosti, vševědoucnosti, skromnosti a vůbec všech myslitelných Hitlerových ctností.

Před příchodem Hitlera byla strana celkem nepatrnou organizací bez podpory, popularity, vlivu i finančních prostředků. Po jeho příchodu se všechno úžasně rychle měnilo k lepšímu. Není divu, že staří zakladatelé strany byli okouzleni Hitlerovými řečnickými a organizačními úspěchy i štěstím, které pak provázelo každý jeho podnik.

Brzy však staří soudruzi zjistili, že Hitler není schopen svá vydání řádně vyúčtovat. Několikrát žádali vysvětlení, ale bez úspěchu. Hitler měl finanční prameny, jež tvrdošijně odmítal prozradit svým spolubojovníkům. Navíc předal výboru počátkem července 1921 prohlášení, v němž jej postavil před rozhodnutí: buď rozsáhlé plné moci pro Hitlera, nebo jeho demise.

15. července výbor odpověděl na Hitlerovo prohlášení takto:

„... Výbor je připraven uznat Vaše ohromné vědomosti, vzácné sebeobětování a poctivě nabyté zásluhy o zdar hnutí, stejně jako Vaše vzácné řečnické nadání, a propůjčit Vám diktátorská oprávnění...“⁹²

Po prohlášení výboru z 15. 7. se zdálo, že je konflikt zažehnán. Členská schůze, na níž měl být Hitler zvolen resp. potvrzen předsedou strany s diktátorskou plnou mocí, měla proběhnout 29. července. Ve dvou týdnech mezi prohlášením vedení strany a členskou schůzí však rozpory mezi výborem a Hitlerovou skupinou vyvr-

⁹¹ W. C. Langer, str. 125.

⁹² Georg Franz-Willing, *Die Hitlerbewegung. Der Ursprung 1918-1922*, str. 112, in: K. Gossweiler, str. 253-254.

cholily. U Drexlera i výboru se zřejmě dodatečně prosadily síly, které považovaly kapitulaci před Hitlerem za předčasnou a slibovaly si úspěch publikováním odhalení jeho tajemných přátel. A tak 20. července 50 členů NSDAP včetně Drexlera, ostatních členů výboru i samotného Hitlera obdrželo poštou anonymní leták s nadpisem „Hitler – zrádce?“⁹³ Z obsahu letáku:

„Temné síly a osobní ctižádost dosadily pana Adolfa Hitlera do nynějšího postavení po jeho šestitýdenní cestě do Berlína, o jejímž skutečném účelu se dodnes nevyjádřil. Zřejmě považuje dobu za vhodnou k tomu, aby v pověření tajemných mužů v pozadí zanesl do našich řad nejednotnost a roztržštěnost, a tím prováděl záležitosti Židovstva a jeho pomocníků

Na otázky jednotlivých členů (strany), z čeho vlastně žije a čím se živil dříve, se utrhuje hněvivě a podrážděně. Odpovědi na tyto otázky se nám dodnes nedostalo.

A jak vede náš boj? Opravdu židovsky! Překrucuje všechny skutečnosti a staví věc tak, jako by Drexler nebyl dostatečně revoluční a chtěl návrat k parlamentnímu systému... (proti Hermannu Esserovi). Tedy toho muže... jehož sám Hitler opakovaně označil za škůdce hnutí... Který po Drexlerovi požadoval Hitlerovo svržení a jenž list *Völkischer Beobachter* přivedl k opakovaným policejním výstrahám pro své vyjadřování ve stylu pasáka vepřů... tedy toho muže si Hitler náhle vybral k provádění svých tajemných plánů. Je pozoruhodné, co Hitler sám opakovaně prohlásil a je to i svědecky doloženo: Víím, že Esser je lump, ale podržím si ho tak dlouho, dokud ho budu potřebovat...

Jak je nám známo, koupil si Hitler několik nezaměstnaných z Horního Slezska za denní mzdu 50 marek a pověřil je rozšiřováním nepravdivých pomluv a zvěstí...⁹⁴

Správnost tohoto údaje byla na dotaz policie v podstatě potvrzena jednatelem Schusslerem 25. 7. Příslušná policejní zpráva zněla:

„... Při této příležitosti Schussler vyjádřil podiv nad tím, odkud přijímá Hitler peníze. Strana má dluhy, ale při posledním shromáždění v cirkusu Krones zaplatil jistě tisíc marek, a kromě toho má osobní gardu z propuštěných Hornoslezanů, z nichž každý dostává denně 15 říšských marek.“⁹⁵

Mimořádná členská schůze, která se pořádala 29. 7., skončila pro Hitlera nad očekávání úspěšně. Hitler, jsa si vědom závislosti strany na jeho finančních pramelech, již v prohlášení, adresovaném výboru strany, nabídl takticky svůj odchod ze strany. Takovým vydíráním dosáhl, že mu byly uděleny vpravdě diktátorské pravomoci. Byly zásadně změněny stanovy a zrušen vícečlenný řídicí výbor. Hitler byl zvolen prvním předsedou, Drexler dostal funkci čestného předsedy, čímž byl vyloučen ze všech výborů strany, které kromě toho měly pouze poradní pravomoc. Tak se Hitlerovi poprvé podařilo prosadit vůdcovský princip, protože předseda byl podřízen pouze členské schůzi.

Proti Hitlerovým zákulisním praktikám hledal Drexler ochranu u úřadů, avšak marně. **Z nejnápadnějších průvodních jevů stranické krize je okolnost, že po-**

⁹³ V originále „Hitler – ein Verräter?“

⁹⁴ Kurt Gossweiler, str. 253-254.

⁹⁵ Franz-Willing, *Die Hitlerbewegung*, str. 115.

kud byly státní úřady žádány o rozhodnutí, zaujaly vždy stanovisko příznivé Hitlerově skupině:

1. příklad: Drexler na policejním ředitelství v Mnichově 26. 7. prohlásil, že plakát, vyzývající k členské schůzi na 26. 7. byl vydán proti vůli stranického vedení a že podepsaní Hitler, Esser, Korner i další již nejsou členy strany. Proto žádal policejní zákaz zveřejnění plakátu... Policie přesto odmítla plakát zakázat a pouze Drexlerovi poradila, aby zveřejnil odvolání nebo podal soudní žalobu.

2. příklad: Počátkem srpna 1921 podle policejní zprávy ze 6. 8. obchodník Ernst Ehrensperger, jeden z nejdůležitějších Hitlerových odpůrců ve straně, žádal osobně policii o povolení uveřejnit proti němu plakát. Stručný obsah: Prohlášení dosavadního revolučního výboru NSDAP, podepsán člen výboru Settele, justiční referent. Byla tam také zmínka o Hitlerově chorobné touze po moci... Rozšíření plakátu nebylo policií dovoleno.

3. příklad: „Die Münchner Post“, tiskový orgán SPD, uveřejnil anonymní leták proti Hitlerovi. Ten podal na list žalobu pro urážku na cti a odpovědný redaktor byl ihned odsouzen k pokutě 600 marek.⁹⁶

K Hitlerově finanční situaci let 1919-1920, tedy v období, kdy odešel z armády a veřejně vstoupil do politického života, je svrchovaně poučné vzít v úvahu, že funkci předsedy strany vykonával „ehrenamtlich“, tedy čestně, bezplatně! V roce 1920 definitivně vystoupil z armády, kde sloužil šest let jako prostý voják a nemohl si tedy našetřit větší úspory. Před tím, podle vlastního líčení od roku 1908 až do začátku I. světové války žil ve Vídni; z toho poslední rok v Mnichově. V obou městech však tehdy vedl život bezdomovce bez stálého zaměstnání jako jeden ze sociálně nejslabších.

Avšak hned od počátku své civilní politické kariéry vedl Hitler blahobytný život měšťáka, hmotně více než dostatečně zajištěného. A to v době, kdy německý národ jako celek strádal na nejvyšší únosnou míru, v čase revolučních zmatků, francouzské okupace západních území a placení obrovských reparací. Přesto zůstal tajemný pramen Hitlerových příjmů i nadále neobjasněn. Že zde svou vysokou hru hráli mocní pánové v pozadí, dokládá nepřímo i Leopold Petzold:

„Brunner (Deutschsozialen Partei) v dopise z 8. 1. 1922: Nacionálně socialistické jižní Německo (mnichovský směr) bylo odmítnuto... Důvod: Bezdůvodné odchylení se a nenárodní chování vůči nám, dále příliš přehnané nacionalistické stanovisko, a za třetí nejasnosti kolem mužů, stojících v pozadí za tím.“⁹⁷

Obžaloba Hitlera jako agenta židovských a zednářských zájmů se zdaleka nomezila na citovaný leták „Hitler – zrádce?“ – Pokračování protižidovské opozice v NSDAP lze dokumentárně doložit prakticky až do převzetí moci Hitlerem:

„Také v jižním Hessensku (Nassau) se podobně jako v Berlíně i v jiných stranických župách vytvořila opozice proti nacistům, která dokonce vydávala hektografované noviny pod názvem ‚Bojovník za svobodu‘.“⁹⁸ V jednom blíže

⁹⁶ Kurt Gossweiler, str. 251-256.

⁹⁷ J. Petzold, str. 121. (ZStA, Potsdam, Volksgerichtshof, Nr. 70/15, Bl. 25/25 v.)

⁹⁸ V originále ‚Freiheitskämpfer‘.

nedatovaném květnovém vydání (1932) byla otištěna plamenná ‚Výzva kamarádům z SA‘:

Z nutnosti být vděčný svým chlebohárcům zastavil (Hitler) boj proti kapitálu. Proč by se měl vzrušovat starostmi lidových mas? Staral se jen o to, čím by mohl být zítra on sám.

Straničtí bonzové zradili revoluci. Proto říkáme – skončujme s jejich ‚činy‘. Muži SA! Povstaň! Následuj naši radu! Splň svou úlohu revoluční opozice!“

(BA Koblenz, NS 26, Nr. 325.)

A ve stejném čísle novin byla také položena otázka: „Způsobil Žid změnu stranického kurzu?“⁹⁹

Obránce hitlerismu Bang vzhledem k opatrnému výběru příkladů nemůže být podezírán z antisemitismu, stejně jako J. Petzold, který jej cituje:

„Bang se obrátil proti nešikovným a nepromyšleným bojovým pokusům nacistické strany prostřednictvím jistých nacionálně socialistických kruhů v Sasku. Hnutí pod vedením prince Augusta Wilhelma Pruského by jen stěží mohlo být označeno za nacionálně nespolehlivé. Nejde také dost dobře odepsat jako ‚čistě marxistické‘ hnutí, v němž je rozhodující část akademické mládeže, a ve kterém, jak víme, byla činná velká část synů vedoucích průmyslových magnátů, např. Voglerové... také nelze odvrhnout jako ‚bolševickou‘ stranu, která denně riskuje své kosti v boji proti komunismu...“¹⁰⁰

Z výše citovaného jasně vyplývá, že ještě v roce 1930 byly v nacionálních kruzích Německa námitky proti hitlerismu pro jeho národní nespolehlivost, čímž byl zřejmě míněn filosemitismus, a také pro jeho marxismus, což zřetelně naráží na jeho některé důvěrné vztahy a styky, jež však Bang blíže nevysvětluje. Podobně není ani úplně scestná zmínka o bolševickém charakteru Hitlerova myšlení i jeho strany.

Když se v březnu 1922 jednalo o případném vyhoštění Hitlera z Německa (tehdy ještě neměl německé občanství) pro jasně teroristickou činnost jeho SA v Mnichově, našel Hitler zastávce ve vůdci sociální demokracie E. Auerovi:

„... Erhard Auer, nečekáný (Hitlerův) spojenec v rozhovoru Schweyera se stranickými předáky 17. 3. 1922 proti Hitlerovu vypovězení. Schweyer zdůvodňoval souhlas zástupců měšťanských stran s Hitlerovým vyhoštěním tím, že se zločiny jím organizovaných tlup ve Štrasburku a Mnichově staly obecně neúnosnými. Hitler si počínal, jako by byl pánem bavorského hlavního města. Auer byl jediný, kdo proti Schweyerovu stanovisku vystoupil. Řekl totiž, že Hitlerovo vypovězení odporuje zásadám svobody a demokracie. Dodal ještě, že Hitler je komická figura, která pro dělnictvo nic neznamena.“¹⁰¹

V některých bodech, např. ve věci revize Versailleské smlouvy, vytvořili komunisté s nacionálními socialisty společnou frontu proti vládě, a to od samého počátku až do třicátých let:

⁹⁹ J. Petzold, str. 330-331.

¹⁰⁰ J. Petzold, str. 274.

¹⁰¹ Ernst Niekisch, *Gewagtes Leben – Begegnungen und Gegebnisse*, Kolín a Berlín r. 1958, str. 109. Kurt Gossweiler, str. 282.

„Němečtí komunisté ‚slavnostně a před všemi národy světa prohlásili...‘, že v případě převzetí moci naší stranou budou prohlášeny za nicotné a nulitní všechny závazky, vyplývající z Versailleské smlouvy. Programové prohlášení německé komunistické strany k národnostnímu a sociálnímu osvobození německého národa.“¹⁰²

Hitler měl zcela originální názor na bolševismus, zřejmý z dialogu s H. Rauschningem:

„Rauschning: Nebezpečí bolševizace Německa je blízko...“

Hitler: Takové nebezpečí není a nebylo... Nikoli Německo se stane bolševickým, ale bolševismus se stane druhem nacionálního socialismu. Existuje ostatně více pojetí než třecích ploch mezi námi a bolševismem. Především je to opravdové revoluční smýšlení, které také v Rusku žije všude tam, kde nepůsobí židovští marxisté. Vždy jsem bral v úvahu skutečnost, že bývalí komunisté vstupují ihned do strany. Z maloburžoazního socialisty nebo odborářského předáka se nacionální socialista nestane nikdy... z komunisty však vždycky.“¹⁰³

NSDAP získala miliony hlasů ve volbách jen proto, že se proklamovala za monopolního garanta národní bezpečnosti před bolševismem. Proto je zarážející fakt, že politika Moskvy v Německu už od dvacátých let nahrávala vítězství Hitlerovy strany:

„Až do roku 1932 poslouchali němečtí komunisté podivná stranická hesla; údajně se muselo podporovat převzetí moci Hitlerem, protože přes panování fašismu a jeho zhroucení povede cesta ke komunismu. Proto pak komunistická strana Německa zaměřovala až do trpkého konce hlavní směr svého boje nikoli proti nacionálnímu socialismu, nýbrž proti sociální demokracii.“

Takto přinesla komunistická strana Německa svůj podíl na roztržtění společné vůle k odporu proti Hitlerovi, a právě to jej nesmírně posílilo. Materiální i duchovní síly, které se mu tehdy stavěly na odpor, byly v souhrnu značnější než jeho. Slabost protihitlerovských sil byla v usilování o rozdílné cíle. Tím se často stavěly proti sobě a jejich síla se vzájemně eliminovala. To se u odpůrců nacionálního socialismu projevilo jako saldo na účtu i v době, kdy Hitlerovi ubývalo sil.“¹⁰⁴

¹⁰² Inprekor 10, 1930, str. 1755-1757.

¹⁰³ H. Rauschning, str. 123-124.

¹⁰⁴ K. Heiden, str. 41. — Pozn. editora: „Jen málokdo ví, že se Hitler nedostal k moci na základě skvělého volebního výsledku NSDAP, nýbrž s pomocí komunistů a sociálních demokratů. Podíváme-li se kriticky na uvedená čísla, musíme si hned položit otázku, proč marxistické strany SPD a KPD nezabránily Hitlerovu vzestupu k moci. Obě měly nakonec podporu 12 milionů voličů. Většinou to byli dělníci, kteří vědomě volili komunisty a socialisty; od nich by se nejspíše čekalo, že se budou starat o své politické záležitosti. Kde zůstala Rudá fronta (Rotfront), úhlavní nepřítel nacionálních socialistů? Plných 14 let se po celém Německu cvičila v protestních shromážděních a pouličních nepokojích. V roce 1920 se jí dokonce podařilo zmařit první Hitlerův pokus dostat se k moci... Co se asi stalo, že nejmocnější marxistické strany veškerou moc najednou přenechaly Hitlerovi zcela dobrovolně a bez boje?“ (Robin de Ruiter, *13 satanských pokrevních dynastií*, díl II).

„... On (Schleicher) věřil, že pod ochranou říšského prezidenta by neměl být předběžně napadán a že bude jednodušší, když se mu odebere marxistická podpora v Prusku. Zavedl tedy ústavní opatření, připouštějící rozhodování lidu, spočívající v tom, že při většinovém vyjádření obyvatel by se měl zemský sněm rozpustit. Počítal s tím, že po nových volbách, které by následovaly, neudrží Braunova vláda potřebnou většinu. Bylo tedy nutné zmobilizovat pravici více než 50% oprávněných voličů. To se v Německu podařilo velmi těsně v březnu 1933, ale v roce 1931 to byl ještě beznadějný pokus. Nacionální socialisté se sice z nutnosti účastnili na podnicích, které si vlastně nepřáli, později to ovšem dělali plánovitě – a 9. srpna ztroskotali! 9,8 milionů voličů, tj. 37% z oprávněných, se zapsalo na plebiscitní listiny. A i toho bylo dosaženo vlastně tím, že se komunisté lidového plebiscitu účastnili věrni své hlavní zásadě, že fašismus uchopí moc a pak musí ,dohospodařit‘.“¹⁰⁵

Prohitlerovská taktika Moskvy v Německu let 1928-1933 ochromila schopnost vlády kancléře Brüninga:

„Neschopnost německých politických stran sjednotit se k podpoře republiky ochromovala jejich předáky již od roku 1930, kdy Brüning zjistil, že nadále není možné udržet většinu v říšském sněmu a ve volbách.

Komunisté dávali otevřeně najevo, že než by hnuli prstem na obranu republiky, dají přednost nacistům u moci. Navzdory prudkým násilnostem a poličnickým srážkám sledovali komunističtí vůdci politiku, schválenou Moskvou, která kladla důraz na vyloučení sociálních demokratů jakožto nepřátel strany pracujícího lidu. Zatrpklost, sektářství a špatný dogmatický odhad řídily jejich činnosti i poté, co se Hitler stal kancléřem a komunisté odmítali každou nabídku sociálních demokratů na vytvoření společné fronty, a nechali dokonce situaci dojít až k rozpuštění strany novou vládou.“¹⁰⁶

V tomto duchu se Hitlerova strana v roce 1932 připojila ke stávce berlínských dopraváků v dohodě s komunisty, a to proti sociálním demokratům i odborům.¹⁰⁷

„Stávku vyvolala Papenova politika kumulované krize. Byla zlikvidována sociální demokracie, ale podporována komunisty. K překvapení mnoha lidí se nacisté připojili ke komunistům v podpoře stávkujícím.“¹⁰⁸

Tichého spojence našla Hitlerova strana v rozhodujícím roce 1932 rovněž v republikánském tisku:

„... tihle vydavatelé německých novin... nesou z velké části společnou vinu na zániku republiky pro svůj nezuživý postoj, spojující se pořád víc s nacionalismem... Stále viditelnější stanovisko novin občanských stran přispělo k podpoření procesu zániku republikánských stran...“

¹⁰⁵ K. Heiden, str. 44-45. O silném zosřtení boje kominterny proti sociální demokracii v době prezidiálních vlád viz Th. Weingartner, *Stalin und der Aufstieg Hitlers. Die Deutschland-Politik der Sowjet-Union und der komm. Internationale 1929-1934*, 1970.

¹⁰⁶ A. Bullock, str. 53-54.

¹⁰⁷ A. Bullock, str. 229-230.

¹⁰⁸ A. Bullock, str. 229-230.

Selhání tisku ze strachu, aby neztratil své čtenáře, mělo pro Německo závažné důsledky... Ještě nežli jej Hitler připravil o svobodu, dostal se tisk do úpadku, který každopádně v té době (1932) teprve začínal.¹⁰⁹

9. Hitlerova filosofie a dualismus osobnosti

Mnoho bylo řečeno a napsáno v zájmu nalezení jakékoli zákonitosti v Hitlerově jednání za různých okolností a situací, jež se často jevilo jako rozporné. Zřejmě nejpohodlnějším způsobem vysvětlení všech zdánlivých protikladů v Hitlerově jednání je schizofrenie či dualita osobnosti. V případě schizofrenie je však samozřejmý předpoklad druhého, lepšího Já, které se musí občas projevit, aby bylo vůbec možné o schizofrenii hovořit. V Hitlerově případě však doklad jakéhosi lepšího Já neexistuje. Pokud někdy – a to velmi vzácně – v nějaké záležitosti ustoupil, stalo se tak jen z taktických důvodů nebo proto, že proti sobě cítil převahu, proti níž – opět z taktických důvodů – nemohl nebo nechtěl přímo vystoupit. Že Hitlerova „dualita osobnosti“ závisela na jeho vlastní vůli, dokládá A. Bullock:

„... Hitler ji (řeč) určil Prvnímu kongresu německých dělníků 10. 5. loňského roku v Průmyslovém klubu v Düsseldorfu. Je to příklad Hitlerovy obratnosti v přizpůsobení se svým posluchačům.“¹¹⁰

Jedním z charakteristických projevů Hitlerovy bezzásadovosti, sobecké a zločinecké filosofie, jsou jeho slova:

„Každý čin má smysl, i kdyby to byl samotný zločin. Každá pasivita, každá neměnnost je naproti tomu nesmyslná; obojí je nepřátelské životu. Tím je dáno božské právo zničit to, co je setrvalé a nehybné.“¹¹¹

Německým studentům byla jako evangelium vštěpována Hitlerova slova, že například: „Jen silný je v právu,“ „Vůdce má vždy pravdu“, a podobně.

Něco říkat a něco zcela jiného tím myslet, nedělalo Hitlerovi nikdy žádné potíže.

„... začal teď mluvit řečí Společnosti národů. Nebylo mu to zatěžko...“

„... a příslušníci mé strany budou přesně vědět, co si mají myslet, když mluvím o světovém míru, odzbrojení a o bezpečnostním paktu.“¹¹²

Rauschning správně hodnotí Hitlerovu politiku a tím nepřimo i jeho osobní morálku:

„Hitlerova politika je bezohledně situační, házející přes palubu s neuvěřitelnou snadností všechno, co dosud platilo jako pevná zásada... Jeho celý politický postup se vyznačoval dvojím: nepředstavitelnou prolhaností a přímo odzbrojující neschopností připomenout si, co bylo řečeno nebo slíbeno...“¹¹³

Rauschning měl vzácnou příležitost hodnotit Hitlerovu politiku na základě jeho vlastních výroků:

¹⁰⁹ A. Bullock, str. 184.

¹¹⁰ A. Bullock, str. 273.

¹¹¹ Rauschning, *Gespräche...*, str. 108, 210.

¹¹² Rauschning, str. 108.

¹¹³ Rauschning, str. 127.

„... já však dělám mocenskou politiku a to znamená, že používám každého prostředku, který mi podle mého soudu může posloužit, bez nejmenšího ohledu na zvyky nebo zákon cti. A kdo stojí proti mně, masivu, a postaví se mi na odpor se svou čeládkou poukazem, že porušuji slovo, že nedodržuji úmluvy, že používám lsti, přetvářky a podvodu, tomu odpovídám: ‚Prosím, dělej to také, nikdo ti v tom nebrání!‘ Pánové budou muset pochopit, že už nemohou dělat politiku ve stylu občanských demokracií a monarchií 19. století, které se držely mdlých pravidel a konvencí...“¹¹⁴

A další názor na zločin a svědomí z Hitlerových úst:

„Výraz ‚zločin‘ pochází z již překonaného světa. Existuje jenom pozitivní a negativní činnost... Každý zločin ve starém smyslu slova se týčí vysoko jako věž nad občanskou nehybností. Někaké jednání může být negativní v myslích veřejnosti, a podle jejího chápání mu musí být zabráněno. Ale přesto je alespoň činem. Musíme mít nedůvěru k duchu a svědomí, a musíme se spolehnout na instinkty. Musíme znovu nabýt nové naivity.“¹¹⁵

Při četbě citovaných vzácných Hitlerových důvěrností se přímo nabízí alegorie s ďáblem. Stejný cynismus, stejná prolhanost, stejná touha po krvi! Ovšem ďábel se svými padlými anděly nebyl sám, stejně jako nebyl sám Hitler se svými skrytými přáteli.

Mnoho bylo rovněž napsáno o Hitlerově pověřivosti, o tom, že si prý vydržoval vlastního astrologa, že věřil horoskopům, a pod.

„... téměř všichni spisovatelé přisuzovali Hitlerovi důvěru v astrologii a také že se při svém rozhodování vždy s astrology radil. Ovšem všichni naši informátoři, kteří Hitlera více méně důvěrně znali, shodně tvrdí, že je to absurdní domněnka. Hitlerově osobnosti nebylo nic vzdálenější, než očekávat pomoc od podřadných zdrojů tohoto typu. Jedna informace z holandského pramene uvádí stejný názor: ‚Nejenže Führer nikdy neměl vlastní horoskop, ale byl proti tomu už ze zásady, protože cítil, že by tím mohl být silně ovlivňován.“¹¹⁶

Je to jeden ze spolehlivých dokladů Hitlerova absolutně racionálního myšlení. A přesto se v Hitlerově psychice setkáváme s jevem, který na první pohled racionálnímu myšlení zásadně odporuje – je to jeho tak zvaný „vnitřní hlas“:

„... při popisování Hitlerovy váhavosti se jeho podřízení obvykle rozcházejí... Nikdy nebral jejich protesty vážně a obyčejně si je bral stranou se slovy: ‚Problémy nejsou vyřešeny tím, že se jimi znepokojujeme. Až přijde čas, záležitost bude tak či onak vyřešena...“¹¹⁷

¹¹⁴ Rauschning, str. 252.

¹¹⁵ Rauschning, str. 211. – Dosadíme-li za „ducha a svědomí“ křesťanství, a za „instinkty“ pohanství, tj. ‚novou naivitu‘, máme před sebou vzornou definici protikřesťanské ideologie Talmudu; pozn. editora.

¹¹⁶ State Department, Januar 1940. – Confidential Memorandum concerning Hitler prepared by the Dutch Legation in Berlin for the Secretary of the Foreign Office, The Haag, in: W. C. Langer, str. 31-32.

¹¹⁷ Informace od Hanfstaengla, str. 899.

„Přestože se Hitler sám snažil prezentovat se jako velmi rozhodná individualita, která nikdy neváhá, je-li konfrontována se složitou situací, byl tomu ve skutečnosti na hony vzdálen. A to se děje právě v době, kdy je jeho váhavost nejvíc patrná. Tehdy je téměř nemožné přimět jej k nějakému rozhodnutí. Zůstává osamocený a je pro své podřízené pravidelně nedosažitelný. Upadá často do depresí a špatné nálady, do málomluvnosti, dává přednost čtení knih, sledování filmů nebo si hraje s architektonickými modely.

V takovém údobí nenaslouchá svým rádcům a raději s nimi o problémech nediskutuje. Co je považováno ostatními za nejdůležitější, je mu lhostejné. Rychle se stává netrpělivým, jsou-li mu líčeny detaily problému. Protivili se mu odborníci a měl vždy jen málo pochopení pro jejich názory. Přehlížel je jako drožkáře, jako barevné otroky, a podobně.¹¹⁸

„Bylo o něm známo, že několikrát beze slova opustil Berlín a odjel do Berchtesgadenu, kde trávil čas osamělými procházkami po kraji. Rauschning, který se s ním při nejrůznějších příležitostech setkával, o něm řekl: ‚Tehdy nikoho nepoznával. Chtěl být sám. Bylo to období, kdy utíkal před lidskou společností.‘¹¹⁹

Ernst Röhm často říkával:

„Obvykle se (Hitler) rozhodl náhle, v poslední minutě. Situace se mnohdy stávala nebezpečnou a nesnesitelnou právě pro jeho váhavost a nestálost.“¹²⁰

„Je to právě období této nečinnosti, kdy Hitler čeká na svůj ‚vnitřní hlas‘, aby ho vedl. Nepřemýšlí o problému normálním způsobem, ale vyčkává, dokud mu není řešení předloženo. Rauschningovi kdysi řekl: ‚I kdybych měl neodbytné přesvědčení: Toto je řešení!, neudělám nic. A kdyby se mě celá strana snažila dotlačit do akce, budu vyčkávat – není důležité, co se mezitím stane. Ale když hlas promluví, pak vím, že je na čase jednat.“¹²¹

„Tato období nerozhodnosti trvala několik dní, ale někdy i mnoho týdnů...“

Pokud je v takovém čase nerozhodnosti nucen mluvit o problému, stává se popudlivým a mrzutým. Jakmile je mu však řešení předloženo, touží se k němu vyjádřit. Pak svolává své pobočníky, kteří musejí tiše sedět a poslouchat, dokud neskončí – je lhostejné, v kterou denní nebo noční hodinu. Při těchto příležitostech po nich nechce, aby se ho vypyтали nebo aby mu rozuměli. Zdá se, že chce pouze mluvit. Ke své recitaci k pobočnickům si Hitler svolává poradce a informuje je o svém rozhodnutí. Teprve když skončí, je jim dovoleno vyjádřit své názory.¹²²

„V okamžiku, kdy má své řešení, se jeho nálada radikálně mění. Je velice veselý, žertuje a nikomu nedává příležitost mluvit v době, kdy si jen dělá ze všech legraci. Taková nálada mu trvá po celou dobu, než je nutná práce hoto-

¹¹⁸ H. Rauschning, *The Voice of Destruction*, str. 181, in: „Der Spiegel“, č. 47, 17. 11. 1986.

¹¹⁹ H. Rauschning, *The Voice of Destruction*, str. 183-184.

¹²⁰ Ernst Röhm, *I Know Hitler*, str. 287, in: Ludecke.

¹²¹ H. Rauschning, *The Voice of Destruction*, str. 181, in: „Der Spiegel“, č. 47, 17. 11. 1986.

¹²² State Department, Report by the Dutch Legation, str. 654.

vá. V okamžiku, kdy je zaveden potřebný řád do provedení plánu, Hitler vypadá, jako by ztrácel o věc zájem...¹²³

„... (Hitler) nepřemýšlí logickým a důsledným způsobem sbíráním všech dostupných informací o problému, mapováním alternativních průběhů akce a poté zvážením způsobů pro i proti před rozhodnutím. Jeho mentální procesy fungují obráceně. Místo toho, aby studoval problém, jak by to dělal intelektuál, zaměstnává se jinými věcmi, dokud ho nevědomé procesy neopatří řešením. Dosáhne-li ho, teprve pak začíná brát v úvahu fakta a vylepšovat postupy.

V tom je velice chytrý, a časem je představí svým podřízeným a spolupracovníkům – zpřístupní je tedy racionálnímu posouzení. Nicméně jeho myšlenkové pochody postupují od emotivních k faktickým místo toho, aby začal normálně s fakty. Pro jeho myšlenkové procesy je příznačné, že ostatním lidem je obtížné porozumět Hitlerovi nebo předvídat jeho další akce...¹²⁴

„...vylučuje to (vejít do konfrontace s problémem) tak dlouho, jak je to jen možné, a pouze ve chvíli, kdy se blíží ohrožení a situace se stává nebezpečnou, teprve pak řekne, jaký postup by zvolil...¹²⁵

„... všechna jeho rozhodnutí jsou přijímána až po soukromé meditaci. A také čím jsou vzdálenější pravdě (řada jeho nestoudností, jako např. okupace Rakouska) byla vždy rozhodnuta proti názoru všech jeho poradců, ale Hitler pokaždé vyložil své tušení správně. Jeho rozhodnutí jsou realizována s opravdovými potížemi, popisuje to jako „agonizován meditací“...¹²⁶

Je známo, že na pokyn výše zmíněného „vnitřního hlasu“ rozhodl Hitler zejména o obsazení Porýní, jež se německé generalitě nutně jevilo jako dobrodružná akce. Po jejím provedení všichni trnuli a očekávali odvetu Francie. Ta se však nedostavila. Po několika dnech se Francie i Anglie se situací smířily. Hitler slavil svůj triumf nad generály. Tisk a rozhlas – přesněji jeho intimní přátelé, kteří je ovládali – využili této i podobných situací k dalšímu zvýšení popularity a kultu Adolfa Hitlera. Generálové mohli zprvu jen nechápavě krčit rameny. Poznenáhlu se smířili s domnělým faktem, že mají ve svém středu a současně nad sebou politického i vojenského jasnovidce. Propagační mašinerie si pospíšila s konstatováním, že zjev jako Hitler se rodí jednou za tisíc let.

Adolf Hitler – mesiáš, politický a vojenský génius, vůdce všech vůdců – byl na světě! Jeho „vnitřní hlas“ fungoval perfektně až do dne, kdy Německo sklouzlo do války.

Potom kouzlo přes noc vyprchalo, a pokud kdy od té doby slyšel Hitler opět volání svého „vnitřního hlasu“, bylo to vždy jen ke škodě a záhubě Německa. Skluz Německa do války, dotlačené do ní Hitlerem a jeho intimními přáteli v pozadí, byl pro něj osobně triumfem a štěstím. Ovšem štěstím v souvislosti s jeho „vnitřním hlasem“, protože ve víru válečné vřavy už nikoho nenapadlo, že to mohlo být docela jinak: že několikadenní či dokonce několikátýdenní zá-

¹²³ State Department, Report by the Dutch Legation, str. 654.

¹²⁴ W. C. Langer, str. 72-74.

¹²⁵ W. C. Langer, str. 201-202.

¹²⁶ G. Tailor, str. 17.

hadné Hitlerovy meditace mohly být také čekáním na rozhodnutí vysoce zasvěcených lóžových bratří. To však nebyla záležitost jednoho člověka; rozhodnutí o dalších postupech a strategické linii si zřejmě vyžádalo někdy i několika dnů, možná i týdnů.

To však nemohou pochopit ti, kteří nevědí, kdo byl Lanz-Liebenfels a jeho lóžoví bratři, stejně jako nemohou pochopit celou hru o Evropu od francouzské revoluce. A rovněž tak nemohou přiznat své vítězství nad Německem a Evropou ti, kteří jsou zasvěceni.

10. Hitlerova působivost

Vegetariánství

Hitlerovi přátelé se všemi vhodnými prostředky a způsoby starali o jeho pověst a věhlas skromného vegetariána, pojídajícího převážně různou zeleninu a pijícího téměř výhradně jen minerálky. Legendu o Hitlerově skromnosti přijal za fakt i Alan Bullock:

„... ve srovnání s ostatními nacistickými vůdci, například s Göringem, žil Hitler asketicky...“

A přece:

„... Přestože je vegetarián, řada jeho spolupracovníků se domnívá, že jeho (Hitlerův) způsob stravování lze těžko neoznačit za formu deprivace. Konzumuje velké množství vajec, připravovaných na mnoho způsobů nejlepšími německými kuchaři, a k nim spoustu zeleniny, upravené neobvyklými variacemi. Navíc Hitler konzumuje neuvěřitelné množství zákusků a často až dvě libry čokolády během jediného dne! Rovněž tak jí i množství jiných sladkostí, krémů, koláčů apod. jako doplněk své vegetariánské stravy...“¹²⁷

Rovněž Gordon Taylor, jehož publikace má téměř charakter propagační brožury, píše, že:

„... jednou z jeho gastronomických slabůstek je čokoláda.“¹²⁸

Proti nízkokalorickému pivu s technickou charakteristikou nápoje košer Hitler nic nenamítal:

„Hitler neměl žádné zábrany vůči pivu a pil nízkokalorické pivo, vařené speciálně pro něj v Holzkirchenském pivovaru...“¹²⁹

Pokud se týká silnějších alkoholických nápojů, byla jeho střídmost pochopitelná a zcela na místě. Záviselo na ní úspěšné plnění poslání. Ani nejlepší herec si nemůže dovolit objevit se před publikem podnapilý.

¹²⁷ W. C. Langer, str. 93, 166.

¹²⁸ G. Taylor, str. 8.

¹²⁹ Robert G. L. Waite v předmluvě in: W. C. Langer, str. 232.

Řečnictví

Řečnické umění bylo vedle nadání hereckého disciplínou, v níž Hitler dosáhl téměř absolutní dokonalosti:

„Hitler se snažil působit na získání stoupenců již svou fyzickou přítomností. Jeho grimasy a gesta měly za cíl vyvolat u diváků odpovídající druhotné pocity. Hitler dával najevo nejen rozhorlení a nenávist proti ‚systému‘ a Židům, nýbrž byl nadšením i nenávistí doslova naplněn. Tím byl dojem jeho řeči expresivnější, bezprostřednější. Muži, vyprovokováni dobře organizovanou klakou, propukali v bouři potlesku, a křikem se ozývaly ženy, které nemohly odtrhnout oči od hypnotického agitátora a byly navíc spoutány shromážděnými davy. Uvádí to mnoho pozorovatelů... Hitler sám se nechal unášet, rozpalen vzrušením svého poslání. Tělo měl ustavičně v pohybu, brzy z něj stékal pot, límec u krku jej viditelně škrtil a mokré vlasy mu splývaly z obličeje.

Hitlerova rétorika – jejíž nejpůsobivější složka nespočívala v diferencovaném analyzování politické situace, nýbrž přenášela na posluchače citové vzruchy – mu sloužila jako rozhodující nástroj k emotivní demonstraci své víry. Stávalo se, že jen vykřikoval: ‚Deutschland, Deutschland, Deutschland‘ a vyvolával tím nadšený aplaus.

Často nebylo jeho slovům ve velkém sále téměř rozumět. Dalo se jen přibližně odhadnout, co bylo právě řečeno. V policejní zprávě o velkém shromáždění v cirkusu Krone 13. 9. 1930 se uvádí: ‚Vývody Adolfa Hitlera byly velmi těžko srozumitelné a nedaly se zachytit podle svých souvislostí. Ustavičně bouře souhlasu působily v cirkuse takový hluk, že byla srozumitelná jen ojedinělá slova řečníka.‘ Kritici už v té době zdůrazňovali, že Hitlerova rétorická hlučnost nebyla pravá, nýbrž sehrávaná s vypočítaným divadelním efektem:

‚Kdo ho (Hitlera) studuje blíže, pozná, že je nejen pouhý fanatik, nýbrž vidí i jeho strojené chování. Jak zvedá hlavu, skládá ruce na hrudi, předsazuje nohu, jak vztahuje paži s napřaženým ukazováčkem, jak potom před obličejem zmítá pěstmi, bere kapesník a se zbytečným patosem utírá čelo, zatím co levicí zbytečně na stolku posouvá list s poznámkami – od hlavy až k patě pozér.‘¹³⁰

O tom, že Hitlerovy postoje a jeho verbální projev prozrazovaly spíše snahu hypnoticky ovlivňovat, než sdělovat posluchačům konkrétní informace, čteme:

„Die Vösische Zeitung, 1930: Na všech těchto shromážděních je nejhrubším způsobem spíláno, štváno a vyhrožováno. Ale slyšeli jsme vůbec kdy od nacionálně socialistického vůdce, co vlastně programově chce?“¹³¹

Podobně obsahově neurčitá byla i Hitlerova písemná propaganda. Tak v „Bayrischer Kurier“ 1932 čteme:

¹³⁰ „Rhein-Mainische Volkszeitung“ č. 60 ze 7. října 1930, citov. podle *Zwischenspiel Adolf Hitler*, str. 155. D. Grieswelle, str. 125-126.

¹³¹ D. Grieswelle, str. 133.

„Nikdo nemůže po jeho projevu říci, jaký konkrétní postoj vlastně nacionálně socialistický kandidát na kancléře (Hitler) zaujímá k hlavním konkrétním otázkám...“¹³²

Téměř pravidlem jeho projevů byla nějaká vtipná úvodní glosa. Považoval za vhodné pronést tasemnicovitý vtip i v (rozhlasové) řeči, kterou přednesl německému národu po tragickém skončení bojů o Stalingrad v lednu 1943. Pro studium mentality a citů Adolfa Hitlera je právě tato řeč výsostně poučná: nejen že necítil ani špetku smutku, lítosti a pocitu viny nad smrtí tisíců mladých německých vojáků, kterou prokazatelně (i podle vlastního doznání způsobil) – měl dokonce troufalost nad hroby mrtvých vtipkovat: **bylo to totiž jeho největší vítězství nad německými generály i nad celým německým národem!**

Osobní odvaha

Mezi Hitlerovými ctnostmi nesměla přirozeně chybět ani odvaha a statečnost. S jeho vojenským vyznamenáním z I. světové války souvisí otázka Hitlerovy statečnosti jako takové. Kolem jeho vyznamenání je tolik odůvodněných výhrad, že z hlediska hodnocení Hitlerovy odvahy je zmíněné vyznamenání prakticky bezcenné. Nápadná je rovněž naprostá Hitlerova absence při bojích s německou republikou rad z jara 1919.¹³³

Snímky z Hitlerova pobytu na východní frontě během II. světové války budily dojem klidu a bezstarostnosti o osobní bezpečnost. Ve skutečnosti byla vždy – jak před válkou, tak během ní – před jeho příjezdem i po čas pobytu přijata tak rozsáhlá bezpečnostní opatření, jaká nebyla nikdy učiněna pro žádného monarchu. Kromě toho Hitler věděl, že se o svou bezpečnost nemusí obávat o nic víc, než kterýkoli jiný státník. Vlády nepřátelských států, které měly technické možnosti atentát provést, na takovou akci nikdy ani nepomyslely; právě naopak: **všechna jejich opatření směřovala k tomu, aby se Hitlerovi nic nestalo:**

„Jeden z nejvlivnějších západoněmeckých časopisů ‚Der Spiegel‘ tvrdí, že objevil doklady o tom, jak britská vláda v roce 1938 zabránila zastřelení Hitlera. Podle časopisu vypracoval plán na jeho zabití tehdejší britský vojenský atašé v Berlíně, N. MacFarlane. Hodlal Hitlera zastřelit z okna svého bytu, vzdáleného necelých sto metrů od místa, kde stával Vůdce při vojenských přehlídkách.

‚Der Spiegel‘ cituje MacFarlanovu dceru: Britská vláda však plán vetovala. Označila jej za nespornovní! Časopis dále tvrdí, že v londýnském válečném muzeu objevil koncept nezveřejněného článku, který napsal vojenský přidělelec před 17 lety. MacFarlane v něm prohlašuje, že plán tehdy vypracoval do všech podrobností, ale přirozeně jej nesvěřil papíru. Hitlerova smrt mohla v té době vést k zhroucení nacismu a miliony lidí mohly být uchráněny utrpení,

¹³² „Bayerischer Kurier“ ze 6. 4. 1932 a „Vöössische Ztg.“ z 5. 9. 1930. Cit. podle Balle, *Die propagandistische Auseinandersetzung des Nationalsozialismus mit der Weimerer Republik*, str. 231.

¹³³ W. Ruge, str. 21.

pokračoval atašé a dodal, že německý vůdce už tehdy udělal víc než dost, aby si zasloužil smrt.¹³⁴

Stejně dojemnou péči o Hitlerovu bezpečnost mu nepřátelé Německa prokazovali až do konce války, když zhruba po třech stech těžkých náletech na Berlín zůstala až do února 1945 v Říšském kancléřství neporušená okna včetně skel a záclon právě v křídle, kde úřadoval vůdce nacistického Německa:

„Ve zdech kancléřství byly objeveny stopy po kulkách, okna byla zabedněna a nábytek vystěhován – s výjimkou Hitlerova soukromého bytu. Navíc díky náhodě zůstalo až do začátku roku 1945 neporušené křídlo, v němž měl Hitler své pokoje. Okna v protáhlém sále, používaném k denním konferencím, zůstala na svém místě. Všechno bylo neporušené a telefony v předpokoji stále fungovaly. Během pravidelných leteckých náletů se Hitler stěhoval do masivního protileteckého krytu v zahradě kancléřství... Neriskoval... poslední měsíce tam žil prakticky nepřetržitě...“¹³⁵

„Kapitán Gerhard Boldt se setkal s Hitlerem poprvé až v únoru 1945, kdy ho Guderian vzal s sebou na odpolední poradu v Říšském kancléřství. Vojenská stráž před vchodem jim vzdala čest. Uvnitř je podrobili prohlídce stráže SS, zda nemají zbraně. V předpokoji bylo připraveno občerstvení a ovzduší pohostinnosti oživovala přítomností několika důstojníků SS, kteří stáli stráž přede dveřmi, vedoucími do Hitlerovy pracovny. Když se skupina shromáždila k poradě, bylo jim dovoleno vstoupit... Hitler je uvítal uprostřed místnosti...“¹³⁶

„... (v polovině března 1945) Vůdcova sekretářka, která s ním měla obědovat, čekala na jeho příchod skoro do tří hodin. Hitler měl špatnou náladu a jen jí zběžně políbil ruku...“¹³⁷

Nejednou bylo konstatováno, že se Hitler zásadně vyhýbal diskusím a situacím, v nichž nemohl uhnout před přímou a jasnou odpovědí. Tak tomu bylo při tzv. „hovorech u stolu“, ve styku s novináři, diplomaty a pod.:

„... Hitler při setkání s novináři znervozněl a ztrácel klid. Protože byl geniálním propagandistou, znal velmi dobře moc tisku a vždy se postaral, aby novináři měli při všech ceremoních vybraná místa. Nicméně když došlo na interview, cítil se defenzivně a trval na tom, aby mu byly otázky předloženy předem. Během takového interview je schopen setrvat v důležité póze, protože má již odpovědi připravené. Nikdy nedává příležitost k otázce po dalších podrobnostech a vysvětlování; vždy vychrlí zdlouhavé prohlášení, které se někdy rozvine doslova v tirádu. Když skončí, skončilo i interview.“¹³⁸

Hitler měl rovněž svérázný způsob, jak vyřešit vystoupení před publikem, které mu nebylo příznivě nakloněno:

¹³⁴ „Lidová demokracie“, 6. 8. 1969.

¹³⁵ A. Bullock, str. 766-767.

¹³⁶ Gerhard Boldt, *Die letzten Tage*, v angl. překl. *In the shelter with Hitler*, Londýn 1948, in: Bullock, str. 766-767.

¹³⁷ Zoller, *Hitler privat*, str. 203-205, in: A. Bullock, str. 768.

¹³⁸ Frederick Oechsner, *This is the enemy*, Boston 1942, str. 59, in: W. C. Langer, str. 82-83.

„Heiden vypráví, že byl v roce 1923 na konferenci s Ludendorffem, když (Hitler) náhle vyběhl ven bez sebemenší omluvy. Na jaře 1932 utekl ze schůzky Svazu bavorských průmyslníků,¹³⁹ právě když měl začít mluvit. Tato skupina nebyla vůči němu příznivě naladěná, ale pro Hitlera bylo důležité, aby nad ní zvítězil:

„Zastavil se a podíval na stůl v rozpačitém tichu. Trapný okamžik. Náhle se Hitler obrátil a beze slova odešel.“ Stejná situace se odehrála o rok později u kancléře, když měl promluvit, a jindy zase v Říšském svazu německého tisku.¹⁴⁰ Opět před sebou vycítil opozici a znovu utekl ze scény.

R. Olden soudí: „Je to trik, který bude Vůdce často používat – když se situace stane trapnou, schová se.“¹⁴¹

Jeho oblíbeným trikem také od počátku bylo předstírané odhodlání k sebevraždě v případě neúspěchu:

„... také před paní Hanfstanglovou vyhrožoval, že po odchodu policie z jejího domu spáchá sebevraždu.

Jindy zase v Landsbergu (věznicí) zahájil hladovku a vyhrožoval sebetřýzněním. A v roce 1930 zase pohrozil sebevraždou po záhadné smrti své neteře Geli...“¹⁴²

„Roku 1932 hrozil sebevraždou, jestli Strasser rozpoltí stranu.“¹⁴³

„V roce 1936 pohrozil sebevraždou, pokud okupace Porýní ztroskotá.“¹⁴⁴

„Roku 1934, stejně jako již 1932, si stěžoval na nevděk německého lidu, vzlykaje jako operní herec! Žalující a rozmrzelý slaboch, apelující a prosící se skrytě zraněnou ješitností namísto činu („... Když mne tedy německý lid nechce“).“¹⁴⁵

„... Byly jisté stupně tajemství, o kterých (Hitler) nesměl mluvit; ani on ne! Uvažoval o tom, že je (tajemství) předá dál, až již nebude žít. Dojde k něčemu opravdu velikému, k převratnému odhalení. Aby mohl své poslání naplnit, musel by zemřít smrtí oběti.“

„Ano... musím se národu nabídnout jako oběť v hodině nejvyššího nebezpečí.“¹⁴⁶

V pevnostní věznicí Landsberg se Hitlerovi přátelé obávali o jeho život, protože hrozil hladovkou. Hned na to (či dokonce v téže době) však projevil až živočišnou chuť žít sepisováním průměrně 30 stran denně své knihy „Mein Kampf“:

„Zcela zdrcený Hitler byl dopraven do pevnosti Landsberg. Ihned zahájil hladovku. Jeho nejlepší přátelé a váleční kamarádi se ho pokoušeli přesvědčit o bezúčelnosti rozhodnutí, které mu zdravotně uškodí. Příteli Drexlerovi se konečně ve 12. den hladovky podařilo získat povolení k návštěvě. Po téměř

¹³⁹ V originále Verband Bayerischer Industrieller.

¹⁴⁰ V originále Reichsverband der deutschen Presse.

¹⁴¹ Rudolf Olden, *Hitler*, Amsterdam, Querido, 1935, str. 180-181, in: W. C. Langer, str. 78.

¹⁴² Strasser, *Flight from terror*, str. 134.

¹⁴³ Heiden, *Adolf Hitler*, str. 279-280.

¹⁴⁴ Price, *I know these dictators*, str. 119-120.

¹⁴⁵ H. Rauschning, *The Voice of Destruction*, str. 163.

¹⁴⁶ H. Rauschning, *Gespräche...*, str. 237-238.

hodinu v přítomnosti ředitele věznice Leopolda přemlouval Hitlera, aby si do sklenice vody nechal nalít alespoň trochu malinové šťávy. Nakonec Hitler přislíbil, že o tom bude uvažovat celou noc, ale rozhodne se až ráno. A dobře si to promyslel...¹⁴⁷

Jakkoli je známo, jakou ochranu požíval Hitler u policejních orgánů před procesem i u soudních orgánů během vlastního procesu, lze si jen stěží utvořit správnou představu o ideálních podmínkách, v nichž Hitler strávil rok vazby v Landsbergu, a přesto:

„Hitler před soudem vytáhl opět celý rejstřík rafinované vypočítavosti stejně tak, jako na svých shromážděních... ,V té době jsem už nechtěl nic vědět o tomto prolhaném světě“¹⁴⁸

A podle Goebbelsova deníku z 8. prosince 1932:

„Náhle se Vůdce zastavil a řekl: ,Jestli se strana rozpadne, skoncuji se vším během tří minut ranou do hlavy...“¹⁴⁹

Zatímco promyšleně a plánovitě strhával postupně do svých rukou moc ve straně (a později i ve státě), nabízel velkohubě svůj život na oltář strany (a potom i státu):

„27. ledna 1923, sál měšťanského pivovaru v Mnichově: Vedl jsem hnutí a nikdo mi nemůže vnucovat nějaké podmínky, protože jen já sám jsem nesl celou odpovědnost... A také jsem nesl odpovědnost za to, co se stalo v hnutí. V našem boji jsou možné jen dvě varianty: buď nepřítel překročí naše padlá těla, anebo my překročíme jeho, a mým přáním v případě boje zůstává, aby svastika na praporech vlála ve větru...“¹⁵⁰

Návaly zuřivosti

V případech, kdy Hitler nevystačil s argumenty, se uchýloval k „návalům zuřivosti“. Byl to trik, který se osvědčoval úměrně k jeho přibývajícím moci. Poprvé se o jeho „návalech“ dočítáme ve známém letáku „Hitler – zrádce?“

A. Bullock se opírá o Guderianovo svědectví:

„Jeho (Hitlerův) hněv se stával násilnickým a stále častějším. Při jedné takové příležitosti byl Guderian tak vystrašený, že se schoval za generálova záda z obavy, že ho Hitler fyzicky napadne: ,... jeho pěsti se zvedly, tváře hořely hněvem a celé tělo se mu chvělo. Muž, který stál přede mnou, byl bez sebe vzteky a ztratil sebekontrolu. Po každém novém záchvatu vzteku pobíhal Hitler po koberci, náhle se přede mnou zastavil a vmetl mi do tváře poslední obvinění. Řval, oči mu téměř vylézaly z důlků... Když Hitler zjistil, že se Guderian svého postoje nevzdal, náhle zamířil pryč a s kouzelným úsměvem prohodil: A teď, prosím, pokračujte v jednání... Generální štáb dnes vyhrál bitvu...“¹⁵¹

W. C. Langer o Hitlerových „návalech zuřivosti“:

¹⁴⁷ Billung, str. 87.

¹⁴⁸ *Der Hitlersprozess*, str. 27, in: K. Gossweiler, str. 537.

¹⁴⁹ G. Mac, str. 86-87.

¹⁵⁰ Heiden, *Hitler*, str. 198; R. T. Clark, *The Fall of the German Republic*, Londýn 1935, str. 190.

¹⁵¹ Guderian, str. 414-415. in: A. Bullock, str. 773.

„... většina spisovatelů se na tyto záchvaty zuřivosti dívala jako na občasně výbuchy podrážděnosti, jako na reakci na drobnější frustrace a deprivace. Při povrchním pohledu by se zdálo, že je to jeho povaha, ale my jsme pečlivě studovali jeho chování a zjistili, že při konfrontaci se skutečnou frustrací či deprivací je jeho chování přesně opačné – např. při nezvolení do předsednictva, nebo když byl odmítnut jako kancléř. V takové situaci je vždy velmi chladný a klidný. Je zklamaný, ale nezuří. Místo aby se choval jako rozmazlené dítě, začíná okamžitě dělat plány nového útoku.

...

Jakmile jeho okázalý hněv poslouží svému účelu a své posluchače zatlačí do submisivního postavení, náhle otočí. Jak velký musí být jeho pocit ohrožení, když vyžaduje stálou ostražitost a předvídavost.

... takovou vzteklou reakci dokázaly u něj vyvolat naprosto bezvýznamné věci. Všeobecně se to stávalo, když mu kdokoli odporoval, když obdržel nemilou zprávu, za kterou by měl cítit odpovědnost, když někdo projevil skepsi vůči jeho rozhodnutí příp. když se kumulovaly situace, kdy by jeho neomylnost mohla být zpochybněna nebo podceněna... Von Wiegand uvádí, že mezi jeho zaměstnanci platí následující taktika: Proboha, jenom nedrážděte Vůdce – tj. neříkejte mu špatné zprávy a nezmiňujte se před ním o věcech, které nejsou podle jeho představ.¹⁵²

„Četní autoři byli přesvědčeni, že Hitlerovy záchvaty vzteku byly jen hrané. Mnohé ještě musí být řečeno o skutečnosti, že první Hitlerovou reakcí na nepříjemnou skutečnost není rozhořčení, jak se obvykle myslí. A stejně jako když skončí, už pak o tom dál nemluví... Okamžitě zchladne a začne hovořit o jiných věcech perfektně klidným tónem, jako by se nic nebylo stalo. Příležitostně se bude ostýchavě rozhlížet, jestli se někdo nesměje, a pak bude pokračovat v řeči bez sebemenší rozmrzelosti.

...

Někteří z jeho nejbližších spolupracovníků vycítili, že své záchvaty vzteku vyvolává vědomě, aby všechny v okolí vyděsil. Rauschning např. říká: „... je to technika, kterou by chtěl (Hitler) všechny uvést v naprostý zmatek dobře časovanými záchvaty vzteku a tak si je ještě víc podmanit...“¹⁵³

Strasser je téhož názoru, když říká:

„Vztek a urážky jsou zbraně, kterým dává přednost.“¹⁵⁴

¹⁵² Karl von Wiegand, „Hitler foresses his and, Cosmopolitan“, květen 1939, str. 48. – Úřední záznam o poradě v Londýně, která rozhodla odstranit Heydricha... Fotokopie strojopisu cca 18 x 26 cm, bez data, podpisu a razítka, in: Výstava „Dějiny nás poučily“, I.-III., Praha 1964, Národní muzeum.

¹⁵³ H. Rauschning, *The Voice of Destruction*, str. 66-67.

¹⁵⁴ Otto Strasser, *Hitler and I*, Houghton, 1940, str. 60.

11. Hitler ve Vídni

Obecně je třeba konstatovat, že Hitlerův pobyt ve Vídni v letech 1908-1913 je obestřen mnoha nejasnostmi. Hitler sám v knize „Mein Kampf“ líčí jen velmi stručně své neshody s dělníky na stavbě, odkud musel z toho důvodu odejít. Nepouští se však do podrobností, nejmenuje své nepřátele ani přátele, a rovněž přesně neuvádí kde bydlel a čím se živil po celou dobu svého pobytu ve Vídni. Jsme tedy převážně odkázáni na výpovědi druhých, případně třetích osob, které se však zcela nekryjí a kromě toho nechávají bílá místa v tomto období Hitlerova života. Takový informativní nedostatek Hitlerovy knihy výstižně popisuje W. Ruge:¹⁵⁵

„Hitler a jeho spoluautoři vynaložili veliké úsilí, aby biografii upravili podle potřeby a udělali ji nekontrolovatelnou. Odhlédneme-li od několika málo výjimek – např. když je uváděn učitel reálky v Linci nebo Hitlerův již nežijící velitel pluku, příp. zmínka o Ludendorffovi a několika mrtvých z 9. 11. 1923 – nejmenuje kniha žádné osoby, žádné srozumitelné adresy či pracovní místa. Marně zde čtenář hledá jména spolužáků, přátel z mládí, kolegů, válečných kamarádů nebo stoupenců, případně odkazy, které knihy Hitlera ovlivnily, jaké myšlenky ho podnítily, které teorie jej nadchly a jakým druhem hypotéz se zabýval... Sentimentálně popisované léta údajně intenzivního sebevzdělávání se tak utápí v anonymitě a bezpředmětnosti, jež nedovolují poznat ani studijní zaměření. Stejným způsobem a stejně tak odosobněle je představována vyběsněná cesta k uměleckým výšinám v malbě a architektuře. Žádný učitel, žádní společníci, žádná zmínka o zaujetí vlastního stanoviska... a také žádné původní umělecké pojetí...“¹⁵⁶

¹⁵⁵ Pozn. editora: „Oficiálně zůstal Hitler v letech 1910 až 1913 ve Vídni. Ať je tomu konečně jakkoli, jisté je tolik, že v čase od ledna 1911 do 24. května 1913 o něm nejsou žádné informace. Je to také jediné období v Hitlerově životě, kdy nebyl fotografován a nejsou ani žádní očití svědci, kteří by mohli potvrdit, že byl ve Vídni nebo někde jinde v Rakousku... Zde se jedná o chybějící roky v jeho životě, představující tajemství pro všechny historiky... Kde byl Hitler v době, kdy mu bylo 21 až 23 let? V knize Brigid Hitlerové, *My Brother in Law Hitler* (Můj švagr Hitler) čteme: ‚V listopadu 1912 přijel Hitler vlakem do Liverpoolu a zůstal u nás do dubna 1913.‘ Hitler tam však nepřišel z Vídně. Když dorazil, byl oblečený a vybavený pouze na krátkou cestu, ne na delší pobyt. Brigid Hitlerová: ‚Hitler byl naprosto vyčerpaný. V obličeji měl špatnou barvu a podivný výraz v očích. Jeho bledost a únava byly tak výrazné, až jsem se obávala, že je nemocný, a hned po večeři se také stáhl do ústraní. Hitler byl nejen slabý a bezmocný, ale měl i mnohé psychické problémy.‘ Během pobytu u nevlastního bratra Aloise a své švagrové studoval brožury o psychologickém vedení války, tištěné v němčině britskými a irskými válečnými školami. Tento materiál žárlivě střežil a do nekonečna jej pečlivě studoval. Celý Hitlerův zjev i jeho jednání byly symptomy chátrání (přeměna podvědomí člověka). Působil dojmem, jako by rázem opustil prvních dvacet let své ideologie a byl nahrazen tajným mistrem.

Ve své knize *Hitler was a British Agent* (Hitler byl britský agent) Greg Hallett tvrdí, že od února do listopadu 1912, tedy předtím, než navštívil svou rodinu v Liverpoolu, strávil Hitler devět měsíců školením v Anglii a v Irsku, kde byl cvičen na roli německého kancléře.“ (Robin de Ruiter, *13 satanských pokrevních dynastií*, díl II).

¹⁵⁶ Wolfgang Ruge, *Das Ende von Weimar*, Berlín 1983, str. 108-109.

R. Hanisch popisuje své první setkání s Hitlerem v noclehárně v Meindlingu roku 1909.¹⁵⁷ O čtyři strany dále je řeč o hospodě v Meldemannstraße.¹⁵⁸

R. G. L. Waite dokonce píše, že:

„... jeho (Hitlerova) vídeňská domácí, která mu účtovala minimální nájemné, se ochotně stěhovala ze svého pokoje, když tam bylo třeba ubytovat jeho židovského přítele...“¹⁵⁹ Bohužel bez bližšího časového určení a jména.

Zednářské lóže od pradávna přizpůsobovaly svou vnější tvářnost citění a dobovým náladám prostředí, v němž působily.

V německé říši získali zednáři již koncem 18. století vliv do té míry, že císař Bedřich Vilém II. osobně přijal členství v lóži a stal se tak patronem zednářů na říšském území. To pak zednářům Německa zaručovalo svobodu vývoje a chránilo je do značné míry před útoky především ze strany církve. Při ustavení nové konstituce v roce 1806 však byl vysloven zákaz členství Židům, a to i konvertitům. Pro samotného císaře pak jeho členství a předsednictví v mateřské lóži zdánlivě znamenalo přehled a kontrolu vývoje zednářství v Německu. Dozor nad lóžemi se snažil vykonávat prostřednictvím Velkých mateřských lóží, jichž byl čestným velmistrem. Záhy se však zájmy říše střetly se základní ideou zednářství, a to v nazírání na židovskou otázku. Německé lóže pod patronací císaře dál vyznávaly svou příslušnost ke křesťanství a odmítaly přijímat za členy Židy včetně židovských konvertitů.

Zápasu o tuto otázku se účastnily – samozřejmě na straně Židů – i zednářské lóže londýnské, a ten pak trval s větší či menší intenzitou až do roku 1848, kdy německý císař musel ze svého stanoviska ustoupit.¹⁶⁰

Druhým, a jak se později ukázalo, neméně významným úspěchem Židovstva bylo – třeba původně nepřepokládané – narození a hlavně pak sociální a politický vývoj Tomáše Masaryka ve Vídni. Zde se jemu i jeho důvěrným přátelům potvrdilo, že důraz argumentů, každého jeho slova – ať již na obranu Židů v Hilsnerově procesu nebo proti českým nacionalistům ve sporu o pravost rukopisů zelenohorského a královédvorského – je umocněn jeho genealogickou anonymitou.

A právě v té době, kdy světové Židovstvo slavilo jeden triumf za druhým, přišel do Vídně mladý Adolf Hitler.

Ani pro Alana Bullocka nejsou Hitlerova vídeňská léta nijak jasnou záležitostí. Decentně o tom říká:

„... je zcela nejasné, jak v té době dokázal Hitler sehnat bydlení...“¹⁶¹

Soudě podle svědectví Kubiczeka, dostal se Hitler do společnosti J. L. Liebenfelse záhy po svém příchodu do Vídně. Podle vlastních slov totiž s ním Kubiczek po Hitlerově příchodu do Vídně po nějakou dobu společně bydlel. Píše, že Hitler vstoupil do antisemitské společnosti v dubnu 1908. Přestože Joachim Petzold a další s ním spříznění autoři zednářskou organizaci J.-L. Liebenfelse suverénně nazýva-

¹⁵⁷ A. Bullock, str. 34, cit. podle: R. Olden, *Hitler the Pawn*, Londýn 1936.

¹⁵⁸ A. Bullock, str. 38.

¹⁵⁹ W. C. Langer, str. 233.

¹⁶⁰ Jacob Katz, str. 3-133.

¹⁶¹ A. Bullock, str. 83.

jí „obskurním antisemitských spolkem“, ¹⁶² může se jednat pouze o zednářskou lóži, případně sesterskou organizaci Volné myšlenky ve Vídni!

K témuž závěru dospěl na základě příslušné historické literatury zřejmě i Walter Daim ve své studii „Muž, který dával Hitlerovi myšlenky“¹⁶³. Pro autora byla Daimova kniha (Mnichov 1958) bohužel nedostupná.

O tom, že Hitlerův pobyt ve Vídni nebyl pro něho samotného bez významu, ale také že se jej snažil před veřejností minimalizovat, nasvědčuje okolnost, že v knize „Mein Kampf“ svůj tamní pobyt zkracuje na jeden rok:

„Hitler tam hovoří o opuštění Vídně na jaře 1912, ale vídeňská policie hlásí, že opouští město až v květnu 1913. Hitler tak klame ohledně dat i skutečností, takže se zdá, že datum jeho odchodu z Vídně musí být rozhodně korigováno...“¹⁶⁴

Na druhé straně v jednom z návalů otevřenosti vůči Rauschningovi význam svého vídeňského pobytu doznává a dokonce jej zdůrazňuje:

„A tak se může chlubit, že základy svého světového názoru si vytvořil již ve Vídni a od té doby se ničemu podstatnému nepřiučil...“¹⁶⁵

A. Bullock cituje pasáž z Hitlerova „Mein Kampf“, ve které se ten vyznává z lásky k německému lidu a z tužby po sjednocení Rakouska s Německem.¹⁶⁶ Nechápe však konkrétní, bezprostřední důvod Hitlerova odchodu do Vídně:

„... Můžeme si být jisti, že to všechno je celkem pravda, ale smysl nedává fakt, že se Hitler jednoho dne rozhodl jít na nádraží, koupit si jízdenku a konečně opustit město, které začal nenávidět...“¹⁶⁷

S Hitlerovou ranou minulostí, jeho vzděláním a prostředím, v němž se pohyboval, nepochybně souvisí i přemíra jím používaných cizích slov:

„Katastrofa, degenerování, gigantický, garant, podminování, propagování, reprezentace, likvidace, kapitulace, operace, virtuosita, stimulace, principiální systém, hegemonie, mise, koncepce atd.“¹⁶⁸

Neexistuje logičtější vysvětlení – navíc následnými událostmi a historickým vývojem zcela přesvědčivě potvrzené – než že Liebenfelsovo zednářství a volnomyšlenkářské vedení v té době opojných vítězství objevilo dalšího trojského koně, a to gigantických rozměrů, který by dokonce zcela zastínil Taxila, Masaryka i všechno, co do té doby ze zednářských dílen spatřilo světlo světa, **konkrétně lóžemi instalovaného, teatrálně nadaného a se zednářskými cíli plně ztotožněného císaře z lidu, mesiáše a vůdce, jenž by německý lid strhl až do nejhlubší propasti.**

O první světové válce již bylo v té době rozhodnuto. Protože s ohledem na dané téma zde není možné zabíhat do podrobností, omezíme se pouze na lapidární kon-

¹⁶² Joachim Petzold, *Die Demagogie des Hitlerfaschismus*, Berlín 1982, str. 90.

¹⁶³ V originále *Der Mann, der Hitler die Ideen gab*.

¹⁶⁴ A. Bullock, str. 46.

¹⁶⁵ H. Rauschning, *Gespräche...*, str. 242.

¹⁶⁶ *Mein Kampf*, str. 114-115.

¹⁶⁷ A. Bullock, str. 47.

¹⁶⁸ Srv. „VB“ z 19.4. 1928 a 25. 3. 1928. Detlef Griesweile, *Propaganda der Friedlosigkeit. Eine Studie zur Hitlers Rhetorik 1920-1933*, Ferdinand Enke Verlag, Stuttgart 1972, str. 231.

statování, že vrahy arcivévody Františka Ferdinanda – a tím i fyzickými autory signálu k válce – byli mladí členové zednářské organizace „Černá ruka“!

V té době tedy už bylo možné – a z hlediska dlouhodobého plánování zednářů i nutné – vybrat vhodného mesiášského adepta, nebo alespoň jeho proroka.

V první fázi Hitlerova poválečného nástupu v Mnichově zřejmě J. L. Liebenfelsovi – stejně jako samotnému Hitlerovi – nebylo zcela jasné, zda kandidát obstojí a osvědčí se ve své klíčové úloze. Toto váhání se zrcadlí i v části tisku, jenž Hitlerovi připravoval cestu k srdci německého národa, stejně jako ve výrociích samotného Hitlera z počátku 20. let.

Jeden prominentní člen společnosti „Thule“ v letáku, šířeném v červenci r. 1919, o tom píše:

„Chceme vykonat přípravné práce, než přijde muž, který nás všechny povede. Nikdo dnes neví, kdo tím mužem je a kdy přijde. Ale až bude pole obděláno, zjeví se nám. To je naše víra a přesvědčení.“¹⁶⁹

Další doklad psychologického zpracování široké německé veřejnosti pro myšlenku mesiáše:

„... a tak se přece jednou ohlásí ten, kterého my všichni s toužebností očekáváme... tisíce, statisíce srdcí, miliony hlasů po něm volají... Odkud přijde, nikdo nemůže říci. Snad z knížecího paláce, nebo možná z chatrče nádeníka. Přesto bude každý vědět: On je vůdcem, jehož bude každý oslavovat, každý poslouchat...“¹⁷⁰

Jedním z propagátorů myšlenky „mesiáš-vůdce“, jež v praxi znamenala přípravu německého národa na hitlerovský kult, byl – zcela nevědomky – rovněž německý nacionální filosof Oswald Spengler,

„... který svou známou knihu ‚Zánik Západu‘ z roku 1919 doplnil německo-socialistickým esejem s programovým názvem ‚Prušáctví a socialismus‘, v němž propagoval naději na nového Cézara.“¹⁷¹

Zahajovacího kola přípravy kultu Hitlera a hitlerismu se účastnil rovněž Hitlerův intimní přítel Hans Frank, geneticky již na první pohled Žid s převážně sefardskými znaky.

12. Hitler a zednáři

Nejistota a nerozhodnost Hitlera i jeho přátel mezi úlohou „mesiáše“ či „pro- roka“ byla konstatována několika autory. Při všem obdivu k marxistické dialektice typu Kurta Gossweilera či Wolfganga Rugeho nelze souhlasit s názorem, že Hitler byl „psychisch sehr labil“.¹⁷² – Očití svědkové naopak nejednou zjišťovali, že své největší rozčilení přesně načasoval na vhodný okamžik, a hned na to bez sebemenší

¹⁶⁹ Georg Franz-Willing, *Die Hitlerbewegung. Der Ursprung 1918-1922*, str. 112, in: Kurt Gosswailer, *Kapital, Reichswehr und NSDAP 1919-1924*, Berlín 1984, tr. 204-205.

¹⁷⁰ Kurt Hesse, *Der Feldherr Psychologos*, Berlín 1922, in: Kurt Gossweiler, str. 205.

¹⁷¹ Wolfgang Ruge, str. 65.

¹⁷² *Droste Geschichtskalendarium*, díl I, Düsseldorf 1982, 20. 12. 1943. Pozn. překl.: „psychicky velmi labilní“.

přestávky nebo přechodu byl naprosto klidný. O tom, že by se byl Hitler někdy nervově léčil, nám není nic známo.

Je jen přirozené, že se Hitler a jeho přátelé od počátku snažili získat podporu Ericha Ludendorffa, který v té době požíval v německém národě stále mimořádnou důvěru a – což bylo pro Hitlera zřejmě ještě důležitější – byl veřejně znám jako nesmiřitelný bojovník proti nadvládě zednářů a Židů.

Kurt Gossweiler se snaží vniknout do myšlení E. Ludendorffa:

„... bral to opravdu vážně s lidovou obnovou a národním dělnictvem ten gestikulující chlap (Hitler), který denně ochraptěle řval v pivnicích nebo v cirkusu Krone? Generálův přítel mu vypráví podivuhodné věci. Ano, opravdu, neboť tento agitátor, rybář lidí a podmanitel statisíců, v naprosté pokoře přiznal, že je jen obyčejným kovářem, který kuje meč pro přicházejícího hrdinu, že by za sebou potřeboval někoho většího, jak říká Max Mauerbrecher, o koho by se mohl opřít.“¹⁷³

Zajímavou charakteristiku Hitlera podává A. Kruck na základě vlastního svědectví i přímé osobní výpovědi Classe:

„... přehnaným způsobem, jež mu byl v mládí vlastní, políbil Hitler soudnímu radovi ruku a prohlásil se za jeho věrného žáka. Řekl, že s vnitřním pohnutím prostudoval ‚Einharta‘ (šovinistické líčení dějin od Classe) a po přečtení kapitoly ‚Když jsem byl císařem‘ došel k přesvědčení, že v této knize je obsaženo všechno potřebné a důležité pro německý národ.

Dvojí věc uvádí Class jako zarážející. Jednak neomalené Hitlerovo prohlášení, že svůj program strany sestavil sociálně jen s ohledem na očekávané získání mas, a také že je připraven jej zase opustit po dosažení úspěchu. To se Classovi jevilo jako provinění proti serióznosti... Za druhé... ho také pohoršila Hitlerova bezpodmínečná víra v sebe samého i celý způsob jeho vystupování...“¹⁷⁴

Dokladem Hitlerovy předstírané skromnosti na počátku 20. let je tato archivní zpráva, jež v kontextu s dalšími svědectvími odhaluje Hitlerovu zákeřnost a připravenost při každé vhodné příležitosti zradit své přátele z nacionálního tábora:

„Class... dokonce okamžitě po nezdařeném puči spěchal do Mnichova, aby u Kahra dosáhl amnestie pro pučisty... Zatímco Kahr, Lossow a jiní... se snažili popřít vlastní podíl na všeobecné přípravě puče, vzal Hitler demonstrativně celou odpovědnost na sebe. Ale vždy, když se dostal do potíží, uváděl důkazy o tom, že tito muži také o puči věděli a neušetřil ani Classe. (Class: ‚Mí přátelé byli obzvláště rozhořčení tím, že Hitler tímto způsobem obvinil mne a Všeněmecký svaz, když stál před lidovým soudem v Mnichově.‘)“¹⁷⁵

Právě Classe, k němuž se Hitler do té doby choval servilně, podlézavě a spíše jako k svému nadřízenému, a jenž navíc od počátku ze všech sil usiloval zajistit pro Hitlera amnestii, se svými výpověďmi snažil zatáhnout do procesu, takže dokonce:

¹⁷³ Kurt Gossweiler, str. 497.

¹⁷⁴ Alfred Kuck, *Geschichte des Alldeutschen Verbandes 1890-1939*, Wiesbaden 1954, str. 192, in: Leopold Petzold, str. 113.

¹⁷⁵ L. Petzold, str. 159-160.

„... (soud) vůbec nepřipustil Hitlerovy vysloveně záludné otázky na Lossowa, kdo byl duchovním otcem všech plánů.“¹⁷⁶

Výsledkem procesu nakonec bylo odstoupení Kahra, Lossowa a Strassera z funkcí, jakož i ohrožení a nejistota Classe na jedné straně, na druhé pak nebývalý propagační zisk Hitlerův.

Ač to zní paradoxně, jedním z nejúčinnějších prostředků v soustavě hitlerovské legendy se stal právě tento soudní proces s ním a společníky po puči z 9. listopadu 1923:

„Samotný proces byl zcela zaměřen na to, aby z Hitlera, obžalovaného jako zločince proti státu, udělal neúspěšného zachránce téhož státu. Žádná událost a žádný počin před tím neměly takový podíl na vytvoření Hitlerovy legendy, jako právě tento proces.“¹⁷⁷

A to přesto, že se i zde Hitler projevil jako nedůsledný organizátor a krajně nesvědomitý a nezodpovědný vůdce:

„... ve zprávě RKO se o puči říkalo: Celá Hitlerova akce byla připravena ještě mnohem hůře než Kappův puč. Povrchně a ledabyle, jako ke všemu, přistoupil i k této záležitosti. Že se puč v Mnichově napůl zdařil, je třeba připsat vůdcům výtržnických skupinek – na venkově nebylo připraveno nic; z tajuplných náznaků nic konkrétního nevyplývá... Celá ‚hitleriáda‘ byla divadlem se špatně rozdělenými rolemi a ještě horšími herci.“¹⁷⁸

Ve stejném smyslu byla i Hitlerova závěrečná řeč před soudem jen nepodařeným, nechutným divadlem:

„... nesnesitelně nabubřelá závěrečná pasáž řeči, v níž Hitler mluvil o smíření s Reichswehrem (armádou) na posledním soudu Božím, před který je ochoten předstoupit, a jež se nakonec vystupňovala v umělý patos, v němž používal až groteskních obrazů (potom z našich kostí a našich hrobů vystoupí hlas trestajícího soudu)... a pod.“¹⁷⁹

O tom, že Hitler měl ve věznici Landsberg pro svou politickou práci nejpříznivější, ideální podmínky, svědčí mj. fakt, že mohl za rok napsat knihu o téměř 900 stranách. To je, nepočítáme-li neděle, solidní denní výkon téměř 30 stran...

Když se Hitlerovi svým nekontrolovatelným vlivem na řízení strany pomocí vydírání ostatních vedoucích členů podařilo v ní uchvátit diktátorskou moc, přistoupil se svými intimními přáteli k nestoudnému pěstování vlastního osobního kultu, jenž nemá obdoby v moderních dějinách střední a západní Evropy.

Při veřejných shromážděních byl postupně vytvořen zaběhnutý programový řád, jehož cílem bylo naprosté uchvácení všech smyslů diváka:

„... stranická vlajka byla vytvořena (již) před rokem 1923 a vlála při všech podnicích a také se – stejně jako později – hrály na začátku srazů pochody a zpívaly se vlastenecké písně. Na závěr zazněla národní hymna, byla přednesena děkovaná modlitba anebo propukl bojový pokřik ‚Německo, procitni!‘ Na

¹⁷⁶ L. Petzold, str. 160.

¹⁷⁷ K. Gossweiler, str. 533.

¹⁷⁸ ZsTAP, RKO, Nr. 231, Bl. 355 ff., in: Heiden, *Geschichte...*, str. 168.

¹⁷⁹ Detlef Grieswelle, str. 533.

druhé straně se SA před rokem 1923 projevovaly navenek jen nárameníky a uniformu naznačujícími bundami. Hnědé košile a fašistický pozdrav k tomu přistoupily až později, stejně tak jako uctívání padlých z listopadového puče, krvavá vlajka a pozdrav „Heil Hitler!“

Plakáty a letáčky určovaly již předem rámeček – Nástup vlajek! Pochod SA! Velký orchestr! A pod. To vše současně vytvářelo živou dekoraci, která se již dopředu starala o souhlas účastníků. Zraku i sluchu se vždy něco nabízelo. Kapela hrála, shromáždění zpívalo bojové písně, napochodoval uniformovaný vlajkový oddíl a vytvořil špalír pro přicházejícího řečníka, a publikum řvalo „Heil!“, aniž by ještě bylo vůdce vidět... Pochodová hudba, společný zpěv, bouření a provolávání „Heil!“ spolu s nástupem vlajek podporovaly masovou odezvu souhlasu a ukazovaly specifický ráz hnutí, vysvobozovaly z pasivity pouhého diváka a citově povzbuzovaly shromáždění s jediným cílem – připravit publikum na hitlerovský patos. Scénář byl upraven tak, aby niterně připravoval na přichystaný repertoár, aby oslaboval odpor analytického myšlení a zajistil souhlas s myšlenkovým a významovým obsahem nebo představou, která měla bez logického základu nahradit přemýšlení... Ještě před začátkem vlastní řeči bylo často dosaženo stavu, kdy dav – jako bezprostřední projev společného zážitku – pociťoval živou jednotu a vlastní moc, což jednotlivci dodávalo zvýšeného sebevědomí a současně ho činilo vnímavým vůči heslům, tvořícím obsah NS-propagandy. I kriticky založení lidé se na těchto shromážděních dostávali do nebezpečí, že hře podlehnou.

Heslem „Hitler je víc než Německo“ se probouzely eschatologické asociace, jako by to byl jedině on, přicházející jako spásná osobnost, aby Německo vysvobodila z nouze a utrpení.

Osvětlená postava oproti temné obloze, davy lidí, setrvávající trpělivě ve tmě po celé hodiny, zoufale, sklíčeně a přesto čekající na tuto chvíli, na tuto hodinu a na tohoto muže, který k nim sestoupil na způsob boha, aby se chopil své vlády, aby navštívil svůj národ – v tomto obrazu se mýtu a moci Hitlera dostalo toho nejpůsobivějšího vyjádření.¹⁸⁰

Dalším, neméně také účinným prostředkem postupného vytváření kultu Hitlerovy osobnosti, byl i tisk. Hitlerův přítel Heinrich Hoffmann obdržel monopolní právo fotografovat Hitlera a snímky publikovat. Opatření mělo jednak ohromný finanční efekt, protože se příjem z této činnosti soustřeďoval v rukou několika málo zasvěcených osob. Hlavní význam však spočíval v tom, že se do široké veřejnosti dostal jen zidealizovaný Hitlerův obraz. Všechny snímky, na nichž nepůsobil důstojným, reprezentativním dojmem, nebyly postoupeny k publikování. Jako malý doklad této skutečnosti poslouží fakt, že Hitler byl v té době již silně krátkozraký – a přece tato okolnost zůstala německé veřejnosti až do konce války utajena.¹⁸¹

Již v roce 1922 obsadil zednář Max Amann klíčové místo ve straně – jako vedoucí Ústředního vydavatelství NSDAP, Franz Eher násl., s.r.o. Současně se stal

¹⁸⁰ Fest, *Das Gesicht des Dritten Reiches*, str. 15, in: K. Gossweiler, str. 539.

¹⁸¹ Za tím účelem byl pro písemnost, určené Hitlerovi, vyroben psací stroj s mimořádně velkými literami; pozn. editora.

říšským vedoucím pro tisk v říšském vedení NSDAP.¹⁸² **Z této funkce pak postupně obsadil všechna důležitá místa dalšími lóžovými bratry a jinými zasvěcenci, takže proces idealizace a mýtizace osoby Adolfa Hitlera mohl být realizován do všech detailů.**

Zednářské lóže měly odjakživa svá tajemství. Jednou z delikátních záležitostí zednářského života, skrytých veřejnosti, byla evidence členstva. O tom, jakou měli – třebaže neoficiálně – moc zednáři v Hitlerově Německu po r. 1933, svědčí fakt, že Adolf Eichmann, sám Žid a bývalý zednář, byl pověřen evidencí dřívějších zednářů Německa.

Hitler sám v knize „Mein Kampf“ odbyl otázku zednářství velmi povrchně. Věnoval jí pouhých 38 řádků v díle o 780 stranách, kde navíc zaujal stanovisko tak povrchní, že je pozoruhodné právě jen pro řečenou povrchnost. Nicméně každý věděl, že zednářství v Hitlerově Německu nepožívá přízně státní moci. A 21. 7. 1935 byly v Německu zednářské lóže dokonce definitivně rozpouštěny. Oficiálně byl tedy nacionálně-socialistický program s ideou zednářství naprosto neslučitelný. Výrazem toho byl objev, překvapení Alfreda Rosenberga a následný záznam v aktech jeho kanceláře, že

„... nacionálně-socialistický dirigent, profesor Leopold Reichwein, byl členem lóže ‚U pluhu‘ a dosáhl tam 5. stupně zasvěcení...“¹⁸³

V té době totiž A. Rosenberg už v Hitlerově říši neměl větší moc, než jen svůj objev nechat zanést do spisů. Co by však asi tak říkal, kdyby se mu dostala do ruky členská karta zednářské lóže třeba důvěrného přítele Adolfa Hitlera ještě z doby společného působení v I. světové válce, Maxe Amanna, který byl členem zednářské organizace „Allschlaraffia“ ještě v roce 1926, nebo členská karta stejné zednářské organizace z téhož roku dalšího důvěrného Hitlerova přítele, Ericha Kocha – tedy v době, kdy Hitler ve veřejných shromážděních lovil hlasy právě těch, kteří v zednářském a židovském živilu viděli hlavní nebezpečí pro německý národ.

Jednou z nejspolehlivějších výpovědí o skutečném poměru Hitlera, Hanse Franka a spol. k zednářství je svědectví zednářského historika Leona Chaina, který konstatuje, že

„... (máme) okupační zkušenost, že se Němci nezajímali o polské zednářství v přesvědčení, že neexistuje.“

Sotva lze vymyslet drzejší a průhlednější výmluvu na ochranu polského zednářstva, jež bylo naopak jedním z nejsilnějších v tehdejší Evropě. Vymysleli ji právě Hitler, Frank a spol.

Citované svědectví je doloženo faktem, že

„... náměstek ministerstva prací – zřejmě Generálního gouvernementu, jehož šéfem byl Hans Frank – dr. Johannes Krone projevil zvláštní péči o Zbigniewa Skokowského a Mariana Ponikiewského tím, že je pověřil vedoucími funkcemi ve varšavském Ústavu národního pojištění.“

¹⁸² V originále Leiter des Zentralverlags der NSDAP, Franz Eher Nachf., G. m. b. H., a Reichsleiter für die Presse in der Reichsleitung der NSDAP.

¹⁸³ *Droste Geschichtskalendarium*, díl I, Düsseldorf 1982, 20. 12. 1943.

M. Ponikiewski byl v meziválečném období velmistrem Velké národní lóže Polska, Zb. Skokowski byl zástupcem velkého sekretáře stejné Velkolóže.

Fakt, že vojenský nadřízený Adolfa Hitlera v první světové válce, zednář Max Amann, zůstal jeho důvěrným přítelem i dlouho poté, kdy Hitler vyhlásil Židům a zednářům nesmiřitelný boj a kdy zednářské lóže postupně usínaly, nasvědčuje tomu, že dobrovolný vstup Adolfa Hitlera do armády (šest týdnů po vypuknutí války) byl promyšlenou akcí ze strany zednářského vedení.¹⁸⁴

Hitlerovi bezesporu nechyběla ani ctižádost, ani technické předpoklady k dosažení důstojnické či alespoň poddůstojnické hodnosti ve válce. Celý svět dokonce ví, že Hitler byl raněn a také projevil mimořádnou statečnost, neboť byl vyznamenám EK 2 a EK 1 (železným křížem 2. a 1. třídy). Historikům však dodnes není jasné, proč Hitler za celou dobu nedosáhl ani poddůstojnické hodnosti, když k tomu měl všechny předpoklady, zatímco armáda stále více trpěla nedostatkem důstojníků a poddůstojníků.

Tyto nejasnosti dokonale vysvětluje zednářství Hitlerova vojenského nadřízeného, Maxe Amanna: Hitler mohl požívat jeho bezpečné ochrany jaksi v závětrí právě proto, že zůstával bez hodnosti a tudíž bez nebezpečí převelení k jinému útvaru.

S lóžovým přátelstvím Maxe Amanna a Adolfa Hitlera souvisí rovněž delikátní otázka Hitlerova Železného kříže 1. třídy (EK 1), jehož vlastnictví pro něj mělo být pro všechnu budoucnost vizitkou vojenské chrabrosti a záštitou proti všem případným námitkám a útokům ze strany protivníků. Hitlerovo vyznamenání bezesporu sehrálo důležitou psychologickou roli ve styku s vysokými vojenskými kruhy Německa. V tomto případě se stalo zbraní a štítem, jehož význam a hodnotu nelze docenit.

A. Bullock konstatuje několik nejasností kolem Hitlerova EK 1:¹⁸⁵

1) Hitler obdržel vyznamenání údajně za to, že sám zajal několik francouzských, podle jiných líčení však anglických vojáků. Jejich počet rovněž kolísá: podle některých údajů prý zajal zcela sám 15, podle jiných 12 a podle dalších 10 nepřátelských vojáků.

2) EK 1 obdržel 4. srpna 1918. V úředních záznamech pluku List, u něhož Hitler po celou dobu války sloužil, však o tom žádný záznam není.

3) EK 1 bylo vyznamenání, které se řadovým vojákům prakticky neudílelo.

Rovněž W. C. Langer se pozastavuje nad faktem, že v úředních záznamech pluku není o Hitlerově vyznamenání zmínka, protože taková evidence byla jinak samozřejmostí.¹⁸⁶

Podotýká, že ani nacistická propaganda otázku nevyjasnila, protože sama např. uvádí různé počty údajně zajatých vojáků. Navíc bylo tvrzeno několik podrobností, vzájemně se lišících. Langer uvádí, že Hitlerův EK 1 byl „... předmětem mnoha diskusí, avšak záhada nebyla nikdy rozřešena“. Konstatuje jen, že byla zveřejněna údajná faksimile dekretu o jeho vyznamenání EK 1 v listu „Berliner Zeitung“ z 10. srpna 1939, na němž je zřetelně vidět datum vyznamenání 4. srpna 1918.

¹⁸⁴ Georg Mac, str. 25.

¹⁸⁵ A. Bullock, str. 52.

¹⁸⁶ W. C. Langer, str. 122-123.

List „Völkischer Beobachter“ ze 14. 8. 1934 však otiskl faksimile s datem udělení 4. října 1918.

Ačkoliv oba dekrety obsahují další podrobnosti, není v žádném z nich ani zmínka o datu vyznamenání EK 2, přestože podle provedených zkoumání byl EK 1 udělen jen v případech, když byl předtím už udělen EK 2. W. C. Langer se odvolává na Strassera:

„Když (podle Strassera) začala armáda ochabovat, plukovní velitelství mělo v držení několik vyznamenání, která nebyla udělena. Protože vždy několik členů velení chtělo být oceněno tímto způsobem, využili všeobecného zmatku a navzájem si je (medaile) rozdali, přičemž padělali podpis velícího důstojníka a poslali zprávu nejvyššímu velení.

Faktem, který mluví ve prospěch takového vysvětlení, je zvláštní dohoda mezi Hitlerem a majorem Maxem Amannem, který se později stal šéfem nacistického vydavatelství Eher Verlag. Byla to jedna z nejlukrativnějších pozic v nacistické hierarchii a Amann byl do funkce jmenován přímo Hitlerem.¹⁸⁷

Langerův postřeh je o to cennější, že k němu dospěl, aniž by mu bylo známo lóžové spříznění Maxe Amanna s Hitlerem.

Fakt o neexistenci záznamu o Hitlerově EK 1 v plukovních záznamech přiznává i Gordon Taylor,¹⁸⁸ i když jinak píše o Hitlerovi nekriticky lichotivě.

Kapitolku o Hitlerově EK 1 lze vhodně uzavřít ujištěním R. L. G. Waite:

„... on (Hitler) by ho (EK 1) byl nikdy nezískal, nebýt vytrvalého úsilí plukovního adjutanta Žida Hugo Gutmanna...“¹⁸⁹

A protože R. G. L. Waite prokázal i v několika jiných bodech poctivou snahu sporné otázky objasnit, není důvodu, proč mu v tomto případě nevěřit.

Naprostá většina zednářských organizací přejala různé symboly a jména ze židovského náboženství. Jednoznačnou výjimku tvoří v tom ohledu ani lóžový systém „Allschlaraffia“, jenž svým vnějším uspořádáním – např. heslem „In arte voluptas“, zněním přijatých „rytířských“ jmen, majících budit dojem šaškovské komičnosti, kupř. přízviskem Maxe Amanna „Hussa der Prinzenhauptmann“ – vyvolával zdání organizace intelektuálů, u nichž lze předpokládat, že politické otázky stojí někde na okraji jejich zájmu, případně že jsou jim zcela cizí.

I u této organizace lze ovšem doložit, že u jejích základů a tedy zřejmě i v jejím pozadí stojí muži Izraele. Rovněž tato organizace má vlastní zednářský letopočet, který se zjistí následovně:

(občanský) r. 1920: (19)20 – 40 – 60 (lóžový letopočet);

pro srovnání letopočet židovský:

r. 1920: (19)20 – 40 – 56(80) (židovský letopočet).

Je tedy třeba pouze obrátit (kladnou – zápornou) hodnotu čísla 40. Přičtením čísla 40 k druhému dvojčíslí občanského letopočtu zjistíme letopočet zednářského sy-

¹⁸⁷ W. C. Langer, str. 123.

¹⁸⁸ G. Taylor, str. 39-40.

¹⁸⁹ Robert G. L. Waite, *Hitler's Antisemitism. The Psychoanalytic Interpretation of History*, str. 195, in: W. C. Langer, str. 234.

stému „Allschlaraffia“, případě odečtením čísla 40 od druhého dvojčíslí občanského letopočtu dostaneme poslední dvě čísla letopočtu židovského.

Podobnou bezvýznamnou rozdílnost lze také očekávat mezi programem a činností zmíněné zednářské organizace a organizacemi čistě židovskými.

Národní cítění intelektuálních vrstev obyvatelstva se odjakživa promítalo i do života a teoretického programu lóží nejrůznějších zemí. I v Německu vznikly některé tzv. národní zednářské organizace, které se v určitých případech dovolávaly i starých národních, či dokonce starogermánských tradic. Jednou z těchto pseudovlasteneckých zednářských organizací byla „Thule-Gesellschaft“ (Společnost Thule). Jejím hlavním představitelem byl Rudolf von Sebottendorff.

„Rudolf von Sebottendorff měl za balkánské války let 1912-1913 sehrát určující roli jako vedoucí tureckého červeného půlměsíce. S pomocí židovského obchodníka Termudiho postoupil na mistra řádu rozenkruciánů a roku 1917 se s množstvím peněz z neznámých zdrojů vrátil do Německa.“¹⁹⁰

J. Petzold uvádí, že Sebottendorff po návratu do Německa vstoupil do „Germanenorden“ (Germánského řádu), založeného roku 1912.

„Sebottendorff vstoupil do Germánského řádu a převzal vedení řádové provincie Bavorsko. A protože zpočátku disponoval značnými financemi, mohl rozvinout i čilou organizační a propagační činnost. Pomocí inzerátů v tisku shromáždil stoupence, pro které vydával ‚Všeobecné zprávy řádu‘ a časopis ‚Runa‘. Při tom i on použil hákový kříž i pozdější znak SS... Sebottendorff koupil v létě 1918 noviny ‚Mnichovský pozorovatel‘, dal jim pro zastření charakter sportovního listu, nechal v nich publikovat výzvy Všeněmeckého svazu a udělal z nich noviny snah o vznik nacistického hnutí. Později byl název listu změněn na ‚Národního pozorovatele‘ (Völkischer Beobachter). Poté si pronajal i místnosti hotelu ‚U čtyř ročních období‘, které mohly sloužit ke shromážděním a byly také k dispozici všem reakčním a nacionálním organizacím v Mnichově.

Sebottendorff, který svou mnichovskou řádovou organizaci nazýval podle bájněho útočiště Germánů ‚Thule‘ a vybudoval ji jako kontrarevoluční středisko, kladl velký důraz na ideologické formování členů, jichž bylo před listopadovou revolucí téměř 1 000.“¹⁹¹

„Na přelomu let 1918-1919 se v Sebottendorffových ‚Všeobecných zprávách řádu‘ č. 15 objevilo svolání Germánského řádu ‚K německému národu‘, v němž bylo požadováno založení ‚Německé socialistické strany‘ jež měla být jak německy lidová, tak i ‚socialistická‘. Jeho autorem byl inženýr a ředitel továrny Alfred Brunner...“¹⁹²

Politický cíl a ideologická koncepce zůstávají hodny naší pozornosti.

Dokazují totiž, co všechno již bylo připraveno v předvečer i na začátku I. světové války z toho, co si později přisvojovali nacisté.

¹⁹⁰ Maser, *Frühgeschichte*, str. 146 ad., in: J. Petzold, str. 61.

¹⁹¹ BA Koblenz, NS 26. Nr. 851, resp. ZStA. Potsdam, Film 4105, in: L. Petzold, str. 62-63.

¹⁹² BA Koblenz, NS 26, Nr. 1371, in: L. Petzold, str. 65.

Po převzetí moci Hitlerem napsal Sebottendorff ještě roku 1933 knihu „Než přišel Hitler“¹⁹³ která však byla ihned stažena z distribuce.

„Tato tajná společnost pracovala po vzoru zednářských lóží. Její temný charakter a pozdější Hitlerovo distancování se od takových lidových organizací pak vedly k tomu, že jejich podíl na vybudování nacistického hnutí zůstal dlouho v temnotách nebo byl dokonce odmítán jako bezvýznamný. Jelikož se mnohé odehrávalo za přísné mlčenlivosti a řádoví členové vystupovali pod krycími „germánskými“ jmény, je také velmi těžké zhodnotit jejich skutečný vliv.“¹⁹⁴

„Obě (organizace) již používaly ve svých publikacích pozdější symboly nacistického hnutí: hákový kříž, znak SS i pozdravy jako ‚Heil‘ a ‚Sieg‘ ...“¹⁹⁵

Další doklad použití hákového kříže (str. 78) – podobně jako u jiných zednářských lóží:

„... hákový kříž, kterým byla označována také členská průkazka společnosti ‚Thule‘...“¹⁹⁶

Bývalému předsedovi Thulegesellschaft, Johannu Heringovi, zůstala rovněž záhadou otázka finančních pramenů R. v. Sebottendorffa:

„Johannes Hering ve vzpomínkách roku 1939 napsal: ‚Vždy bylo udivující, jak kolem sebe shromáždil lidi, jak dal v oněch chudých časech dohromady takové peníze, ale nikdy nedokázal předložit vyúčtování o příjmech a vydáních.‘“¹⁹⁷

Tedy obdobné konstatování jako v případě záhadných Hitlerových finančních pramenů v počátečním období jeho činnosti v NSDAP.

L. Petzold a R. H. Phelps líčí R. v. Sebottendorffa jako nacionalistického, rasistického šovinistu, jehož „Germanenorden vystupoval v roce 1919 aktivně proti Republice rad a na její potlačení“.

Takovému výkladu však ostře odporuje fakt, že Sebottendorff musel opustit Německo právě v den, kdy tam byl rozdrčen systém bolševických rad. Tato skutečnost více než co jiného vyvrací všechny bajky o Germanenorden jako o „bílé“, protibolševické organizaci.

Případ R. v. Sebottendorffa je školním příkladem dávné skutečnosti, že v organizaci zednářů existují různé stupně zasvěcení, spojené také s různými zednářskými tajemstvími. K tomu pak ještě přistupuje čistě lidský faktor – kázeň, podřízenost, skromnost, mlčenlivost a síla unést svěřené tajemství až do hrobu. V neposlední řadě je to jemný smysl a citlivé chápání cílů organizace i ztotožnění se s nimi, aniž by byly podrobně rozváděny; většinou jsou totiž stanoveny spíše jen náznakově a nepřímě.

Obřadný zednářský rituál byl jen zajímavou formou zástěrky pro členy nižších stupňů, u nichž dosud nebylo jasné, jak velkou tíhu tajemství budou scho-

¹⁹³ V originále *Bevor Hitler kam.*

¹⁹⁴ BA Koblenz, NS 26. Nr. 851 (Germanenorden, Walvater-Waelsungen-Germanengilde), příp. ZStA. Postdam, Film 4105, in: Leopold Petzold, str. 62-63.

¹⁹⁵ L. Petzold, str. 63.

¹⁹⁶ BA Koblenz, NS 26. Nr. 865, in: L. Petzold, str. 78.

¹⁹⁷ BA Koblenz, NS 26. Nr. 865... Hering, *Beiträge zur Geschichte der Thule-Gesellschaft*, str. 2.

pni unést a do jaké míry přijmou myšlenky organizace za své. Proto tři stupně zasvěcení: učeň, tovaryš, mistr. Lze je zhruba přirovnat ke kandidátskému období v organizaci komunistické strany, kam byly nejspíše ze zednářstva přežaty. Židé si svým rasovým založením většinou všechny shora zmíněné vlastnosti již přinášeli s sebou. Proto se také v zednářské organizaci vždy cítili jako ryba ve vodě. Celý organizační systém i program, ať krátkodobý, veřejně hlásaný, či dlouhodobý, o němž nikdy neexistovala literatura, byl pro tyto lidi lehce pochopitelný, takže byli schopni na něj konstruktivně navazovat a svými vlastními myšlenkami i návrhy jej obohacovat a posilovat. O této skutečnosti nejlépe svědčí vysoké procento zednářských členů z řad židovské populace. A že přinejmenším v pozadí vzniku zednářských lóží stáli Židé, dokazuje kromě původního programu, jenž byl od počátku zaměřen na emancipaci Židů, i zednářská symbolika, která je rovněž z podstatné části židovská.

Sebottendorff byl prokazatelně zednář. Dokladem toho je např. i jeho kniha „Praxe starého tureckého zednářstva“.¹⁹⁸ Kniha je však současně dokladem, že Sebottendorff zůstal zahlobán jen do vnější zednářské symboliky. Rozvíjel hrátky s písmeny a čísly, kombinoval jejich různé složeniny a mísil to se základními prvky astronomie. Jeho činnost mimovolně připomíná úvahy starých kabbalistů. Není pochyb o tom, že pro hlavní, směrodatné cíle zednářstva jeho činnost v sobě neskrývala žádné nebezpečí a proto byl pozván k účasti na utváření historického vývoje Německa před, během i krátce po skončení I. světové války přípravou, tvorbou a zajišťováním pevné pozice Hitlerovi i jeho lóžovým přátelům. Jedním z dokladů Sebottendorffovy důvěry, jíž v zednářském světě požíval, i vlivu, který vykonával, jsou nesporně ohromné finanční prostředky, jimiž v té době disponoval a které použil ve prospěch Hitlerových cílů. Že se o jeho vzestup zasloužil, svědčí nejlépe jeho kniha „Než přišel Hitler“, kterou vydal v roce 1933, kdy měl za to, že nadešla i jeho hodina s normální právním podílem se na Hitlerově moci. Zde se však projevil charakterový rys, který jej předem vylučoval ze zasvěcení do vyšších zednářských stupňů tajemství – jeho přílišné lpění na formalismu zednářské symboliky a s tím spojené nepochopení, že i v okamžiku vítězství bylo nadále jeho místo v intimním ústraní. A protože to nepochopil, musel zmizet ze scény – nenápadně, ale rychle. Kam, zůstalo neobjasněno dodnes.

Část biografů Adolfa Hitlera o nacionálním socialismu, ku příkladu A. Bullock, K. Heiden a H. Rauschning, zcela ignoruje vztahy nacionálního socialismu a organizace Germanenorden, případně A. Hitler a J. L. Liebenfels. Další část autorů se vehementně snaží dokázat, že Germanenorden byl organizací antisemitskou, rassistickou, nacionalistickou příp. lidovou, a tudíž – mezi řádky – nemající pranic společného s klasickými zednářskými organizacemi. V některých případech je dokonce zřetelná snaha – např. u R. H. Phelpse – dokázat vysloveně protižidovský charakter této organizace tvrzením, že se otec organizovaného antisemitismu v Německu konce 19. a počátku 20. století, Theodor Fritsch, prý podílel na jejím založení.

¹⁹⁸ V originále Rudolf Freiherr von Sebottendorff, *Die Praxis der alten türkischen Freimaurerei. Der Schlüssel zum Verständnis der Alchimie. Darstellung des Rituals, der Lehre, der Erkennungszeichen orientalischer Freimaurerei*, Theosophische Verlagshaus, Leipzig. – Další dílo: „Astrologische Rundschau“ (Zeitschrift für astrologische Forschung), ad.

Celoživotní dílo Th. Fritsche, jeho nepřetržitý protižidovský a protizednářský zápas, přerušovaný pouze občasným pobytem ve vězení, dává tušit absurdnost takového nařčení. Phelps se odvolává dokonce na jakési novinové fotografie, ovšem bez bližšího určení data i názvu tiskoviny.

Výmluvným dokladem bezpředmětnosti výše zmíněného tvrzení je také okolnost, že Joachim Petzold ve své obsáhlé a shora citované studii o Germanenorden ani jednou neuvádí jméno Th. Fritsche. Je to okolnost o to závažnější, že i sám Petzold se snaží vylicít Germanenorden (včetně Thulegesellschaft) jako „obskurní antisemitský“ spolek. Joachim Petzold jako lepší znalec německých poměrů zřejmě Phelpsovu tezi o Fritschovi jako zakladateli Germanenorden uznal za předem neudržitelnou. Není to jediný případ, kdy v USA bez zásadních námitek prošlo to, co by v Evropě vyvolalo skandál, v nejlepším případě shovívavý úsměv.

Otázku politického zaměření organizace Germanenorden rozhodla naprosto jednoznačně německá státní policie ve smyslu zednářské identity, majíc nepochybně k dispozici bohatou zednářskou dokumentaci:

„... 20. srpna 1936 byl (Ruttinger) informován, že vedoucí byl stranou zachován při životě díky „příslušnosti ke Germanenorden v době března 1912–květen 1921.“

Dokonce i ti bývalí členové lóže, kteří ji opustili před rokem 1933, by se mohli stát členy nacistické strany. Příklad je v souvislosti se základním postojem NSDAP vůči zednářské lóži!¹⁹⁹

Sám Hitler, protože se již dříve – po roce 1933 – od Germanenorden veřejně, tedy definitivně distancoval, se tím prakticky zbavil možnosti intervenovat v tomto a podobných případech.

Ani zednářští, případně prozednářští autoři nemohou popřít fakt, že začátky Hitlerova fašismu tkvěly svými kořeny v neveřejných organizacích Germanenorden, jehož součástí byla Thule-Gesellschaft. Tento fakt se jednou – a to z pera Waltera Daima – stal předmětem historického rozboru a byl zpřístupněn veřejnosti, takže mohl být stěží dodatečně popřen.

Aby tuto nebetyčnou obžalobu oslabili, event. neutralizovali, pokoušejí se někteří autoři ex post vtisknout těmto organizacím stigma antisemitismu a německého či dokonce germánského rasismu. Joachim Petzold, patřící přinejmenším svým tendenčním zaměřením k druhu pisálků Wenera Masera a Trevor-Ropera, totiž tvrdí:

„... (kromě toho) existovala tajná antisemitská sdružení, jako např. to, jež vedl Jorg Lanz von Liebenfels, úzce spojený s Germanenorden. Ten na řádovém hradu Werfenstein vydával časopis „Ostara“, který četl i Hitler...“²⁰⁰

Protože J. L. Liebenfels svým spiskem „Taxilův švindl“ prokázal tím nejpřesvědčivějším způsobem, že byl svého času jednou z vůdčích osobností evropského zednářstva, nemůže na tom faktu nic změnit ani tvrzení Joachima Petzolda, že se v případě Liebenfelse jednalo o „obskurní“ antisemitský spolek. Podstatný není ani slovní obsah veřejně vydávaných sešitů „Ostara“ J. L. Liebenfelsem. K tomu si sta-

¹⁹⁹ Reginald H. Phelps, *Before Hitler came*, in: „Journal of Modern History“ 35/1963, str. 621.

²⁰⁰ J. Petzold, str. 90.

čí jen připomenout, že tito pánové dokázali veřejnost i vysoce postavené osobnosti dokonale klamat po dlouhá léta právě svou veřejnou činností.

Ostatně by nemohlo překvapit, ani kdyby se část německých mužů, milujících Německo a svůj národ, dočasně stala následkem mystifikace Liebenfelsových přátel členy Germanenloge. To však není případ Adolfa Hitlera; u něho bylo všechno dokonale promyšlené a v souladu s plánem.

S ohromující otevřeností – vysvětlitelnou jen rokem vydání 1931 i vírou v dezinformovanost čtenáře bez zájmu o organickou příbuznost Germanenloge a Freimaurerloge (germánská a zednářská lóže), se Billung vyznává následovně:

„... existovala Germánská lóže, vybudovaná podle vzoru zednářských lóží, ale v protikladu k rituálům židovského druhu většiny starých lóží si vytvořila čistě německý rituál...“

Bez přípravných prací, trvajících celá léta, by byl rozvoj dnešní strany zcela nemožný. Ty tak říkajíc dodaly maltu, kterou byly pospojovány stavební kameny, jsoucí k dispozici.²⁰¹

V rámci hodnocení vztahů Germanenloge a NSDAP je na místě znát počet členů zednářských lóží v Německu, umocněný jejich nadprůměrným sociálním postavením a vzděláním:

„... v roce 1928 vykazoval Svaz německých svobodných zednářů následující údaje: pruské lóže 57 000 členů, všeobecné lóže 24 000 členů...“²⁰²

K tomu je třeba ještě přičíst nejméně 20 000 členů nezednářských, ale po politické linii příbuzných organizací a spolků, např. unitáři a jiní.

Další mocenský faktor tohoto hnutí tkví v rozptýlení jeho členů po celém území daného státu, takže jejich přehled o každém politickém šelestu je dokonalý.

Jedním z mála německých historiků, kteří více méně zřetelně cítili za Hitlerem anonymní, o to však silnější mocnosti, je J. Dulffer:

„... sotva může být bráno za dostačující, chtít vysvětlit německého diktátora jedině z jeho myšlenek a akcí. Naopak se jeví jako nevyhnutelné prozkoumání... otázky vzájemné závislosti nacionálně-socialistického ‚vůdce‘ a jeho podpůrných skupin v pozadí.“²⁰³

Jsou i autoři, neváhající nazvat Hitlerův pobyt ve Vídni „temnými léty“. A jistě plným právem:

„W. Daim („Muž, který dal Hitlerovi myšlenky“, 1958) vidí rozhodující vliv na Hitlerovu ideologii ve vídeňské době u Lanze von Liebenfelse, zakladatele sektářského časopisu Ostara „Řádu nových templářů“.“²⁰⁴

I kdyby práce W. Daima neobsahovala nic víc, než odhalení a objasnění spojení Liebenfels-Hitler, zaslouží si za to žulový pomník.

²⁰¹ Billung, str. 43-44.

²⁰² Jacob Katz, str. 189-190.

²⁰³ J. Dulffer, *Weimer, Hitler und die Marine. Reichspolitik und Flottenbau 1920-1939*, Düsseldorf 1973 in: Hitler, *Deutschland und die Mächte*, Düsseldorf 1978, str. 52.

²⁰⁴ K. D. Erdmann, *Die Zeit der Weltkriege*, Stuttgart 1976, str. 257.

Pro nedostupnost nemohlo být použito všech příslušných materiálů a tématických biografií, autor je však přesvědčen, že předložená látka i tak postačí alespoň k stručnému zodpovězení kardinální otázky: Odkud přišel?

13. Hitler a křesťanství

Hitlerova honba za voličskými hlasy se přirozeně týkala i nábožensky věřících vrstev německého obyvatelstva. Tato snaha se výrazně projevovala v každém Hitlerově veřejném projevu, určeném věřící veřejnosti:

„... Aby získala křesťansko-konzervativní voliče, strana své zpočátku silně akcentované nepřátelství k Církvi přeměnila na zdůrazňování pozitivního postoje ke křesťanství a také na odmítání marxistického ateismu. Význačný charakter této propagandy kupodivu neoslabil její náborovou sílu, nýbrž naopak podstatně přispěl k úspěchu strany. Vždyť tím byla každá skupina stoupců ochotna uvěřit, že se Hitler ujímá právě jejich starostí.“²⁰⁵

„(Hitler) sám sebe opěvoval jako německého mesiáše; vždy dovedl obratně využít ‚Pána Boha‘, ‚Všemohoucího‘ nebo alespoň ‚Prozřetelnost‘ pro svou stranu.“²⁰⁶

„... který vyhnal židovské kramáře, internacionalisty a marxisty z chrámu národa, aby uvolnili místo pro věřící obec, jež tím měla být dojata...“²⁰⁷

„My (říká Hitler) musíme... vybojovat válku, a musíme ji vybojovat tak, aby o nás příští generace mohly říci, že jsme boj přijali nejen jako Němci, ale i jako křesťané.“²⁰⁸

„Pro takový boj stojí za to se obětovat, poučoval Hitler, a připomínal podobství Ježíšovo: Obětujete-li hodně, hodně vám zůstane. Neobětujete-li nic, nebude vám ponecháno nic!“²⁰⁹

„Hitler se dokonce na křesťanskou nauku odvolával ve své tezi o boji jako životním principu i v tezi o antisemitismu. Kristus byl Hitlerovým korunním svědkem: Mohu poukázat jen na to, že se náš veskrze milostivý Pán a Spasitel kdysi sám dostal do těžkého sporu s těmito Židy, že nepovažoval za nekřesťanské je zmrskat a vykopat z chrámu, že tytéž Židy označil za zmije, syny Satanovy a ďáblů, a že tentýž Spasitel s nimi nechtěl žádný mír.“²¹⁰

Vrcholem zneužití „křesťanských“ příkladů pak bylo Hitlerovo tažení s Kristem v „argumentatio verecundiam“ (dokazování mravním citem) proti katolické straně Zentrum, bavorské lidové straně:

²⁰⁵ Gebhardt K. D. Erdmann, *Handbuch*, str. 348.

²⁰⁶ Heslo „Vorsehung“ (prozřetelnost) v rejstříku u M. Domaruse, *Hitler. Reden und Proklamationen*, díl II, Mnichov 1965, str. 2290, in: Bracher-Funke-Jacobsen, str. 112.

²⁰⁷ Bracher-Funke-Jacobsen, str. 112.

²⁰⁸ „Völkischer Beobachter“, 17. 12. 1925.

²⁰⁹ „Völkischer Beobachter“, 27. 7. 1923 in: D. Grieswelle, str. 55.

²¹⁰ „Völkischer Beobachter“, č. 9 zvláštního vydání, březen 1928.

„Kdyby se nyní objevil Kristus, odhalil by falešné proroky v rouše beránčím, a jako farizeje by je vyhnal z chrámu, protože jen zneužívají křesťanství k sobecky stranickým zájmům. Kristova slova ‚po ovoci jejich poznáte je‘ použil Hitler proti svým křesťanským odpůrcům...“²¹¹

Miliony katolických i protestantských voličů, kteří dali své hlasy Hitlerovi, neměli tušení, jak byli podvedeni! **Jeho volební písnička a skutečné smýšlení tvořily absolutní protiklad.** Záslouhou H. Rauschninga svět zvěděl, jak bytostně Hitler nenáviděl všechno křesťanské:

„Hitler říká: S vyznáním, ať již s tím či oním, je to všechno stejné. Nemá to už žádnou budoucnost, každopádně alespoň pro Němce. (Italský) fašismus mohl ve jménu Boha uzavřít mír s Církví. Já to udělám také. Proč ne? **To mi nezabrání, abych v Německu nevyhubil křesťanství i s kořeny a úponky, se všemi větvemi a odnožemi.** Italové jsou naivní, mohou být křesťany i pohany zároveň. Italové a Francouzi, když je vidíme na venkově, jsou pohani. Jejich křesťanství jim nejde pod kůži. Ale Němec je jiný. Chce svou věc provádět čestně. Buď je křesťan, nebo pohan. Oboje společně být nemůže. Ostatně Mussolini ze svých fašistů nikdy žádné pohany neudělá. Pro ně je to stejné, jsou-li pohany nebo křesťany. Pro náš národ je však rozhodující, zda máme židovskou víru v Krista s její změkčilou morálkou soucitu, nebo silnou, hrdinskou víru v Boha přírody, v Boha ve vlastním národě, víru v Boha ve vlastním osudu a v krvi.

Zanechte tkaní pavučin. Ať už se jedná o Starý nebo Nový zákon, či o pouhá Ježíšova slova, jak to chce H. S. Chamberlain – všechno je přece tentýž židovský podvod. Všechno je to stejné a neosvobodí nás. Německá církev, německé křesťanství je boj. Jsme buď křesťané, nebo Němci. Obojím být nemůžeme. Můžete z křesťanství vyhodit epileptika Pavla. To učinili už před námi jiní. Můžete udělat z Ježíše šlechtného člověka a popřít jeho roli božství i roli zprostředkovatele. Myslím, že v Americe a v Anglii se ještě i dnes takoví křesťané nazývají unitáři nebo tak nějak podobně. To všechno není k ničemu; nezbavíte se ducha, o nějž nám jde. Nechceme žádné lidi, kteří po něčem takovém pošilhávají.“²¹²

Současně s projevy nenávisti vůči křesťanství vyjadřoval Hitler i určité základní zednářské myšlenky, jimiž jsou získávání zednářští nováčci, adepti prvního stupně. Zde se zřejmě projevila v praxi lóžová dílna Lanze-Liebenfelse:

„Chceme svobodné muže, kteří poznávají a cítí boha v sobě...“²¹³

Hitlerova sdělení obsahují tolik chladnokrevnosti, cynismu a nenávisti, že samovolně vyvolávají alegorii s ďáblem:

„Ježíše můžete udělat Árijcem, ale je to nesmysl. Co o tom napsal Chamberlain, je mírně řečeno hloupost. Co má tedy být, tážete se? Řeknu vám to: dbát, aby církve nedělaly nic jiného, než co dělají teď – totiž krok za krokem

²¹¹ Důkazy: „Völkischer Beobachter“, 31. 8. 1930, 28. 140. 1930, 9. zvláštní číslo z 28. 3. 1928, in: D. Grieswelle, str. 175-176.

²¹² H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 50.

²¹³ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 50.

ztrácet prostor. Co myslíte, stanou se někdy masy křesťanskými? Hloupé řeči – už nikdy. Film je dohrán. Už tam nikdo nevstupuje. Ať si flandřáci sami vykopají svůj hrob. Svého milého Boha zradí nám. Za ubohou veteš, za postavení a příjmy nám všechno vydají. A co máme dělat my? Co dělala církev, když obětovala svou víru pohanům? Udržet, co se dá, a dát tomu jiný význam. Půjdeme tou cestou zpět. Velikonoce už nejsou zmrtvýchvstání, nýbrž věčná obnova našeho národa. Vánoce jsou narozením našeho spasitele – ducha hrdinství a svobody našeho národa. **Myslíte, že nebudou našeho boha hlásat i ve svých církvích, ti liberální flandřáci, kteří už nemají žádnou víru, nýbrž jen úřad?**

... Budou místo krve svého dosavadního Vykupitele celebrovat čistou krev našeho národa, budou přijímat plod německých polí jako posvátný dar a jíst jej jako symbol věčného národního společenství tak, jako dosud požívali tělo svého Boha...

... Můžeme tomu zatím nechat volný průběh... Ale nebude to mít trvání. K čemu sjednocující vyznání, k čemu německá církev, oproštěná od Říma? – Což proboha nevidíte, že je to všechno překonané? Němečtí křesťané, německá církev, křesťanské osvobození od Říma – stará veteš!

Vím, co musí přijít a svým časem se o to postarám. Bez vlastní víry nemá německý národ žádnou trvalou budoucnost. Co to je, ještě nikdo neví...

... Tito profesorské a tmáři, kteří zakládají svá nordická náboženství, mi jen kazí celek. Proč je potom vůbec trpím? **Pomáhají mi rozkládat, a to je to, co v současnosti můžeme jedinečně dělat. Zasévají neklid.** A neklid je tvůrčí... Samo o sobě to dnes nemá žádnou cenu. Ale stejně, ať si to postupuje vlastní cestou. Pomáhají svým dílem tak, jako pomáhají flandřáci svým. **Budeme je nutit, aby své konfese ničili zevnitř tím, že odstraní autoritu a ze všeho udělají holé a nezávazné fráze...**²¹⁴

„... Vůbec už se nepouštím do nějakého kulturního boje. To by byla stejná blbost, jako když negrům šlo o to, aby se před ubohou ženuškou blýskli svou mučednickou korunou. Ale já se s nimi jednou vypořádám, za to vám ručím...

Katoličtí kněží vědí, kde je bota tlačí – teď jejich doba skončila. Flandřáci to sami dobře vědí. Jsou natolik chytří, aby to sami uznali a nepouštěli se do boje. A učiní-li to přece, určitě z nich neudělám mučedníky. Označíme je za sprosté zločince. Strhnu jim z tváře úctyhodnou masku. A když to nepostačí, zesměšníme je a uděláme hodnými opovržení. Nechám udělat filmy, které ukážou dějiny těch černých panáčků. Pak bude možné obdivovat celou nabubřelost nesmyslu, zjištění, zbedněnosti a podvodu. Jak vytahovali z naší země peníze, jak se Židy o závod čachrovali, jak provozovali krvesmilstvo... Uděláme to tak napínavé, že se lidi budou cpát do kin a stát hodiny ve frontě. – **A pokud by se zbožným lidem ježily vlasy, tím lépe. Mládež to přijme. A mládež je národ. Na ostatní rád zapomenou...**

Zaručuji vám, že pokud bych chtěl, mohl bych Církev zničit v několika letech. Je to všechno tak prázdné, veskrze chabé a prolhané, celé to počínání víry. Jestliže do toho někdo správně strčí, musí se to zhroutit. Při jejich na-

²¹⁴ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 51-52.

vyklém zjištěném duchu a životu v blahobytu se nám podaří je nachytat. Proto můžeme všechno společně projednat v míru a svornosti. Dávám jim šibeniční lhůtu několika let. Nač se potřebujeme přít. Všechno spolknou, aby si mohli udržet hmotnou pozici. K žádnému boji už nedojde. Již větrí, kde je pevná vůle. Proto postačí, když jim párkrát ukážeme pravého pána. Potom už budou vědět, odkud vítr vane. Hloupí nejsou... Ale Církev, to už je za námi. Její čas odbil. Nebudou bojovat a já to vítám... Jestliže už máme mládež, ať si staří klidně jdou do zповědnice. Ale mládež, ta bude jiná. Za tím stojím...²¹⁵

„Protestanti vůbec nevědí, co je to církev.... Může se jim namluvit, co budeme chtít, a oni se ohnou. Jsou zvyklí na bědování...

Protestanti jsou malými, nuznými tvorečky, podlézavými až k líbání rukou, a potí se rozpaky, když jsou osloveni. Nemají konečně žádnou víru, kterou by brali vážně, a nemají ani žádnou velkou vládní moc na obranu jako Řím.²¹⁶

„(Hitler) mluvil rovněž o německém selském stavu. Tvrdil, že i u nás pod křesťanskou slupkou sídlí pravé, staré a věčné pohanství, a stále znovu proráží na povrch... Naši sedláci nezapomněli svou vlastní víru a ta ještě žije. Křesťanská mytologie vytvořila jen lojovou vrstvu, která konzervovala vlastní obsah hrnce...

(Darré) už přivede naše staré zvyky znovu ke cti za použití všech prostředků. Uděláme Zelené týdny, selská procesí, a v nich poukážeme na naše dědictví víry: obrazně a působivě, takže i ten nejprostší sedlák pochopí...

Německý sedlák by měl vědět, co všechno mu Církev zničila. Celou tajemnou znalost přírody, všechno božské, neosobní a démonické. Musí se prostě dozvědět, jak byla Němcům ukradena duše. Setřeme křesťanský nátěr a dospějeme k vlastnímu způsobu víry...

Už byl a hlavně ještě bude učiněn pokus odkřesťanit selský stav starými lidovými zvyky. Již jsem viděl příslušná, rafinovaně připravená oddělení na hospodářských výstavách.²¹⁷

„Později, když začaly mravnostní a defraudantské procesy proti katolickým duchovním, začal jsem přemýšlet o tom, jak by bylo vhodné, aby byli v očích mas ocejchováni za zločince a tím předem připraveni o věrohodnost mučednictví v duchovním boji...²¹⁸

Rauschningem volně, ale v celé své nahé brutalitě citované Hitlerovy myšlenky, zde bylo nutno reprodukovat v zájmu pochopení jedné z jeho podstatných charakterových složek. Hitlerova výpověď, jež předznamenala vývoj, kterým vztahy mezi křesťanskými církvemi a hitlerismem prošly od roku 1933 do 1939, lze doplnit rekapitulací historika:

Když nacionální socialismus vypověděl boj marxismu, materialismu a rozkladu mravů, a předstíral, že se zasazuje o vlast, národ a německé umění, pak to odpovídalo citění Církve i lidí v ní. Autorita a vrchnost, národní společenství a překonání třídního boje byly vůdčími křesťanskými představami právě-

²¹⁵ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 53-54.

²¹⁶ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 54-55.

²¹⁷ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 55-57.

²¹⁸ H. Rauschning, *Gespräche mit Hitler*, str. 54.

ho řádu pozemských věcí. A dokonce ve vypovězení boje proti židovství se nacionální socialismus dokázal spojit s archaickými prvky v křesťanském vědomí.

Připomínal se Lutherův spis „Proti Židům“ s výzvou podpálit synagogy, a citoval se Ernst Moritz Arndte, zbožný luteránský básník, autor oslavování čisté krve a opovržení židovským národem. A v římském misálu, v textu katolické mešní liturgie, byla ve velkopáteční modlitbě za národ vrahů Krista stále ještě řeč o „proradných Židech“.

...

V takovém pojetí bylo pro křesťany pokušení spojovat Kristův kříž s hákovým křížem. Rok národního povznesení se zdál být i rokem Církve. Uniformované oddíly při evangelických bohoslužbách, církevní a stranické vlajky před katolickým chrámem sv. Hedviky při oslavách uzavření konkordátu, polní bohoslužby Stahlhelmu a SA, křesťansko-konzervativní slovník v nacionálně-socialistických projevech i ve zdravicích církevních svazů, duchovních a laiků – mohly takovým obrazem oklamávat. Přesto od první chvíle nechyběly ze strany církví snahy o rozlišování duchů, a při všem souhlasu s novým státem šlo o snahu zachovat Církvi to, co jí Božím právem patří. K tomu ovšem docházelo v katolicismu a v protestantismu za zcela odlišných politických a církevních předpokladů i pohnutek. Pro obě skupiny však vedla cesta od počáteční ochoty ke spolupráci k pozdější zkušenosti, že za jednoty totalitního státu je již samotná vůle k církevní identitě jako takové vlastně projevem odporu. Hitler byl náboženský nihilista...

Již v dubnu začalo vyjednávání o říšském konkordátu, jehož uskutečnění se – ve výmarském období často zkoušené přes zemské konkordáty s Bavorskem, Pruskem a Bádenskem – ukázalo jako nutné kvůli nedostačující většině v říšském sněmu. A 20. 7. 1933 byl konkordát podepsán.

...

Papež Pius XI. roku 1937 v encyklice „Mit brennender Sorge“ (S palčivou starostí) vytýčil jasnou dělicí čáru. Spočívala na návrhu, který vypracoval kardinál-arcibiskup z Vratislavi, předseda fuldské biskupské konference, a obracel se na celý episkopát Církve... Kromě konstatování neustálého porušování konkordátních dohod, na které již Církev opakovaně poukázala, označil papež v encyklice nedvojmyslnou řečí základní protiklady ve světském výkladu, z nichž vzešel akutní spor mezi státem a Církvi. Nacionální socialismus byl výslovně kárán z falšování za přenášení křesťanských pojmů do jiného významu, jako „Zjevení“ na „hlas krve“, „víru“ na „důvěru v dějinnou budoucnost“, „nesmrtelnost“ na „život národa“ apod.

Přes výstižné zhodnocení nacionálního socialismu, které ji již zcela zbavilo iluzí o něm, však konkordát nebyl ze strany Církve vypovězen. Nicméně dosavadní soužití mezi totalitním státem a Církvi skončilo. Ovšem Církev se nemohla úplně vzdát nástroje dohody, která poskytovala alespoň právní podklad pro její stížnosti a žaloby. **Ze strany státu však bylo čtení papežské encykliky 21. 3. 1937 z kazatelen hodnoceno jako otevřené vyhlášení politického boje – už kvůli silnému ohlasu v zahraničí – a její další šíření zakázáno.**

Zatýkání kněží, řádových mnichů a procesy (které byly kvůli Olympijským hrám v Berlíně 1936 dočasně zastaveny) nyní pokračovaly zostřenou intenzitou dál...

Výrazným dokumentem církevní opozice je memorandum církevního vedení Vůdci v roce 1936. Jmenovitě uvádí nebezpečí odkřesťanštění německého národa, kriticky objasňuje pojem tzv. „pozitivního křesťanství“ a činí stát odpovědným za narušování církevního řádu. V dokumentu je výslovně vytýkán rasový antisemitismus... Tajné podání Vůdci se indiskrecí prozradilo a bylo zveřejněno v zahraničí. Poté se církevní představitelé ke své kritice režimu veřejně přiznali oznámením z kazatelen 30. 8. 1936... Memorandum vyvolalo vlnu pronásledování Církve.

V nacionálně-socialistickém tisku a propagandě byl boj proti křesťanství veden stále otevřeněji, zatímco Církev s rozhodností vyvracela Rosenbergův mýtus. Všechny církevní podniky mimo chrámové prostory byly zakázány. Pod tlakem strany rostl počet vystoupení z Církve. Kříže byly odstraňovány ze školních tříd, konfesní školy potlačovány a omezovány. Četní evangeličtí pastoři byli postaveni před soud nebo věznění v koncentračních táborech.

Výsledek nacionálně-socialistické politiky ohledně protestantismu však byl opakem očekávání z roku 1933. Na místo jednotné církve se nabízel téměř zmatený obraz vzájemně protichůdných tendencí. Zglajchšaltování protestantismu se nezdařilo. Místo toho se v něm pod vnějším tlakem vytvořilo uvědomělé jádro věřících. I zde, podobně jako v římsko-katolické církvi, se trvalo na bezpodmínečné samostatnosti a autonomii církevního poslání nezávisle na všem státním, tedy proti nárokům totalitního nacismu... Když pak Německo vstoupilo do války, byla církevní otázka stále ještě nevyřešená. Aby se předešlo vnitřním potížím, které z toho vyplývaly, nařídil Hitler vůči církvím politiku hradního míru (Burgfrieden).²¹⁹

Zničení křesťanské církevní moci a s ní i rozboření principů křesťanské víry a morálky – o něž se v Německu po staletí marně snažili nepřátelé Církve – byl cíl, k jehož dosažení položil Hitler se svými lóžovými přáteli pevné základy. Ti, kdo z jakýchkoli pohnutek popírají existenci jeho skrytých přátel – konkrétně lóžových bratří L. Liebenfelse a spol. – jsou ochotni přiznat Hitlerovi nadlidské, až ďábelské schopnosti. Ve skutečnosti je celá věc mnohem prostší:

Žádné nadpřirozené síly, ani bytosti – jen dokonale a nepřetržitě pracující organizace, sledující vytrvale své dlouhodobé cíle a neváhající k jejich dosažení použít doslova jakýchkoli prostředků.

14. Finanční prameny

Otázka peněz, financování Hitlera a nacistického hnutí, byla od počátku jeho vystoupení – a je dodnes – předmětem neuzavřených sporů podobně, jako hodnocení Hitlera buď jako muže železné vůle, stojícího téměř samotářky, izolovaně, či jako nástroj kapitálu, ochotně vykonávajícího jeho rozkazy.

Na základě objektivního hodnocení je zcela zřejmé, že již od počátku svého vystoupení v Mnichově roku 1919 nestál Hitler sám, izolovaně, nýbrž že měl finančně i politicky nesmírně silné přátele, kteří mu zajišťovali vzestup. Ukázalo se, že v případě Hitlerova hnutí je otázka financování strany z členských příspěvků zcela pod-

²¹⁹ Gebhardt Erdmann, *Geschichte*, 4, str. 434-441.

ružná. Zmíněné členské příspěvky, které i v případě NSDAP měly teoreticky tvořit základní fond, z něhož by strana postupně vyrůstala, měly význam spíše jen symbolický:

„... od 1. 1. 1923 byl měsíční (členský) příspěvek v NSDAP zvýšen na 50 RM, tedy padesátkrát.“²²⁰

„Kurz marky (RM) v té době ovšem poklesl již 2000krát. Hodnota členských příspěvků pro stranické financování tedy i po jejich zvýšení na padesátinásobek reálně poklesla dvacetkrát. V červnu byl měsíční příspěvek zvýšen na 200 RM.“²²¹

„V té době stoupl kurz dolaru z 802 marek ke 4. 1. 1923 na 74 750 marek ke 4. červnu téhož roku. Hodnota marky tedy poklesla devadesátkrát! Zvýšení členských příspěvků opět pokulhávalo za hodnotou peněz – tentokrát asi o polovinu.“²²²

Objasnění otázky financování Hitlerova hnutí je navíc ztíženo faktem, že se ve většině případů pátrání omezuje na výrobní, průmyslový kapitál a jiné podružné prameny, zatímco úloha a význam finančního velkokapitálu jsou zkoumány buďto jen povrchně, nebo vůbec ne.²²³

Názornou ukázkou vlivu cizího kapitálu na Hitlerovu stranu nabízí finanční situace kolem listu „Völkischer Beobachter“. Když Hitler v září 1919 vstoupil do strany, byla v pokladně zcela zanedbatelná hotovost a počet členů činil několik set.

„... Eherovo nakladatelství bylo, právě tak jako „Münchener Beobachter“ – pozdější Völkischer Beobachter – v létě 1918 vdovou po zakladateli Franzi Eherovi prodáno, a sice von Sebottendorffovi a Společnosti Thule, a tou pak „dáno k dispozici“ místní mnichovské skupině DAP (pozdější NSDAP).“²²⁴

17. 12. 1920 přešel „Völkischer Beobachter“ do vlastnictví NSDAP; kupní cena činila 120 000 RM, zadlužení... kolem 250 000 RM.

„... Ale o tři čtvrtě roku později, 19. 11. 1921, mohl Hitler, nyní již jako vůdce strany, prohlásit před registračním soudem v Mnichově, že je jediným vlastníkem všech podílů listu „Völkischer Beobachter“ i Eherova nakladatelství. A od 8. 2. 1923 se VB, dosud vycházející jen třikrát týdně, mohl objevit jako deník.“²²⁵

„Co se týče finančních zdrojů, lze tuto otázku těžko zodpovědět i proto, že nejdůležitější pramen, deník kancléře pokladu, již neexistuje – byl jím sám spálen krátce před zhroucením Třetí říše. Proto je obtížné zjistit, jaké částky přicházely Hitlerovi z průmyslu... Až do hospodářské krize na počátku 30. let neprojevoval velký průmysl všeobecně žádný sklon k podpoře nacionálních socialistů, odhlédneme-li od podpory průmyslníků Fritze Thyssena a Emila Kirdorfa...“

²²⁰ Franz-Willing, *Die Hitlerbewegung*, str. 197.

²²¹ Franz-Willing, *Die Hitlerbewegung*, str. 197.

²²² K. Gossweiler, str. 326.

²²³ K. Gossweiler, str. 232-233.

²²⁴ Franz-Willing, *Die Hitlerbewegung. Der Ursprung 1918-1922*.

²²⁵ K. Gossweiler, str. 232-233.

... Otevřenou otázkou zůstává, zda finanční podpora středního a drobného průmyslu zasáhla výrazněji do partajního účetnictví...

Volební náklady v roce 1932 financoval nacionálním socialistům prokazatelně Friedrich Flick, který ovládal Spojené ocelárny a firmu IG Farben. Podobně to platí i pro zastřešující organizace uhelného průmyslu v Porúří a Báňské sdružení... Rúrské obchodní sklady, soukromé konsorcium dvanácti velkých porúrských průmyslníků, byly také pramenem, odkud přitékaly peníze nacionálně socialistickému hnutí. Tyto finance sloužily dárcům částečně jako záložní pojištění pro případ, že by se Hitler dostal k moci, a současně byly motivovány snahou ovlivňovat hospodářsko-politické zaměření strany prostřednictvím určitých exponentů uvnitř hnutí, jako byli např. Göring, Stennes, Strasser a jiní...²²⁶

Na podpoře Hitlerovy strany se jistě podílel i německý průmysl, i když prakticky až po 30. 1. 1933. Nicméně existuje až příliš indicií, jež vedou k podpoře Hitlerovy NSDAP finančním velkokapitálem! Informace v této oblasti však nadále zůstávají pozoruhodně sporadické.²²⁷

Hodnota Goebbelsových deníků jako ukazatele finanční situace strany se všeobecně přeceňuje; on sám byl v tom směru také odkázán na informace hlavní účtárny NSDAP. Je totiž diskutabilní, zda mu účtárna sdělovala konkrétní a hlavně přesné cifry. Max Amann, jenž v té době spravoval finanční záležitosti Hitlera a jeho strany, žil ve zcela jiném duchovním světě než Goebbels a velmi dobře věděl, že právě před ním musí zůstat utajena konkrétní čísla finančního hospodářství strany i stav Hitlerova osobního konta. V tomto ohledu byl Goebbels stejně prostoduchý, jako valná většina řadových členů strany.

Záznamy Geobbelsova deníku o finanční situaci strany z doby před převzetím moci bohužel jen způsobují fiktivní zrcadlení skutečné situace. Mocní věřitelé, kte-

²²⁶ Erdmann, *Geschichte...*, Stuttgart 1976, str. 356.

²²⁷ Poznámka editora: „Jak dr. Anthony C. Sutton ve své knize *Wall Street a Hitlerův vzestup* zdůrazňuje, nelze podíl amerického kapitalismu na válečných přípravách v Německu označit jinak než za fenomenální – byl naprosto klíčový! Je také zcela zřejmé, že rozhodující sektor amerického hospodářství nejenže znal skutečný charakter nacistického režimu, nýbrž jej i při jeho vzestupu všemi myslitelnými způsoby podporoval s plným vědomím, že to povede k válce, do níž bude nevyhnutelně zatažena Evropa i samotná Amerika. Vzhledem k nezpochybnitelným faktům nemůže nikdo argumentovat údajnou neznalostí skutečného stavu věci. Pečlivě zdokumentované důkazy, že instituce amerického bankovního a průmyslového sektoru měly podstatný podíl na vzniku Třetí říše, jsou již veřejně známé! Nalézají se v protokolech o slyšeních nej-různějších senátních a kongresových výborů z let 1928 až 1946. K nejdůležitějším z dokumentů toho druhu patří *House Subcommittee to Investigate Nazi Propaganda* (Domácí podvýbor ke zkoumání nacistické propagandy) z roku 1934), *House Temporary Economic Committee* (Časově omezeným hospodářským výborem domu) publikovaná zpráva o kartelech a rovněž *Senate Subcommittee on War Mobilization* (Podvýbor senátu pro válečnou mobilizaci) z roku 1946.

Jakákoli indicie skutečnosti, že Hitler byl podporován Západem, byla při soudních procesech spojenců k objasnění nacistických zločinů prostě ignorována! Tři němečtí členové dozorčí rady *I. G. Farben* byli norimberským tribunálem shledáni vinnými, američtí členové – Edsel Ford, C. E. Mitchell, Walter Teagle a Paul Warburg – se před tribunálem vůbec neobjevili. Pokud lze z protokolů zjistit, nebyli dokonce nikým ani dotazováni po svých vědomostech ohledně financování Hitlera v roce 1933...“ (Robin de Ruiter, *13 satanských pokrevních dynastií*, díl II).

ří Hitlerovi půjčili miliony marek, byli ochotni mu půjčovat, případně i věnovat další až do okamžiku dosažení hlavního cíle, kterým bylo převzetí státní moci... Mezi tyto věřitele patřili židovští průmyslníci Fritz Thyssen a Emil Kirdorf.

Jeden ze základních bodů programu NSDAP, tzv. „Brechung der Zinsknechtschaft“ (zlomení nadvlády finančního kapitálu), byl Hitlerem zneužit k získání širokých vrstev měšťanstva i selského stavu pro NSDAP. Program strany byl účinným nástrojem Hitlerovy taktiky. Bod „Brechung der Zinsknechtschaft“, zmanipulovaný Hitlerem, znamenal v praxi jen líbivou rétoriku proti mocnému finančnímu kapitálu se snahou naznačit drobným podnikatelům, že jim z Hitlerovy strany nehrozí existenční ohrožení.

Že se boj proti finančnímu kapitálu stal pod Hitlerovým vedením jen propagačním trikem s cílem ulovit voličské hlasy nejširších vrstev, to dokazuje mj. i rychlost, s níž se Hitler po uchopení moci zbavil R. Federa, zabývajícího se po léta teoreticky právě otázkou boje proti nadvládě převážně židovského finančního kapitálu, a tím jej zbavil i veškerého vlivu na národní hospodářství.

K šíření myšlenek nacistického hnutí a vlivu strany v době zápasu o moc pomáhala Hitlerovi celá řada důvěrných a vlivných židovských přátel. Jedním z nich byl Emil Kirdorf, jemuž Hitler v roce 1927 zaslal pamětní spis, určený k šíření v kruzích průmyslu a pruských junkerů.²²⁸ Spis byl manifestačním přiznáním oprávněnosti liberálního národního hospodářství a současně vyznáním víry v hodnotu osobnosti jedince... Dále se v něm apelovalo na národně-autoritativní smýšlení, s nímž u předpokládaných adresátů počítal. Rovněž uklidnil majitele velkostatků a velkých půdních fondů, na něž se vztahoval bod programu strany o beznáhradovém vyvlastnění půdy pro veřejné účely. (Roku 1928) prohlásil, že vyvlastnění půdy se v první řadě týká „židovských spekulativních společností“. – Tím dosáhl nejen uklidnění velkostatkářů a jejich volebních hlasů, nýbrž navíc propagačně ukázal své antisemitské smýšlení.

Dominantní dojem všech bystrých pozorovatelů z vývoje Hitlerovy strany těch dnů tvořilo jasné vědomí nepřírozenosti vývoje a růstu, jež byly pro nezasvěcence záhadnou:

„Ve zprávách (policie) byl... zaznamenán nejenom mimořádně silný příliv členů do nacistické strany, nýbrž i její překvapivě dobrá finanční situace. To podnítilo bavorského ministerského předsedu Eugena von Knillinga (nástupce Lerchenfelda) k výroku, že je mu nepochopitelné, „jak strana NSDAP přichází k tolika penězům, neboť je viditelně skvěle financovaná. Hitler objíždí v autě celou zemi a již víckrát si nechal vypravit zvláštní vlak.“²²⁹

Také Dziembowski 22. 12. 1922 hlásil:

„Nacionální socialisté mají, jak se zdá, k dispozici skutečně velké finanční prostředky.“²³⁰

Finančními zdroji nacistické strany se také několikrát zabývaly zprávy Říšského zastupitelství. Tak např. ve zprávě z 15. 12. 1922 čteme:

²²⁸ Tj. pruské statkářské šlechty s tradičním vlivem v armádě; pozn. překl.

²²⁹ Politik in Bayern, str. 113.

²³⁰ StAD, Gesandtschaft München, č. 397, str. 108 ad.

„... Jak nám bylo opakovaně hlášeno, již dlouho se marně pátrá po zdrojích, z nichž plynou peníze pro nacionálně-socialistické hnutí v Bavorsku...“²³¹

Jména židovských mecenášů Adolfa Hitlera tedy předznamenávala cestu jeho hnutí:

„... Richard Lewinsohn ještě uváděl továrníka z Kulmbachu jménem Fritz Hornschuh, a známou mnichovskou rodinu průmyslníků Maffei jako dárců peněz nacistické straně.“²³²

„Byl rovněž velkoryse uskutečňován další bod programu, budování SA... Počet členů se vyvíjel následovně – v září 1922: 700 až 800 mužů (z toho 500 v Mnichově), koncem r. 1922: 1 000 až 1 100 mužů (z toho 700 v Mnichově), v březnu 1923: 1 400 mužů (z toho 800 v Mnichově).

Za přírůstek, jehož strana dosáhla v posledních měsících roku 1922 i později, vděčila podstatně zvýšeným finančním příjmům. K narozeninám v dubnu 1923 obdržel Hitler jako ‚bojový příspěvek‘ jedenáct milionů marek...“²³³

„... V letech 1922-1923 se značně rozšířil okruh dárců, zvláště po odstoupení Cuna, když Stinnes a celá pravice připravili násilné svržení Stresemannovy vlády a odstranění Výmarské republiky.“²³⁴

Jméno Krupp bylo a dosud je často téměř symbolicky spojováno nejen s císařským militarismem, nýbrž i s Hitlerovým hnutím a jeho finanční podporou. Na základě archivních materiálů je už dokumentárně prokázáno, že tomu tak zdaleka nebylo. Je však vhodné upřesnit, že vedoucím Reichsverbandu (Říšského svazu, jehož volnou součástí byly i Kruppovy závody) a prodlouženou rukou nacistů s cílem podřídit jej Hitlerovým politickým záměrům, byl Žid Fritz Thyssen:

„... Thyssen se... jako také svého času při přijetí říšským kancléřem Brüningem v hlavním výboru RDI (listopad 1930) pokusil získat Říšský svaz (pro národní hnutí), ale byl pryč za to shromážděním vypískán.“²³⁵

„Zorganizoval i známé zasedání v klubu průmyslníků v Düsseldorfu (26. 1. 1932) a pokoušel se všemi způsoby navázat spojení mezi průmyslem a nacionálním socialismem. Musel ale také často pozorovat potupný úsměšek, který jeho pokusy vyvolávaly. Ani jednou však nedodržel příslib, který dal v květnu 1931 při jednání s Báňským sdružením v Bochumi, že ‚konečně vyřadí politiku‘ a zaujme přinejmenším neutrální postoj k nacionálnímu hnutí. Obchodní jednatel a člen předsednictva Říšského svazu (ještě v den před jmenováním Hitlera kancléřem) dosáhl toho, že Říšský svaz měl učinit pokus o ‚sňatek‘ s odbory proti vládě... Ještě před jmenováním Schachta prezidentem Říšské banky se v hotelu Kaiserhof konalo shromáždění členů generální rady Říšské banky za spoluúčasti Říšského svazu. Ve shromáždění byly zkoumány pro-

²³¹ K. Gossweiler, str. 286.

²³² Richard Lewinsohn (Morus), *Das Geld in der Politik*, Berlín 1930, str. 147, in: K. Gossweiler, str. 341.

²³³ Martin S. Vogt, *Zur Finanzierung der NSDAP zwischen 1924 und 1928*, in: *Geschichte und Wissenschaft und Unterricht (GWU)* 1970/4.

²³⁴ K. Gossweiler, str. 338.

²³⁵ K. Thyssenovu vystoupení na schůzi hlavního výboru RDI 27. 11. 1930 viz R. Neebe, *Großindustrie, Staat und NSDAP 1930-1933*, Göttingen 1981, kap. 5, str. 86.

středky a cesty, jak by mohl být udržen v úřadě dosavadní prezident Luther a zabráněno zvolení Schachta za prezidenta banky.

13. března nacionálně-socialisticky orientovaní členové v Říšském svazu navrhli, že by bylo vhodné vyvěsit vedle státní vlajky také vlajku s hákovým křížem, symbol národního povznesení. Pod tlakem nacionální části zástupců bylo vedení donuceno vlajku s hákovým křížem objednat. Přesto však v Říšském svazu byla 21. 3. vyvěšena jen černo-červeno-bílá vlajka.²³⁶

... Když Thyssen v zasedání z 23. 3. konečně nezastřeně položil otázku moci, ukázalo se, že rozhodnutí o budoucí politice Svazu již nevychází výhradně z příslušných grémií RDI, nýbrž že bylo připraveno na vyšší politické úrovni. Každopádně jen s touto oporou byl Thyssen schopen žádat ultimativní formou nejen pozornou spolupráci RDI s nacionálně-socialistickým státem, nýbrž i osobní součinnost se všemi důsledky pro vedoucí špičky Svazu: „Nacionální revoluce jde dál; neklopýtla o komunismus, a nezadrží ji ani stéblo Říšského svazu proto, že i ten se zapojí do mohutného hnutí a z tohoto pohledu budou vycházet volby do nového představenstva, jež jsou nutné.“²³⁷

Hitlerovými finančními „přáteli“ byly i ženy. Často to mělo před úřady budit dojem romantického okouzlení Hitlerovým šarmem. Jádrem vztahu však tvořila finanční pomoc jeho straně, která zřejmě nebyla právě zanedbatelná a uskutečňovala se s vědomím manželů. Tato okolnost téměř vylučuje osobní citový vztah. Spíše sloužila mužům jako zástěrka skutečného stavu:

„... Ohledně finanční podpory Hitlera se jednalo o Helenu Bechsteinovou, manželku berlínského výrobce pian, o Elsu Bruckmannovou, ženu známého mnichovského nakladatele lidové literatury, o paní Carolu Hofmanovou, která o sobě ráda slyšela, když byla nazývána ‚Hitlerovou matičkou‘, dále o majitelku továrny Landesovou, o pobaltskou Němku Gertrudu von Seidlitz a též o Winifred Wagnerovou, v Anglii narozenou manželku Siegfrieda Wagnera, syna Richarda Wagnera.

Paní Bechsteinová při policejním výslechu 27. 5. 1927 do protokolu uvedla: „Já a můj manžel jsme s Hitlerem spřáteleni... Pan Hitler u nás obědvá po každé, když je v Berlíně... V době jeho věznění v landsberské pevnosti jsem jej prohlásila za adoptivního syna, aby mi byl k němu dovolen přístup... můj manžel často vytáhl z kapsy nějakou tu částku, aby pana Hitlera podpořil ve vydávání novin.“²³⁸

Jako ve většině případů osobních vztahů s Hitlerem se ignoruje rasová příslušnost partnerů. Při zkoumání otázky finanční podpory Hitlera obecně a ve 20. letech zvláště, má však rasová příslušnost dárců podstatný význam. Vzhledem k oficiálnímu tajnostkářství v tomto směru je nutné spokojit se s pouhým konstatováním, že jména Bechstein – podobně jako Einstein či Bronstein – nebudí přílišnou důvěru jako jména arijská. A Elsa, zvláště ve spojení s tak mocnou zbraní, jako je knižní vydavatelství, už vůbec ne!

A ještě jedno, klikatými cestami podané svědectví, ale o nic méně zajímavé:

²³⁶ Protokol z 23. 3. 1933, Krupp-Archiv IV E 885, str. 12.

²³⁷ Tamtéž, str. 2, srv. dále J. P. Lochner, *Die Mächtigen und der Tyran. Die deutsche Industrie von Hitler bis Adenauer*, Darmstadt 1955, str. 182, in: Bracher-Funke-Jacobsen, str. 165-167.

²³⁸ K. Gossweiler, str. 139.

„... Podle přísnežné výpovědi očitého svědka anglický politik Moral v říjnu 1923 prohlásil Kahrovi: ‚Chtěl bych vám sdělit, že moji pařížští přátelé ve vysokém postavení – mezi nimi i člen francouzského kabinetu – mě co nejrozhodněji ujistili, že velká část peněz, které Hitler dostává, pochází z francouzských zdrojů. Peníze procházejí osmi až devíti různými kanály přes okupované území.‘²³⁹

Jako zdroj nelze vyloučit Velkou pařížskou lóži.

Židovští kapitalisté uspořádali nejednu akci za účelem finanční podpory Hitlera a jeho hnutí:

„... příležitostně se tvrdilo, že nacionální socialisté jsou podporováni Židy, jako např. generálním ředitelem Donatbank, Jakobem Goldschmidtem. Také prý se setkání v Harzburgu zúčastnil Rothschildův zástupce.²⁴⁰

A dále ještě přímo zářný příklad skutečného vztahu Hitlera k bankovnímu kapitálu a Židovstvu:

„... Poslední porážku utrpěla hospodářská koncepce strany z období raného nacionálního socialismu v podobě návrhu, jež předložila frakce 107 členů 14. 10. 1930 v Říšském sněmu a který podepsaly nejlepší osobnosti hnutí. Jedna z podstatných částí předložené koncepce zněla: **‚Celé jmění bankovních a burzovních knížat, přistěhovalých východních Židů a jiných cizích živlů po 1. 8. 1914 včetně jejich rodinných příslušníků, a dále přírůstek majetku, nabytý po tomto dni z válečných či revolučních, inflačních nebo deflačních spekulací, bude vyvlastněn bez náhrady ve prospěch celého německého národa. Velké banky je třeba neprodleně převést do státního vlastnictví. Dále by měl být stanoven nejvyšší úrok na 4 %.’**

Návrh nevzbudil sebemenší odezvu v tisku, jinak přátelskému k nacionálnímu socialismu. Naopak se tam autorům návrhu domlouvalo, aby se neblamovali neznalostí ‚hospodářského světa‘, a profesoři Herkner, Weber, Eckert a Götz v otevřeném dopise nacionálně socialistické frakci v Říšském sněmu bod za bodem dokazovali, že jejich požadavky jsou národohospodářsky prostě nemožné.

Když potom dokonce sociální demokraté i komunisté hrozili, že by návrh podpořili a tím pomohli k jeho přijetí, zasáhli opět Hitlerovi ochránci a mecenáši... Návrh byl potichu stažen...²⁴¹

Důvěrně přátelskou pomoc finančního velkokapitálu Německu lze konstatovat např. ve vytváření vhodné hospodářské situace v Rakousku pro anšlus:

„... Nebylo divu... když se v listopadu 1937 posuzovalo v zahraničí postavení Rakouska za natolik bezvýhodné, že jakákoli forma poskytnutí úvěru mu byla odmítnuta...²⁴²

²³⁹ *Hitler und Kahr*, 2 díly, vydané zemským výborem SPD v Bavorsku, Mnichov 1928, str. 102, in: K. Gossweiler, str. 364.

²⁴⁰ ‚Rote Fahne‘, 22. 4. 1931 a 17. 10. 1931. Viz Norbert Schausberger, *Österreich und die Nat.-soz. Anschlusspolitik*, in: Manfred Funke, *Hitler, Deutschland und die Mächte*, str. 748.

²⁴¹ K. Heiden, *Geburt des III. R.*, str. 21.

²⁴² L. Hohenecker, *Der Kampf um Österreich im Jahre 1937*, in: ‚Österreich in Geschichte und Literatur‘ 5/1968, str. 262.

Adolf Hitler a jeho finančník a ministr hospodářství, Žid a zednář Hjalmar Schacht. Hitlerův režim byl po celou dobu financován především velkými židovskými bankami zejména z USA. Prostředníky byli především Warburg a otec pozdějšího prezidenta USA George Bushe, Prescott Bush. Hjalmar Schacht toto spojení realizoval. Proto také nebyl nikdy zveřejněn způsob hospodářské a finanční existence nacistického režimu.

Prescott Bush a jeho syn, bývalý prezident USA George Bush.

„Naprostá mezinárodní izolace Rakouska byla zvláště německými hospodářskými kruhy vzata na vědomí se zadostičiněním. Svým důsledkem vyvolala nejmohutnější nátlak na připojení Rakouska k Německu jako jediné východisko.“²⁴³

Již dávno před převzetím moci udržovali židovští bankéři čilý styk s Hitlerovými zástupci a finančně ho podporovali:

„... Mezi bankéři a finančníky, kteří se podle Funka v letech 1931-1932 setkali s Hitlerem a v mnoha případech mu pomohli, byli Stein a Schröder ze Steinovy banky v Bologni, E. G. von Strauss z Německé banky, Hilgard z Allianz Insurance Co., a dva další bankéři Otto Christian Fischer a Franz Reinhart.“²⁴⁴

Zajímavý příspěvek k otázce Hitlerových finančních zdrojů přineslo „Rudé právo“ 24. února 1953, tři měsíce po odsouzení sionistické skupiny v ČSR v čele s Rudolfem Slánským, ale současně i necelé tři týdny před smrtí Kl. Gottwalda a J. V. Stalina:

„Je dobře známo, že americký židovský finanční svět, vydržující sionisty, zároveň vydatně zásoboval finančními prostředky Hitlera před jeho příchodem k moci... Schůzka von Papena s Hitlerem nedlouho před nastolením fašistické vlády v Německu se konala u barona Kurta von Schrödera, jenž byl ředitelem ‚Steinovy banky‘, spjaté se sionistickým hnutím, a korespondentem firem ‚Levy‘ ‚Salomon‘ a ‚Oppenheim Co.‘

Velké americké bankéřské firmy ‚Dillon Redd & Co.‘, ‚Kuhn & Loeb‘, ‚Lehmann Brothers‘ aj., s nimiž bylo sionistické hnutí vždy úzce spjato, poskytovaly velkou finanční podporu německým monopolům a dopomohly fašismu k moci.“²⁴⁵

K Schröderově úloze podpory Hitlera napsal Kurt Gossweiler článek, který potvrzuje autentičnost Mitinova zjištění. Záležitost, o níž Gossweiler pojednává, je tak vzácná, a popisovaná historická událost pro samotný zrod Hitlerovy diktatury tak důležitá, že je vhodné přetisknout článek v podstatném výňatku:

„... Domácím pánem byl soukromý bankéř Kurt von Schröder. Ačkoli patřil k nejvyšším kruhům kolínské smetánky a byl zvyklý na významné hosty, čekal dnes zcela zvláštní návštěvu... Přes očekávání plné napětí, jež se ho zmocňovalo, musel být naplněn pocitem uspokojení: Neměla uplynout ani celá hodina, co by se zde, v jeho salonu, měli setkat dva politici, kteří se v poslední době nesmiřitelně potírali, ale nyní, kdy všechno proběhlo podle programu, se měli usmířit společným činem – Franz von Papen, úřadující říšský kancléř až do prosince minulého roku, a Adolf Hitler, který ještě nedávno při vyslovení jména toho druhého propadal záchvatům zuřivosti a hýřil nenávisnými tirádami... Nacistický vůdce byl bezmezně roztrpčen zdráháním starého pána (prezidenta Hindenburga) jmenovat jej kancléřem. Počítal

²⁴³ Norbert Schausberger, *Österreich und die Nat.-soz. Anschlusspolitik*, in: Manfred Funke, *Hitler, Deutschland und die Mächte*, str. 748.

²⁴⁴ A. Bullock, str. 173.

²⁴⁵ M. Mitin, „Sionistická agentura amerického imperialismu“.

najisto s tím, že mohutný nátlak na říšského prezidenta a zvláště pak žádosti jeho příznivců z hospodářských kruhů by měly odstranit poslední Hindenburgovy pochybnosti. Místo toho musel teď Hitler utrpět tuto porážku, a to uprostřed krize vlastní strany, která po rozčarování z výsledků voleb do Říšského sněmu ze 6. 11. dosáhla hroživých rozměrů.

Hitlerův vztek byl zaměřen především proti von Papenovi, rozhodujícímu Hindenburgovu rádci, protože ten stále ještě počítal s tím, že na konci bezvýsledných jednání se stranami bude znovu pověřen vládou a pak že může zrealizovat svůj program úplného státního převratu, opětného rozpuštění Říšského sněmu a prosazení nové ústavy, která by vládě zajistila v každém případě většinu pro nové volby podle oktrojovaného zákona. To se ale Schröderovi, stejně jako jeho mnohým politickým přátelům, jevilo jako příliš riskantní záměr, protože by mohl vyvolat odpor dělnictva a skončit v občanské válce... Proto měla být raději nastoupena cesta formálně ústavního vytvoření radikální pravicové vlády. To ovšem bylo bez NSDAP neproveditelné. S von Papenem jako říšským kancléřem však nebylo možné pomýšlet na nějaké spojení s nacionálními socialisty. Muselo tedy nejdříve dojít k uklidnění myslí a udělat na obou stranách přestávku.

Všichni, kteří takto nebo podobně jako bankéř Schröder smýšleli, dali souhlas k vytvoření nové vlády čilým generálem Schleicherem – chtěli však jeho kancléřství považovat jen za přechodný stav. Pak by muselo dojít ke konečnému řešení, jehož nezbytnost byla Hindenburgovi tak naléhavě překládána: říšský prezident by musel jmenovat Hitlera kancléřem! Dokonce mnozí Schröderovi partneři v rozhovorech naznačili, že kdyby se Hindenburga k tomuto kroku nepodařilo přemluvit, muselo by se nějakým způsobem dosáhnout jeho odstoupení. Nemohlo se přeci trpět, aby nevyhnutelné rozhodnutí bylo blokováno stařeckou demencí nějakého pětáosmdesátníka. Schröder se s takovou cestou neztotožňoval a předpokládal spíše cestu druhou. Bylo ovšem jasné, že Hindenburg může být přemluven pouze tehdy, když ti, jimž byl zvyklý naslouchat – a mezi něž stále ještě patřil von Papen – přestanou posilovat prezidentův odpor proti jmenování Hitlera říšským kancléřem... Proto musela být nasazena páka u samotného Papena.

Výchozí bod byl nalezen rychle. Od okamžiku, kdy 1. 12. 1932 Schleicher zabránil opětovnému jmenování von Papena kancléřem a odstrašoval prezidenta tvrzením, že by v tom případě musel on sám na sebe převzít odpovědnost za občanskou válku, která by tím jmenováním nepochybně vypukla, znala Papenova poraněná ješitnost jedinou ideu: takovou porážku svému mentoru a nynějšímu nástupci v úřadě kancléře při vhodné příležitosti oplatit. Aby se Schleicherovi pomstil, byl von Papen ochoten třeba se i zasadit u Hindenburga o kancléřství pro Hitlera.

To byla základní Schröderova myšlenka a správnost jeho uvažování se projevila již 16. 12. V projevu na výročním shromáždění Kolínského klubu se von Papen nabídl jistým způsobem za vyjednaváče pro nově zahájené rozhovory s nacionálními socialisty, a přítomnému Schröderovi, který pozorně naslouchal, neušly v Papenově řeči naznačené spodní tóny, ostře zaměřené proti

Schleicherovi. V osobním rozhovoru, který později během večere s Papenem vedl, si svůj dojem jen potvrdil. Papen vyjádřil přání po ‚vysvětlující rozmluvě‘ s Hitlerem a byl velmi potěšen, když mu Schröder projevil ochotu zjistiť u svých přátel v NSDAP, jak by se Hitler k takovému podnětu stavěl.

Hned příští den zavolal Schröder svého přítele Kapplera, Hitlerova hospodářského poradce, a seznámil ho s obsahem rozhovoru s von Papenem. Již 19. 12. napsal Kappler Hitlerovi dopis, v němž mu co nejvřeleji doporučoval setkání s Papenem, protože po něm by ten mohl vystoupit ‚energicky za Hitlerovo kancléřství‘. Za místo tajného setkání byla vybrána bankéřova kolínská vila. Schröder s Kapplerem pak připravili plán: Papen měl být získán k tomu, aby užitím svého vlivu na Hindenburga dosáhl jeho souhlasu se jmenováním Hitlera za říšského kancléře pro novou vládu, a sice bez předchozího rozpuštění Říšského sněmu a nových voleb. Papen měl dále vyvolat hlasování proti Schleicherovi, aby ho Hindenburg nechal padnout i jako říšského ministra obrany.

...

Poté, co se pánové posadili, vyjádřil bankéř velkou radost, že se setkání uskutečnilo. Poukázal na význam, jaký by mohlo mít pro budoucnost německého národa. Podle jeho názoru by mělo poskytnout příležitost k odstranění všech nedorozumění, která vznikla nešťastnými okolnostmi a záměrně falešnými informacemi, a mělo by konečně spojit dva muže, které si osud vyhlédl ke společné práci pro blaho Německa. Navrhuje proto, aby oba ctění hosté vzali nejprve v úvahu možnost k objasnění určitých událostí posledních měsíců. Doufá, že tato část rozmluv povede k rychlému vyjasnění stanovisek a položí základy k tomu nejdůležitějšímu – tolik naléhavé potřebě o příštích krocích při budování silné vlády, která s konečnou plaností překoná systém dosavadní vlády stran. Pak Schröder požádal Hitlera, aby se ujal slova jako první...

Papen byl (Hitlerem) tázán, zda si troufá přimět říšského prezidenta vzdát se odporu proti povolání vůdce NSDAP. Odpověděl vyhýbavě s tím, že by považoval za moudřejší takticky Hindenburgovi navrhnout, aby dal svůj souhlas dvojici mužů Hitler–Papen. S dosažením takového záměru by bylo nepochybně méně potíží...

Hitler se pak cítil nucen znovu důrazně podtrhnout svůj nárok na výlučné vedení vlády s tím, že od takového požadavku nemůže ustoupit jak z principu, tak i proto, aby nezavdal příležitost k posilování neklidu u jistých opozičních sil ve své straně. Avšak Papen by se mohl stát vicekancléřem a jeho konzervativním přátelům by zůstala otevřena možnost vstoupit do vlády jako ministři. Schleicher by ovšem ministrem v žádném případě nezůstal... Papen přislíbil, že bude na Hindenburga ve smyslu projednaného tématu působit...

...

Kolem 15. hodiny pak opustili návštěvníci bankéřův dům. Jakkoli mohla být odůvodněná jejich spokojenost s výsledkem jednání, tak nepodložené bylo jejich uspokojení z utajení schůzky. Ještě před soumrakem téhož dne leželo totiž na stole říšského kancléře Schleichera několik fotografií, které jasně ukazovaly Schröderovy konspirativní hosty při vstupu i odchodu. Fotoreportér

novin ‚Tägliche Rundschau‘ byl pohotově na místě a již ráno 5. ledna přinesly noviny příslušnou zprávu... Vedoucí hospodářský list ‚Frankfurter Zeitung‘ představil 6. 1. 1933 čtenářům Schrödera jako ‚známého bankéře a předsedu kolínské burzy‘, a list ‚Tägliche Rundschau‘ téhož dne přinesl jeho politický portrét: Schröder je prý ‚exponentem vysokých kolínských financí‘, jeho bankovní dům Stein je co nejtěsněji spjatý s bankovním domem A. Levy (Louis Hagen) a také s domem S. Salomon a Oppenheim jun. a spol. Tím má silné postavení v rýnsko-vestfálském průmyslu. Je považován za typ ‚hospodářů a finančníků, kteří vzkvétají skrytě, ale mají dalekosáhlý vliv‘, je důvěrníkem Schachtovým a současně spřátelen s Adenauerem a Silverbergem, nástupcem zesnulého Louise Hagen jako spoluvlastník firmy A. Levy v Kolíně nad Rýnem. Kromě toho má Schröder úzké vztahy k nacistickému župnímu vedoucímu Leyovi.

Schröderův význam se stane zřejmější, když uvážíme roli jeho banky. Bankovní dům Stein byl již v roce 1921, když se v něm Schröder stal podílníkem, co nejtěsněji svázán s oběma nosnými sloupy německého imperialismu, rýnským těžkým průmyslem a chemickým průmyslem... Po založení IG Farben (1925) a Spojených oceláren (1926) byla banka zastoupena v dozorčí radě obou koncernů prostřednictvím Heindricha von Steina a Richarda von Schnitzlera. Schröderovo podílnictví značně rozšířilo akční rádius banky, protože tím byla propojena se Schröderovou bankou v Londýně a přes ní též se Schröderovou bankou v New Yorku. Pro bankovní dům Stein se fašistická diktatura ukázala jako nádherný obchod – odhlédneme-li od katastrofy na konci války. Těžila také ze Schröderových těsných vztahů k Himmlerovi a jeho monokapitalistickému ‚kruhu přátel‘, kterému daroval ročně milion marek na zvláštní konto S., určené pro mimořádné potřeby RF SS. Toto konto bylo spravováno bankovním domem Stein. Sám Schröder dokonce povýšil na generála SS. Tak zde stojí tento muž jako jedna z vrcholných postav německého monopolního kapitálu, které podpořily Hitlerovo kancléřství, aby využily fašistické diktatury jako opory své vlastní moci.“²⁴⁶

To spíše jen mimochodem. K citovanému článku lze ještě podotknout, že Kurt von Schröder byl plnokrevný Žid, Hitlerem ovšem – jako řada dalších – pasovaný na „čestného Árijce“.

15. Hitler a ženy

Hitlerův vztah k ženám a jeho sexuální založení byly rovněž od počátku jeho vystoupení obestírány tajemstvím. Tvořily pevnou součást kultu Hitlerovy osobnosti tak jako vše, co se jej týkalo nebo s ním úžeji souviselo. Vztah k ženám byl podstatným prvkem získávání milionů mladých německých žen a dívek. Je to tedy oblast, v níž se Hitler a jeho přátelé dopustili na německých ženách nejpodlejšího

²⁴⁶ Helmut Bock-Wolfgang Ruge, *Sturz ins Dritte Reich. Historische Miniaturen und Porträte*, Urania-Verlag, Lipsko-Jena-Berlín 1985, str. 65-71.

podvodu: muže, jenž německý národ nikdy nemiloval, a právě naopak jej od mládí nenáviděl a pro jeho politickou naivitu jím z duše pohrdal, podvodným způsobem vnutili právě tomuto německému národu a pak předstíráním všech možných lidských i nadlidských ctností nechali jej se mu kořit; část dobrovolně, část z přinucení. Německé ženy byly navíc klamány s cílem kromě povinné občanské poslušnosti věnovat Hitlerovi-Vůdci alespoň polovinu svého srdce.

Měli dokonale vypracovanou hrubou osnovu plánu, který bylo později nutno upravit, příp. doplnit jen v maličkostech. V případě Hitlera byl rámcový plán jeho činnosti tedy dokonale vypracován. Jeho součástí byl pravděpodobně i vztah k ženám. Že Hitler svým fyzickým zjevem nebyl nijak přitažlivý, to nechť nejlépe do svědčí žena:

„(Doroty Thompsonová): ... Je bez výrazu, bez tváře, spíše karikatura, má místo kostí chrupavky, je jakoby z rosolu, houbovitý, bez závažnosti, bez jistoty. Je prototypem malého muže. Řídká kadeř mu spadá do ustupujícího čela. Lebka je bez hloubky, obličej široký, lícní kosti vysedlé. Nos je velký a špatně formovaný, bez výrazu... Pohyby má nemotorné, nedůstojné...“²⁴⁷

Z historie je znám nespočet dokladů, že citově vnímaví a příslušně ideově či psychicky připravení lidé byli schopni vnímat věci, jež nikdy neexistovaly, slyšet hlasy, které nikdy nepromluvily a vidět osoby tak, jak se nikdy neprojeví.... Věčným dokladem této pravdy je vzplanutí citu, jemuž se říká láska. Každý, kdo jednou pro někoho ztratil srdce, po letech – když se citová bouře uklidnila – nám potvrdí, že subjekt citové závislosti v oněch vzrušujících chvílích měl zcela odlišnou tvářnost.

K tomu, aby se člověk stal citově závislým, jsou jak v případě jednotlivce, tak i davů nezbytné vhodné podmínky. V případě Adolfa Hitlera to byli jeho přátelé a lůžoví bratři, kteří udělali vše pro maximální usnadnění jeho úlohy.

Počátkem dvacátých let se všechno kolem Hitlera zdálo být dosud celkem normální. Některé doklady svědčí o tom, že Hitler ve svých třiceti letech užíval života naplno. Gottfried Feder se o tom zmiňuje delikátně, avšak jasně, v dopisu Hitlerovi z 10. 8. 1923:

„... Pravděpodobně můžete ve společnosti tu a tam najít nějakého hodnotného člověka, ale jisté to každopádně není. Přeji Vám též ve Vaší úmorné práci chvíle uvolnění v uměleckých kruzích a ve společnosti krásných žen – ale co je nyní nejnaléhavější, je co nejrychlejší vyplnění mezery mezi Vámi jako vůdcem a všemi těmi, kteří Vás jenom chtějí pasivně následovat do německé svobody.“²⁴⁸

Rovněž autoři letáku „Hitler – ein Verräter?“ osvětlují Hitlerův vztah k ženám s lapidární stručností, jež vylučuje každou pochybnost:

„... jeho přespřílišné styky s dámami – byl znám jako král Mnichova – ho stály velkou spoustu peněz...“

Přestože existuje dost důkazů o Hitlerově sexuální normálnosti, je mnoho autorů v této oblasti až nemístně stručných. V některých případech je dokonce patrná sna-

²⁴⁷ Rudolf Olden, *Hitler*, Amsterdam (2.), 1936, str. 225, in: Detlef Grieswelle, str. 127.

²⁴⁸ „Journal of Modern History“, prosinec 1958, in: K. Gossweiler, str. 583.

ha vytvořit a udržet nimbus jakési sexuální neutrality, jež mu umožnila vznik hlubší citové náklonnosti ze strany německých žen mezi šesti a šedesáti lety věku:

„... jeho sexuální energie byla zcela sublimována do řečnictví... To pak do značné míry vysvětluje Hitlerův přístup k ženám. Je dvorný, galantní a má radost z jejich společnosti, ač nikdy s nimi sám nenavazuje konverzaci, a v dřívějších dobách byl vídán, jak je objímá. Nicméně jako s ostatními přáteli, ani ženy nikdy s ním nesměly vstoupit do užšího vztahu. Intimitu si vyhradil pro německý národ jako celek.“²⁴⁹

Tedy slušná dávka omáčky, o Evě Braunové však ani slovo (v Anglii, prosinec 1938):

„V Berlíně se hodně mluví o ambiciózní a energické filmové herečce Leni Riefenstahlové, již Hitler pověřil nafilmováním sjezdu NSDAP v Norimberku i Olympijských her v Berlíně 1936. Nadšená nacistka, tykající si s Vůdcem. Jejich známost však měla spíše charakter kamufláže než skutečnosti a trvala krátce.

„Goebbels, který se vlivu Leni Riefenstahlové na Hitlera obával, ji přinutil k odchodu z recepcce zvoláním: ‚Je to tady cítit židovinou!‘

... (Filmová) hvězda Renate Müllerová, o níž se kancléř nějaký čas zajímal, dala před ním přednost nějakému Židovi. Byla zde rovněž mladá anglická aristokratka Miss Unity Mitfordová, jejímž švagrem je vůdce britských fašistů Oswald Mosley...“

K výše citovanému sdělení:

- a) Leni Riefenstahlová, podle Goebbelse pravděpodobně Židovka, získala od Hitlera monopolní autorské právo na zachycení největších událostí Německa v roce 1936. Je jasné, že tak štědrý finanční příjem nebylo možné dát komukoli.
- b) Rozhořčené Goebelsovo zvolání, stejně pozoruhodné, jako pochopitelné. Když západoněmecký časopis Spiegel svého času zveřejnil idylickou fotografii Hitlera v jakési zahradě v důvěrné dámské společnosti a s Goebbelsem, neopomněl jako pikantnost vedle ní otisknout tutéž fotografii, na níž byl Goebbels vyretušován. Nikdo nevysvětlil důvod jeho – byť i dočasného – upadnutí v Hitlerovu nemilost. Nyní zde tedy možný motiv je. (Podle střihu šatů a obleku na snímku lze usuzovat na léta 1936-1937).
- c) Ani v roce 1946, kdy už dávno do celého světa pronikly zprávy o existenci Hitlerovy milenkyně Evy Braunové, se nedozvídáme o této ženě ani slovo, ač zde padla řada ženských jmen.

Pokud snad bylo něco pravdy na tvrzení, že se Goebbels snažil najít pro Hitlera vhodnou ženu, byla to snaha stejně bláhová jako zbytečná. Tuto službu obstarali Hitlerovi jeho důvěrní přátelé, kteří nejlépe znali jeho vkus, potřebu, a rovněž požívali jeho naprosté důvěry.

Gordon Taylor a někteří další autoři se stručně zmiňují také o tom, že:

„... existuje rovněž domněnka, že se (během vídeňského období) zamiloval do židovské dívky, která se jmenovala Fanny Grünová...“²⁵⁰

Tedy další záhadná Hitlerova přítelkyně z židovského národa.

²⁴⁹ G. Taylor, (prosinec 1938), str. 13-14.

²⁵⁰ G. Taylor, str. 36-37.

A ještě malá ukázka z poválečné historiografie USA, jež s ohledem na přirozenou slušnost čtenáře i autora není ještě z těch nejkřiklavějších:

„... René Müllerová se řediteli Zeisslerovi, který se jí po práci v kanceláři ptal, co jí trápí, svěřila s tím, že byla s Hitlerem v okamžiku, kdy si začala být jistá, že s ním bude mít pohlavní styk, když se Hitler najednou svalil na zem a prosil jí, aby do něj kopala... odmítala to, ale on ji znovu prosil a obviňoval se, že je neschopný, zahrnoval se všemi možnými sebeobviněními, až upadl do patolízalské agónie... konečně splnila jeho přání a kopla ho. Byl tím nesmírně vzrušený a dožadoval se dalších kopanců... říkal, že to bylo mnohem lepší, než by si zasloužil a že je nehodný být s ní v jedné místnosti... pokračovala v kopání a on byl stále vzrušenější...“²⁵¹

USA jsou zřejmě zemí neomezených možností, v níž se fantazii nekladou meze – ani historikům.

V zájmu objektivitě je nutné odmítnout všechny pokusy vylíčit Hitlera jako člověka v sexuální oblasti výjimečného, nepodléhajícího přirozeným lidským instinktům, stejně jako informace, že by v mládí udržoval pohlavní styk se svou matkou, pokud pramen takových zpráv není uveden s naprostou přesností a spolehlivostí:

„... odsuzoval ženy pro jejich nevěrnost. Tento přístup je pravděpodobně následkem jeho první zkušenosti s matkou, která ho svedla a pak jej klamala s jeho otcem...“

„Jak víme, Hitler se nikdy nesvěřil do rukou jiné ženy s výjimkou své neteře Geli Raubalové; rovněž to skončilo neštěstím. Kromě této jediné výjimky žil životem bez lásky a jeho nedůvěra vůči ženám i mužům je tak silná, že v celé jeho životní historii neexistuje zpráva o opravdu důvěrném a hlubokém přátelství...“²⁵²

Jednoznačně výmluvný je postřeh H. Rauschninga o Hitlerově vztahu k ženám:

„... jak já vidím Hitlera, je to člověk plně posedlý svou vlastní osobou, neschopný přirozeného projevu. A tak je tomu i při jeho výběru více či méně morbidních žen, které ho zbožňují, ženy se sklonem k hysterii.

Později jsem u něho vídal výrazně krásnou, světlovlasou dívku. Sedávala vždy na jeho straně stolu. Hitler jí hladil ruce a občas si dovolil nějakou nepatrnou důvěrnost. Celá přepjatost a nepřirozenost toho děvčete byla jasně znát i v těch nejelementárnějších projevech vztahů lidského života. Všechno bylo jen divadlo.“²⁵³

Co píše Hermann Rauschning o vztahu Hitlera k ženám, charakterizuje dobře tuto oblast jeho života: zpočátku většinou ženy židovského původu, na něž se hodí první část Rauschningova postřehu, později krásné blondýnky, většinou mladé herečky. To však byla pouze forma kamufláže. Ani tyto dívky, ani Rauschning nevěděli, že Hitler má milenkou, která mu v noci vynahradí všechno, co si k ostatním ve dne nemohl dovolit.

²⁵¹ Interview s A. Zeisslerem, Hollywood, 24. červen 1943, in: W. C. Langer, str. 171.

²⁵² W. C. Langer, str. 152.

²⁵³ H. Rauschning, str. 241.

Geli Raubalová, žena, která se – i když jen nakrátko a spíše svou smrtí než životem – výrazněji zapsala do Hitlerova povědomí:

„... v roce 1929 Hitler pronajal krásný devítipokojový byt v módní Prinzregentstraße v Mnichově, celé druhé poschodí domu č. 16 a nastěhoval tam svou posluhovačku, paní Winterovou, z domu, kde dříve bydlel. Geli Raubalová dostala v novém bytě vlastní pokoj stejně, jako tomu bylo v Obersalzbergu.“²⁵⁴

Je těžko pochopitelné, že autoři, znající jména různých žen, jež tak či onak zasáhly do Hitlerova života, nevěnují ani slovo ženě, která svou smrtí představovala riziko ohrožení hitlerovské legendy:

„... Ráno 17. září 1931 odjíždí Hitler z Mnichova se svým fotografem a přítelem Hoffmannem poté, co se rozloučil s Geli... Měl určitou povinnost v Hamburku, ale než dojel za Norimberk, už telefonoval Hessovi a sdělil mu, že je Geli mrtvá. Zastřelila se v bytě krátce po jeho odjezdu...“²⁵⁵

„Tehdy vznikla ta pomluva, neustále přihřívána nejen u hospodských stolů, ale i v knihách historiků: Hitler jako zuřivý vrah – Himmler jako vrah z nutnosti, aby stranu očistil od morálně choulostivé situace – těhotná Geli spáchá sebevraždu ze žárlivosti na Evu Braunovou, jejíž milostný dopis našla v Hitlerově vestě, atd. ...“²⁵⁶

V případě Geli Raubalové si lze právem položit otázku: Jaké důvody vedly různé autory k tak diskrétní mlčenlivosti v této ne bezvýznamné kapitole Hitlerova života? Hitler byl v té době jedním z nejpobulárnějších mužů Německa a právě stál ve víru důležitých volebních bitev. V představách již sahal po moci. Proto ze všeho nejméně mohl potřebovat skandál, který mu mohla Geli svou smrtí způsobit. Zatím přece ještě byl – a s ním jeho přátelé i celá jejich společná akce „Německo“ – závislý na nejpříznivějších názorech davů na jeho osobu. V této souvislosti se vnucuje ještě jedna otázka: Co potenciálnímu skandálu říkala politická opozice? Je přece zřejmé, že se pro ni v tom okamžiku naskytla vzácná příležitost, jak Hitlerovu stranu decentním způsobem oškubat o stohy volebních lístků. – Otázka, do jaké míry a zda vůbec k tomu došlo, zřejmě dosud čeká na zodpovězení.

Poslední kapitolou v Hitlerově světě žen byla Eva Braunová. Zamlčování existence Hitlerovy milenkyně řadou autorů nelze omluvit neinformovaností. V praxi je pasivní formou obelhávání veřejnosti a jedním ze způsobů pěstování hitlerovské legendy a Hitlerova kultu.

Hitlerovy známosti a styk se ženami po smrti Geli Raubalové se vyznačovaly mimořádnou opatrností a bdělou snahou nevázat se trvale a především ne na veřejnosti na žádnou ženu. Hlavním cílem nadále zůstávalo získávání maximální možné přízně německých žen a dívek všech věkových kategorií. Něco zcela jiného to bylo v případě Evy Braunové. Hitler se sice nadále obklopoval půvabnými mladými ženami, jimž projevoval drobné důvěrnosti, tím však jen dovedně maskoval milenecký vztah k Evě; do této hry byla nepochybně důkladně zasvěcena.

²⁵⁴ A. Bullock, str. 134.

²⁵⁵ A. Bullock, str. 393.

²⁵⁶ „Der Spiegel“, 8. 6. 1987: Rolf Rietzler, *Das Grab von Onkels Adolf Nichte*.

Po převzetí státní moci obsadil Hitler definitivně svými důvěrnými přáteli všechna politicky klíčová a finančně výhodná místa. Jedním z jeho důvěrných přátel byl Heinrich Hoffmann, o němž se tvrdí, že pro Hitlera objevil Evu Braunovou. Patřil mezi ty Hitlerovy přátele, kteří 9. listopadu nekráčeli ani v první, ani v druhé řadě, pro něž však měl Vůdce srdce vždy otevřené.

Přesná doba seznámení H. Hoffmanna s Hitlerem se všeobecně neuvádí, ale bude někde uprostřed dvacátých let. Podle Bullocka seznámil Hoffmann Hitlera s dr. Morellem, což nasvědčuje nejvyšší formě zednářského zasvěcení. Hoffmannův fotoateliér zaměstnával několik mladých dívek. Pracovala v něm i Hoffmannova dcera Henny, s níž se Hitler u Hoffmanna původně seznámil, ale po krátké době opět rozešel:

„... Henny Hoffmannová, dcera oficiálního stranického fotografa, byla podle všech zpráv jen o málo lepší než prostitutka... Většinu času trávila mezi mnichovskými studenty, kteří o ní tvrdili, že ‚jde za pár marek‘.

Po smrti paní Hoffmannové se jejich dům stal místem schůzek homosexuálů obojího pohlaví. Byla to skvělá příležitost pro pití a sexuální svobodu všeho druhu. Hitler pravidelně navštěvoval večírky v Hoffmannově domě a začal se s Henny přátelit...²⁵⁷

Zde se také Hitler seznámil s Evou Braunovou. Eva byla původně u Hoffmanna zaměstnána jako fotografka, podle jiných autorů jako prodavačka, podle dalších jako Hoffmannova asistentka.

A. Bullock čerpá z Hoffmannovy knihy, což nutí k obezřetnosti při hodnocení:

„... Eva byla prostřední ze tří dcer řemeslnického mistra Fritze Brauna ze Sombachu na Innu. Byla krásná, s prázdnou hlavou... Pracovala jako prodavačka v Hoffmannově fotografickém obchodě. Hitler ji tam potkal, věnoval jí pár poklon, nosil květiny a občas ji příležitostně pozval k účasti na výletech a večírcích... Eva se (v létě 1932) nastěhovala do jeho domu a stala se stálou družkou jeho volných chvil...

Eva byla držena v pozadí. Bydlela v Hitlerově domě v Mnichově, případně s ním jezdila do Berghofu. To vedlo k napjatým vztahům mezi Hitlerovou nevlastní sestrou, paní Raubalovou, která i po Gelině smrti dům udržovala a povýšeneckou Evu nenáviděla. Po opakovaných hádkách nakonec paní Raubalová v roce 1936 domácnost opustila; tím se Eva stala paní domu a při obědě sedávala po Hitlerově levici...

Hitler jen zřídka dovoľoval Evě Braunové přijet do Berlína nebo se s ním objevit na veřejnosti. Když se v domě pořádaly velké recepce či večere, musela zůstat nahoře ve svém pokoji. Pouze se svojí sestrou Gretl, provdanou Fegeleinovou (Himmlerovou osobní spojkou s Hitlerem během války), se mohla volně objevit mezi lidmi. Pak byla představována jako sestra paní Fegeleinové a Vůdcova pověst zůstala nedotčena...²⁵⁸

Rovněž Wolfgang Ruge – kromě A. Bullocka – tvrdí, že Eva Braunová se po krátké známosti s Hitlerem pokoušela už roku 1932 o sebevraždu. Aniž by však byl

²⁵⁷ W. C. Langer, str. 88-89.

²⁵⁸ H. Hoffmann, *Hitler was my friend*, Londýn 1955, in: A. Bullock, str. 394-396.

znám původní pramen takové informace, je ji možné vyloučit jako krajně nepravděpodobnou. Vzhledem k tomu, co je o ní bezpečně známo z výpovědí Hanny Reitschové, nebyla Eva Braunová v žádném případě sebevražedný typ. Neprůkaznými zmínkami o sebevražedných pokusech lze bezesporu vyvolat o Evě představu jako o sentimentální, nešťastné, zoufalé a Hitlera nesobecky milující dívence. Reitschová jako svědek je však nepochybně spolehlivější:

„... Reitschové se zdálo, že Hitlerova přítelkyně záměrně zaujímala místo ‚výstavního exempláře‘ ve Vůdcově kruhu... Většinu času jí zabíralo leštění nehtů, převlékání každou hodinu a ostatní drobné ženské úkony, jako např. poklizení, čistění, obsluhování a pod...

Její stálou průpovídou bylo: ‚Ubohý, ubohý Adolfe, opuštěný všemi, zrazený každým... Lépe, když tisíce zemřou, jen když ty budeš pro Německo zachován!‘

V Hitlerově přítomnosti byla vždy šaramantní a pečující o jeho pohodlí... Jen když s ním byla sama z doslechu ostatních, zuřila na všechny ty nevděčné svině, které svého Vůdce opustily, za což musí být zničeny...²⁵⁹

Vzácná přesvědčivost a nezastupitelná závažnost svědectví Hanny Reitschové byly zřejmě také jedním z důvodů, proč patřila k těm, kteří se podle Hitlerova příkazu měli po pádu Berlína otrávit.

Soudě podle literatury, jež se vůbec ne nebo jen velmi vzácně zmiňuje o rodině Heinricha Hoffmanna, byla Henny dívka značně volných mravů, jež necítila odpor ani k prostituci. Od H. Hoffmanna, z něhož čerpá Bullock, nelze samozřejmě očekávat přiznání k činnosti jeho podniku, jejíž alespoň částečnou pracovní náplní byla ona prastará živnost. Zvážíme-li však svědectví Hanny Reitschové, jež byla v posledních dnech války spolu s Evou Braunovou v Berlíně, máme před sebou celkem věrný obraz Evy bez retuše, zapadající dokonale do prostředí Hoffmannova podniku – žena praktická, racionálně uvažující a se silným sklonem k cynismu, již slovo prostitute neříká nic odporného nebo ponižujícího, beze stopy náboženského ducha, která bere Hitlera jako přítele, jenž před ní nemá tajemství. Je také ovšem schopna každé jeho tajemství unést. Sovětský maršál Čujkov se v Berlíně roku 1945 vyjádřil v tom smyslu, že Eva Braunová snad byla Židovka.²⁶⁰ – **Všechno nasvědčuje tomu, že se nemýlil.**

A ještě Georg Mac o Evě Braunové:

„... Eva byla velká, snědá žena, na níž nebylo nic nordického. Ve společnosti Führera se zdála být bezvýrazná, mluvila málo...²⁶¹

Následující údaj K. Heidena je zajímavý hlavně pro svou nepřesnost:

„... přítelkyně v Mnichově, slečna B. (sic!), povoláním fotografka, luxusně bydlící zprvu v jednom bytě ve Widermaeyerstraße, později ve vlastním domě na předměstí Bogenhausen, není žádná družka (Hitlera!).²⁶²

²⁵⁹ William L. Shirer, *End of a Berlin Diary*, New York 1947, str. 164.

²⁶⁰ V. I. Čujkov, *Ot Stalingrada do Berlina*, Moskva 1980, str. 644.

²⁶¹ G. Mac, str. 147.

²⁶² K. Heiden, *Hitler II.*, Curych 1937, str. 191.

Je pozoruhodné, že Heiden neuvádí celé jméno Evy Braunové, nýbrž pouze začáteční písmeno. Její jméno přitom jistě alespoň části Mnichovanů nebylo zcela neznámé, dokonce i v souvislosti s Hoffmannovým pochybným fotoateliérem. Kromě toho Heiden výslovně popírá fakt, že Eva byla Hitlerovou milenkou, ač jinak ve svém díle popisuje jiné, méně známé a méně důležité podrobnosti. A to ve svobodném Švýcarsku roku 1937. Kdo pochybuje o moci zednářů před II. světovou válkou a o intimním přátelství zednářských velelůží s lůžovými bratry kolem Hitlera, má možnost přemýšlet...

Eva Braunová se stala – a to zřejmě velmi ochotně – živou součástí hitlerovské legendy. I ona se svým způsobem podílela na jeho moci. Její nepříliš čistá minulost byla zahalena vonným kadidlem, jež v rukou pevně třímali Hitlerovi lůžoví přátelé. Proto také až do konce války nepronikla na veřejnost ani zdánlivě tak bezvýznamná drobnost, jakou bylo její původní povolání. Ještě po válce se čeští novináři domnívali, že byla původně herečkou (Rudé právo z 19. 7. 1945). Rovněž Emil Vachek uvádí jako povolání Evy Braunové – filmová herečka.²⁶³ I sovětský maršál Žukov se zřejmě domníval, že Eva Braunová byla původně herečka – vyplývá to z jeho projevu na tiskové konferenci v Berlíně počátkem června 1945.²⁶⁴

Drobným příkladem umělého živení hitlerovské legendy, příp. jejího maskování s účastí Evy Braunové, je uvádění chybného data jejího narození. William L. Shirer uvádí rok 1910, zatímco se ve skutečnosti narodila 1912.²⁶⁵ Nabízí se zřejmý důvod: Eva Braunová jako Hitlerova milenkka byla o celé 23 roky mladší než on.

Když si odmyslíme sentimentální omáčku – někdy se silnou příchutí platonického romantismu, jindy silně okořeněnou nechutnými sexuálními abnormálnostmi – kolem vztahu Hitler-Braunová, zůstane vcelku přehledný, zcela prozaický příběh: po smrti Hitlerovy milenkky Geli Raubalové cítil Hitler potřebu jiné ženy. Tu si vyhlédl buď sám, nebo mu ji – což je pravděpodobnější – připravili jeho lůžoví bratři. Musela totiž splňovat podmínku spolehlivosti, tedy zasvěcení, kterou – jak se ukázalo v Berlíně 1945 i dříve – plnila Eva na výbornou po celou dobu své role Hitlerovy milenkky.

Druhý faktor, který rozhodl pro její volbu, bylo mládí. Hitler si přece zasloužil za svou nebezpečnou, vysilující práci, milenkku atraktivní a také náležitě mladou, jež už svou svěžestí mohla poskytnout jeho srdci maximální potěšení. Proto ten mimořádný věkový rozdíl 23 let. Na druhé straně zde však byla snaha takový rozdíl buď fiktivně poněkud snížit – což se děje ve většině případů – nebo přejít mlčením.

16. Hitler a Němci

Adolf Hitler byl v představách většiny Němců i světové veřejnosti prototypem německého šovinisty a nesmiřitelného rasisty.

²⁶³ Emil Vachek, *Německá válka I*, Praha 1946, str. 104.

²⁶⁴ „Svobodné slovo“, 13. 6. 1945.

²⁶⁵ William L. Shirer, *End of a Berlin Diary*, New York 1947.

Hermannu Rauschningovi by měl být svět vděčný za věcně věrné zaznamenání Hitlerových názorů, někdy otřesných ve své nahotě a cynismu, jindy trochu přioděných pro své okolí. Nuže, zde je Hitlerův názor na německví a německou historii:

„... Rasová biologie je vždy jen jedna stránka celého procesu. Celkem velmi brzo se dostaneme za hranice dnešního úzkého nacionalismu. Moji straničtí příslušníci, světoví imperátoři, sice vznikají na národním základě, ale zanechávají jej rychle hluboko pod sebou.“²⁶⁶

Jen tvrdé a mužné bude mít trvání a svět dostane nový zákon. Jednoho dne však s těmi novými muži v Anglii, Francii a Americe uděláme smlouvu. Totiž tehdy, až se zapojí do obrovského procesu převrstvení světa a budou na něm dobrovolně spolupracovat.

Pojem národa se vyprázdnil, vyčichl. Musel jsem s ním ještě začít z časově podmíněných důvodů. Ale měl jsem od počátku jasno v tom, že to má planost jen na přechodnou dobu. ‚Národ‘ je politická pomůcka demokracie a liberalismu. **Musíme ten falešný pojem opět zrušit a nahradit jej politicky ještě neopotřebovanou rasou.**²⁶⁷

... My všichni trpíme viditelné míšení a kažení krve. Jen pak se můžeme očistit a kát se. Všimněte si, že soucit, jsme-li vědoucími, je vlastní jen vnitřně zkaženému, rozpolcenému...²⁶⁸

Opovrhoval jsem vždy občanstvím, jehož národní revizionismus se pohyboval v tak omezených hranicích, ale užíval jsem ho jako příslušník spolku národa na cestě k moci.²⁶⁹

Tajemstvím nacionálně-socialistického úspěchu je poznání neodvolatelného konce občanství a jeho politického chápání světa... Chci přinutit německý národ, bránící se svému osudu, aby šel svou cestou k velikosti. **Jen skrze světovou revoluci mohu dosáhnout svých cílů.**“

Z Hitlerových slov je cítit pohrdání německými středními vrstvami, jimž od okamžiku převzetí moci dovedl tak krásně mluvit z duše.

„... **Dnes ještě nevíme, kam nás to všechno zavede. Je to převrat gigantických rozměrů. Stojíme teprve na samém začátku. Ale budeme chtít revoluci, nikdy už necouváme.**

V zahraniční politice jsem s plným rozmyslem spálil všechny mosty.“²⁷⁰

V rozhovorech s Hermannem Rauschningem se vyskytovaly i vzácné okamžiky Hitlerovy sdílnosti, jejichž význam lze pochopit teprve po letech, a to ještě s jistou dávkou představitosti – vždy však i s lehkým mrazením:

„Člověk se nachází v ohromné přeměně. Po tisíciletí se na něm takový proces uskutečňuje. Solární perioda člověka se blíží svému konci...“²⁷¹

²⁶⁶ H. Rauschning, *Gespräche*, str. 46.

²⁶⁷ H. Rauschning, *Gespräche*, str. 219-220.

²⁶⁸ H. Rauschning, *Gespräche*, str. 217.

²⁶⁹ H. Rauschning, *Gespräche*, str. 230.

²⁷⁰ H. Rauschning, *Gespräche*, str. 339.

²⁷¹ H. Rauschning, *Gespräche*, str. 204-205. Pozn. editora: Tento i mnohé výše již citované výroky jsou jako doslova opsány z programu světového zednářstva!

Nelze vyloučit, že Hitler v té chvíli nemluvil do větru, nýbrž opravdu prorokoval zánik solárního, slunečního, tedy světlého člověka.

Stejně záhadně zní i pokračování Hitlerova monologu:

„... Jako se podle nepomíjející moudrosti starých nordických národů musí svět neustále omlazovat, aby se podřídil bohům, jako body slunovratu jim platily za obraz životního rytmu, ne v přímé linii věčného pokroku, nýbrž ve spirále, tak se i nyní zdánlivě vrací člověk zpět, aby se opět pozvedl o stupeň výše...“²⁷²

Sám Rauschning z toho nic nepochopil a v souvislosti s tím končí otázkami:

„Věřil Hitler něčemu z toho, co sám říkal? Nebyl to jen jakýsi druh propagandy, kterou si v jistých kruzích zjednával vážnost a obdiv...?“

Zbývá ověřit a zjistit, do jaké míry Hitlerova teze, že:

„vše staré zaniká se svými bohy“, či „jako body obratu slunce, jež pro staré Germány představovaly symbol životního rytmu, nekráčí v přímé řadě věčného pokroku, nýbrž ve spirále, tak se i zdánlivě obrací člověk, aby se opět pozvedl o stupeň výše...“²⁷³

je v souladu se starou germánskou mytologií. Je totiž dobře možné, že stačilo pouze doplnit slovo „člověk“ dovětkem „židovské rasy“ k dovršení konkrétního, jasného a vysoce aktuálního smyslu záhadného Hitlerova vyznání.

Se značnou pravděpodobností se lze domnívat, že shora citované představy, pokud by nebyly součástí mystického citění starých Germánů, byly výplodem fantazie i činnosti směrodatných členů Germanenloge nebo podobných zednářských lóží. – V tom případě by bylo pochopitelné, že Hitler takovou filosofii nehlásal veřejně, nýbrž pouze v užším kruhu přátel... Do široké veřejnosti se však díky jeho přátelům dostala jeho filosofie tak přefiltrovaná, že byla stravitelná pro všechny společenské a sociální vrstvy Německa.

Mnoho již bylo řečeno o převzetí moci Hitlerem, o jejím vývoji a růstu. Podstatně méně faktů je známo o minulosti, jež této éře předcházela, o všech okolnostech, které takový vývoj umožnily:

„... téměř všechno bylo opravdu důkladně zkoumáno a probráno kolem pojmů fašismus a totalitarismus. Jak ale k takovému vývoji došlo, proč tolik lidí Hitlera a jeho stranu volilo a tím je udělalo výrazným politickým faktorem, to je ještě dnes v největší míře sporné. Zvláště bylo opomenuto bádání o politickém náboru a metodách stran a vlád, ačkoli je zřejmé, že právě způsob a problém předkládání politiky je pro zodpovězení otázky po příčinách zániku Výmarské republiky nejvýš důležitý.“²⁷⁴

Hned od počátku své nadvlády ve straně i ve státu Hitler cílevědomě uváděl do praxe způsoby řešení, které stále více upevňovaly jeho diktátorské postavení a tím i pozice jeho lóžových přátel:

„... Jako při všech jiných sporech o cíle a ideologii nacionálního socialismu se Hitler vždy vyhýbal zakazování odchylných názorů jakožto falešných a

²⁷² H. Rauschning, *Gespräche*, str. 230.

²⁷³ A. Bullock, str. 129-130.

²⁷⁴ D. Grieswelle, str. 2-3.

tím i provokování konfliktu s určitými skupinami strany. Nechávala se na pokoji existence různých pojetí, dokud jimi nebyly ohroženy jeho vůdcovské postavení a taktika... Viděl-li se Hitler nucen zasáhnout, pak prezentoval spor pouze jako osobní nedostatečnost, ne však jakožto boj proti programovému směru.²⁷⁵

„Pro ‚Hitlerovo hnutí‘ bylo typické, že nemělo žádnou jasnou vertikální ani horizontální, kompetentně vymezenou organizační jednotu. Zájmový pluralismus různých dílčích organizací, členění svazů a služebních míst pak nacházely svou soudržnost jedině v podřízení všech pod osobu Hitlera. Důsledkem takového stavu byla stálá rivalita mezi klikami a držiteli moci ve straně, kteří na obranu svých pozic hledali zastání u Hitlera a tím zároveň upevňovali jeho postavení jako ‚Vůdce‘.²⁷⁶

„... Hitler byl všechno jiné než integrující prvek vlády... Bránil plynulému průběhu záležitostí i ‚zašantročováním‘ podkladů pro rozhodování. Jeho zcela nebyrokratický vůdcovský styl, který se projevoval úpadkem písemností, spolu s častou nepřítomností v Berlíně, vytrácejícím se stykem s rezortními ministry, jeho jistá závislost na mnohdy náhodných a zpravidla nekompetentních poradcích, jeho kritika úřadování, které je prý příliš těžkopádné, než aby realizovalo to, co bylo poznáno jako politicky nutné – to vše dodávalo jeho vládě rostoucí měrou rozporný charakter...

V důsledku takových strukturálních nedostatků byla veřejná moc nahrazena nepřehledným systémem vládnoucích a vzájemně si konkurujících klik. Ke stupňování své moci využívaly kliky stávajících institucí, které tím byly parazitně vydírány. Ve středu otáčení karuselu měnících se možností vlivu a moci stál diktátor...²⁷⁷

„... V Hitlerových spisech a projevech bychom marně pátrali po promyšlené představě ústavy. Jeho zájem o ústavně-právní otázky se omezoval na legitimitu vůdčova postavení, tedy moci a jejího odvození. **Přítom je pozoruhodné, že odpověď na tuto otázku je jedinou myšlenkou, která v průběhu různých vydání knihy ‚Mein Kampf‘ prodělala značnou věcnou proměnu.** Až do roku 1928 se v ní mluvilo o ‚germánské demokracii‘, jež se opírá o volbu vůdce a zároveň o jeho autoritu, přičemž se takový princip má zavést na všech stupních hierarchie od místních skupin až k vedení říše: ‚Vždy bude první předsedající volen; jedině tím se mu dostane také neomezené moci a autority.‘ Od roku 1930 jsme však četli: ‚Vždy bude vůdce ustanoven shora a zároveň doprovázen neomezenou mocí. Jenom vůdce celé strany bude z důvodů sdružovacích zákonů volen na generálním shromáždění členstva.‘“

„Přenesen na nacionálně-socialistickou výstavbu státu tento princip znamenal, že všechny funkce a zodpovědnosti byly určovány shora a že Vůdce nechával sám sebe čas od času potvrdit ve své politice plebiscitním souhlasem. Pro hlasování nacionálně-socialistické éry je příznačné, že nikdy při něm ne-

²⁷⁵ Gebhardt K. D. Erdmann, *Handbuch der deutschen Geschichte*, str. 348.

²⁷⁶ Erdmann, str. 351.

²⁷⁷ Hans Mommsen in: *Hitler, Deutschland und die Mächte*, str. 39-40.

šlo o výzvu k volbě mezi více osobnostmi, politickými programy nebo více možnostmi ohledně rozhodnutí v nějaké určité vnitřní nebo zahraničně politické situaci. Bylo pouhou státně a stranicky řízenou aklamací mas pro svého ‚Vůdce‘.“

„Vždy šlo pouze o aklamaci k nějakému předem vyhlášenému vládnímu zákonu, který již vstoupil v platnost, a ne tedy o zákonodárný úkon. Navíc je právě při takovém hlasování zcela jisté, že již bylo zmanipulováno a naprosto nemohla být řeč o nějakém svobodném odevzdávání hlasů...“²⁷⁸

„... Hitlerova neochota upravit rozumně způsob, jakým byly řízeny veřejné záležitosti i jeho zdráhání jasně vymezit oblast moci státních a stranických institucí, pak měly za následek rozbušení zhoubné byrokratické dvojznačnosti, které usvědčovala ze lži vnější fasádu Třetí říše jako sjednocené, monolitní struktury.“²⁷⁹

„... V důsledcích pak ‚nejasně ohraničené dvojité obsazování ve stranickém ústředí‘ dál konkurovalo ‚zpola soukromému politickému štábu předsedy strany‘ a nakonec vyvolalo inflaci odborné i zvláštní správy...“²⁸⁰

Hitlerův názor na poctivost kádrů strany a hlavně na jejich citový vztah k měšťanské střední vrstvě se v podstatě kryje s názorem Marxe a Lenina:

(Vypovídá H. Rauschning): „... Po ‚Vůdčově projevu‘ v bývalém pruském panském domě jsem měl příležitost slyšet Hitlera osobně v užším kruhu. Rozzlobeně láleřil na výtky, že usiloval o korupční procesy proti dřívějším držitelům moci a jejich komplicům, zatímco se jeho vlastním lidem plní kapsy... Těm prostoduchým hlupákům, kteří se opovážili vést takové řeči, jsem řekl, zda mi mohou poradit, jakým způsobem by se tedy měla splnit oprávněná přání mých straníků po odškodnění za nelidská léta jejich boje? Zeptal jsem se jich, zda by jim bylo milejší, kdybych své SA poslal do ulic? Ještě pořád bych to mohl udělat, a nebylo by mi to proti mysli. Ostatně by pro celý národ bylo zdravější, kdyby tu po několik týdnů trvala skutečně krvavá revoluce... Brzy umlkli se svými pošetilými výtkami...“

Je nezbytné je trochu postrašit... Chlapi by vlastně měli být spokojeni, že je nestřílíme jako v Rusku!

On (Hitler) prý nemá v úmyslu likvidovat nejlepší vrstvu jako v Rusku – spíše ji chce přinutit, aby svými schopnostmi budovala nové hospodářství... Nemůže si dovolit nechat Německo po léta v bídě a hladu jako sovětské Rusko. Kromě toho jsou bývalí majitelé šťastni, že vůbec zůstali na živu a tím jsou v ustavičném strachu před něčím ještě horším. Nemá tedy vůbec v úmyslu měnit tak praktický stav.“²⁸¹

Proti výčitkám a výhradám vůči teroru z 30. 6. 1934 měl pohotově hrozbu krvavé revoluce s následným zánikem německého státu... Nikdo nepochyboval, že je schopen tuto hrozbu uskutečnit:

²⁷⁸ Erdmann, str. 384-385.

²⁷⁹ Peter D. Strachura in: Bracher-Funke-Jacobsen, str. 236.

²⁸⁰ Sebastian Haffner, *Chaos im III. Reich – Hitlers Schöpfung*, Mnichov 1978, str. 58 ad., podle Klause Hildebranda in: Bracher-Funke-Jacobsen, str. 77.

²⁸¹ H. Rauschning, *Gespräche*, str. 91-92; 151-152.

„... Takový postoj až servilní oddanosti byl vysvětlitelný jedině strachem před katem všemocného kalifa. ‚Probůh, buďte opatrný‘, řekl mi můj známý, ministerský ředitel, když přišla řeč na pošetilý vývoj bez vyhlídky na skutečné řešení, ‚stěny mají uši!‘ Strach procházel chodbami zahraničního úřadu...“

„Hitler prostřednictvím svých nejbližších spolupracovníků žádal, aby byla potlačena jakákoli zmínka o akcích von Schleichera a jiných občansko-národních opozičníků, protože jinak by musel vyzvat k otevřené revoluci. Za zánik Německa v občanské válce i za vpád cizích nepřátel by pak nesly odpovědnost kruhy, které by ho vyprovokovaly ke krvavému soudu...“²⁸²

„... Role měšťanského občanství je již dohrána s konečnou platností. Moji straníci, nenechte se oklamat, jestliže nějaké bludné proudy snad přivedou ten mrtvý sval k záchvěvu. Ale i tyto ‚dějinami určené horní vrstvy‘, kalendářová šlechta, degenerovaní potomci starých rodů mají už jenom jedinou úlohu – ‚krásně zemřít‘.

Se směšnými prostředky svých klubů nebudou tito lidé z panských spolků schopni zadržet chod dějin. Kde je dnes ještě pravé panství, určitě žádné neznám. Ale kde se takové nachází? Alespoň mně to není známo...

...

Výběr nové vládnoucí vrstvy je mým bojem o moc. Kdo se hlásí ke mně, je povolán k vládě právě tím vyznáním a způsobem, jakým to dělá...“²⁸³

* * *

²⁸² H. Rauschning, *Gespräche*, str. 157.

²⁸³ H. Rauschning, *Gespräche*, str. 44-45.

